

J. R. H A N N U L A

Mestari
J A M E

T A M P E R E E L L A 1942
P. E. N K A N N A T U S L I I T T O

MESTARI JA ME

1 9 4 2

Tampereen Työväen Kirjapaino

M E S T A R I J A M E

KIRJOITTANUT

J. R. HANNULA

TAMPEREELLA 1942
P. E:N KANNATUSLIITTO

Tämä teos omistetaan

Pekka Ervastian

*johtamien ensimmäisten kesäkurssien
30-vuotismuistolle,*

*jotka pidettiin kesällä 1912 Kiteen Puhoksella
agronoomi Luikon talossa.*

Lopella, Saarenmaassa 9 p:nä elokuuta 1942.

J. R. H.

I

AJAN VAIHTEESSA

1.

ENNEN KRISTUSTA.

Ennen teosofis-kristosofista sanomaa oli yleisenä käsityksenä länsimailla, että vain täällä, kristikunnassa, tiedettiin Jumalasta — muu maailma eli pakanuuden pimeydessä.

Meillä oli peräti suppea, kaavamainen käsitys elämästä. Jumala oli luonut maailman — niin meille opetettiin — noin 6000 vuotta sitten. Kaikki piti oleman hyvin tehty, mutta sittenkin tapahtui onnettomuus, syntiinlankeemus, jolloin ihmiskunta joutui kuoleman ja kadotuksen valtaan; jossa sitä uhkasi loputon piina.

Tällöin Jumala otti erikoiseen suojelukseensa Juudan eli Israelin kansan siinä tarkoituksessa, että Jumalan Poika syntyisi siihen kansaan, ja että järjestyisi pelastus ihmiskunnalle. Niin sitten tapahtuikin. Syntyi Jeesus Natsarealainen — jonka roomalainen maaherra juutalaisten vaatimuksesta ja heidän ahdistamana tuomitsi ristiinnaulittavaksi. Ja sitten meille selitettiin että tässä verisessä toimituksessa suoritettiin se sovitusuhri, jossa ihmiskunnan ja Jumalan väliset rikkoutuneet suhteet sovitettiin — kui-

tenkin niin, että ihminen uskossa omistaa itselleen näin tapahtuneen sovituksen. Ellei ihminen oikeassa uskossa tätä sovitusta itselleen omista, joutuu hän sittenkin loputtomaan piinaan. Kirkot puolestaan olivat käyneet tavattoman verisiä sotia päästäkseen varmuuteen siitä, mikä oli tuo oikea usko.

Näin on eletty jo lähes pari tuhatta vuotta. Noin vuodesta 325, jolloin kristillisyyys vajosi valtiokirkoksi, kristikunta on levittänyt sekä uskoaan että hallitsevaa valtaansa laajalle ympäri maapallon. Kristityt ovat voineet ylpeillen lyödä rintoihinsa ja sanoa: »ettekö näe, että me kristityt kansat olemme erikoisesti valittuja ja Jumalan suosimia, sillä Jumala on antanut maailman muut kansat meidän valtaamme ja hallintoomme.»

Joudummekin kysymään: mikä oli oleva kristillisyyden tunnusmerkki? Oliko se siinä, että Euroopan kansat ovat armeijoineen valloittaneet ja pitäneet orjuudessaan tai ainakin epäitsenäisyydessä Aasian ja Afrikan kansoja? Jos näin olisi, silloin ainakin Japani on jo saavuttamaisillaan tunnustetun tasavertaisuuden, ellei eräissä suhteissa etevämmyydenkin, kristittyjen kansojen rinnalla jumalan suosiossa.

Meidän ei tarvitse olla erikoisen syvällisiä ajattelijoita oivaltaaksemme, että meidän on käytettävä aivan toisia mittapuita kristillisyyttä arvioidessamme. Muistammehan Jeesuksen sel-

västi sanovan: »Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat, ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Näin ei ole teidän kesken, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo tulla suureksi, hän olkoon teidän palvelijanne, ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, hän olkoon teidän käskyläisenne» jne. Teosofeina meidän täytyykin sanoa näin: vaikka Kristus on astunut ihmiskuntaan, ja vaikka länsimaat ovat nimellisesti omaksuneet Kristuksen, niin kirkollinen kristikuntakaan ei vielä ole astunut Kristukseen, ei omaksunut Kristuksen oppia, sitä oppia, mikä vuorisaarnassa on esitetty. Käytännöllisesti katsoen kristikuntakin kirkkoineen elää ajassa ennen Jeesus Kristusta.

— — —

Asioiden selvittely onkin aloitettava kokonaan toiselta kannalta. Ja teosofis-kristosofinen sanoma tulee meille tässä avuksi. Saamme kuulla kehityvästä ihmiskunnasta. Maailma ei suinkaan luotu tyhjästä noin 6000 vuotta sitten. Nykyinen neljäs luomispäiväkin on toiminut jo noin 300 miljoonaa vuotta. Salaisessa Opissa kerrotaan, että nykyinen indoeuroopalainen juurirotu pantiin alulle noin miljoona vuotta sitten. Neljännen juurirodun iäksi lasketaan noin 5 miljoonaa vuotta. Kolmannen juurirodun ikä olisi noin 36 milj. vuotta. Samassa kolmannessa juurirodussa nykyinen ihmiskunta alkoi varsinaisen

inhimillisen kehityksensä, ja on siitä kulunut noin 18½ milj. vuotta. Sitä ennen olivat toinen ja ensimmäinen juurirotu, jotka olivat eetterisiä, eivätkä vielä fyysillis-kemiallisia. Toisen juurirodun iäksi on laskettu 103 milj. ja ensimmäisen juurirodun iäksi 170 miljoonaa vuotta.

Tämän ohella on huomattava, etteivät kaikki ihmiset ole samalla hetkellä aloittaneet inhimillistä kehitystään. Eivätkä he kaikki ole yhtä uutterasti ponnistaneet inhimillisen kehityksen tiellä. *Monet* kulkevat kirkkojen lavealla tiellä, joka vie kuolemaan, kuolemaan ja pakolliseen jälleensyntymään. Suuret joukot eivät kulje millään tiellä, eivät edes kirkkojen lavealla tiellä. *Harvat* kulkevat Mestareiden esittämällä kaidalla tiellä, vuorisaarnan opetuksen tiellä, sillä tiellä, joka vie sisälle taivasten valtakunnan, Valkoisen Veljeskunnan elämään.

Tämä on teosofis-kristosofinen toteamus. Siitä voimme asiallisesti jatkaa niin elämässämme kuin tutkimuksissamme. Mennäksemme eteenpäin toteamme edelleen, että varhaisesta kehityksestä alkaen, miljoonia vuosia sitten, ihmiskunnan keskuudessa on elänyt suuria tietäjiä, profeettoja, jotka alkuaan tulivat toisilta tähdiltä: Merkuriukselta, Venukselta ja Auringosta. He ovat tehneet mitä ovat voineet ihmiskunnan kasvattamiseksi. Kehityksen kuluessa on muodostunut rotuja, kansoja ja sivistyksiä. Totuus on, että kaikki kansat, jotka ovat luoneet sivistystä, ovat olleet

»valittuja kansoja» siten, että niiden näkymättömänä johtajana on ollut joku korkea enkeli, deeva, kansallishaltia. Niinpä Suomen kansan deeva-johtajaa, kansallishaltiaa, nimitetään Väinämöiseksi. Pekka Ervast opettaa, että Väinämöinen on Kristuksen palvelija ja seuraaja, joka tahtoi johdattaa kansaansa Kristuksen eli vuori-saarnan opin tietä. Tämä taas edellyttää, että kansassa elää henkinen valiojoukko, tietäjien joukko, joka tietoisesti tekee työtä Kristuksen opetuksen seuraamisessa. Pekka Ervast sanookin nimenomaan, että kansa, jonka keskuudessa ei elä tietäjiä, se kansa on tuomittu kuolemaan.

Tästä kansan henkisestä valiojoukosta tulem-
mekin siihen yleismaailmalliseen Valittuun Kan-
saan, jonka uskontojen suuret keskushenkilöt,
sellaiset kuin Jeesus, Orpheus, Hermes, Zarathust-
ra, Krisna, Mooses, Pythagoras jne. muodosta-
vat, he ja heidän suuret apostolinsa. Tulemme
Salaiseen eli Valkoiseen Veljeskuntaan. He ovat
ottaneet oppilaikseen kehittyneempiä yksilöitä
tämästä ihmiskunnasta. Heidän toimestaan on
perustettu Mysteerio-kouluja vanhojen sivistys-
kansojen keskuuteen. Sellaisia oli vanhassa
Kreikassa ja muinaisessa Egyptissä. Jaloimmat,
vakavimmat, uhrautuvaisimmat yksilöt pääsivät
noihin mysteerio-opistoihin, ja heistä kasvatettiin
ihmiskunnan tulevia auttajia.

Suuri ihmiskunta kansoineen, rotuineen, si-
vistyksineen ja alemman laatuisine, enimmäkseen

alennettuine, ellemme sanoisi rappeutuneine uskontoineen ja jumal-käsitteineen kävi omaa kouluaan, monesti kiivaastikin vastustaen suurimpien tietäjien työtä. Kansan suuret joukot saivat kasvatusta ja opetusta yhteiskunnallisen elämän erilaisissa tehtävissä. Tiedon ja moninaisen taidon ohella kehittyi myöskin *luonne*. Luonne tuli näkyviin sekä velvollisuuksiensa uutterassa täyttämisessä että uhrautumisessa toisten hyväksi. Ruumiillinen uhrautuminen näkyi aluksi siinä, että naiset uhrautuivat äiteinä ja miehet isänä, perheensä huoltajana. Tämä uhrautuminen laajeni perheen ulkopuolelle suvun, heimon ja kansan hyväksi. Yksilöllisesti se ilmeni siten, että voimakkaammat uhrautuivat heikompien turvaksi ja suojaksi. Siten kehitettiin ritarillista luonnetta. Ritarit suojelivat yksilöiden ja kotien rauhaa sekä petojen että raakalaisten hyökkäyksiltä. He tunsivat velvollisuudekseen panna henkensä alttiiksi pelastaakseen ihmisiä esim. palavasta huoneesta tai hukkumasta veteen.

Täten muodostui kuin itsestään olotila, josta myöhemmin aste asteelta kehittyi sekin toimi, joka nykyään tunnetaan sotalaitoksena. Mutta sotalaitos on saanut alkuperäisyydestään kokonaan toisen luonteen. Alkuperäistä ritari- eli sotilasryhmää voimme paremminkin verrata nykyaikaiseen poliisilaitokseen. Poliisilaitoksen tehtävänähän on nimenomaan turvata kotien ja yksilöiden ja yhteiskunnan rauhaa ja turvalli-

suutta, pitäen rikolliset ainekset kurissa ja järjestyksessä. Selvää on myös, että tällaiseen ritarijoukkoon tultiin luonnollisen luonteen kasvamisen kautta. Jos joku pani elämänsä alttiiksi turvatakseen kotien ja yhteiskunnan rauhaa, oli hänen tekonsa uhrin luontoinen vain sillä edellytyksellä, että hän teki sen vapaaehtoisesti, oman ritarillisen luonteensa kannustamana.

— — —

Voimme siis sanoa, että tuollainen ritarillinen, sanoisimmeko sotilaallinen uhrautuminen, ruumiillisen elämänsä alttiiksi paneminen, muodosti ensimmäisen tavoiteltavan siveellisen voittokruunun ihmisen luonteessa. Kun ritarit muinaisina aikoina tuollatavoin uhrautuen kuolivat joko petojen tai raakalaisten tai rikollisten hyökkäyksiä torjuessaan, tai pelastaessaan ihmisiä esim. palavasta talosta tai hukkumasta veteen, tai muusta hengenvaarasta, kasvatti se heidän persoonalliseen luonteeseensa rohkeutta, uljuutta, kuoleman yli menevää uhrautuvaisuutta. Kun he sitten aikanaan, korkeamman minänsä kautta, syntyivät jälleen lapsiksi ruumiilliseen elämään, tarjoutui heille uusi ihanne, toisenlaisen elämänkruunun tavoittelu. On luonnollista, että entinen ihanne heidän kohdaltaan menetti kasvattavan merkityksensä. Jos he edelleen jatkoivat entiseen tapaan, taistellen ja kaatuen sotilaina, ei se enää vienyt ehjästi eteenpäin heidän luonteensa siveellistä kehitystä. Päinvastoin he alkoivat

kiertää kehässä. Heidän luonteeseensa ilmestyi säröjä, särkyneisyyttä, siveellisiä ristiriitoja. Jatkessaan sotilasuhria he eivät enää olleet siveel-
lisesti ehjiä luonteita. Vaistomaisesti he kaipasi-
vat uutta ihannetta, uutta opettavaa läksyä
elämän koulussa.

Herää kysymys: tarjoutuiko heille uusi ihanne,
uusi läksy? Tietenkin. Ellei niin olisi ollut, sil-
loinhan heidän jatkuva syntymisensä tähän maail-
maan olisi ollut tarpeetonta ja tarkoituksetonta.
Lankeaa luonnostaan, että ensimmäisen ritari-
kruunun saavuttaneille tarjoutui uusi läksy. Ja
mikä oli tämä läksy? Läksy oli siinä, että he
saivat oppia kuolemaan toisella tavalla: kuole-
maan pois tietämättömyydestä, pois kuolevaisen
persoonallisuuden rajoituksesta.

Tällaiseen kuolemiseen, tällaisen kuoleman har-
jaantumiseen nuo entisajan sotilasritariuden saa-
vuttaneet yksilöt saivat tilaisuuden juuri noissa
entisajan Mysteerio-opistoissa. Niinpä muinaisen
Egyptin pyramidi sisälsi tuollaisen Mysteerio-
koulun. Tavalliset tutkijat otaksuvat, että
pyramidit olivat vain kuninkaitten hautakam-
mioita. Tuo on pintapuolista ajattelua. Emmehän
ajattele, että esim. Turun tuomiokirkko, tai
jotkut muut vanhat kirkot olisivat rakennetut
joidenkin historiallisten henkilöiden hautakam-
mioiksi, vaikkakin niihin on tullut kätkeyiksi
muutamien ihmisten maalliset jäännökset. Eryp-
tin pyramideja voidaan kylläkin pitää »hautakam-

mioina» symbolisessa mielessä: ritarisielut saivat siellä tilaisuuden harjaantua vakavassa itsekasvatuksessa, joka askel askeleelta johdatti heidät kuoleman vakavaan vihkimykseen. Vihkimyksensä he kuolivat maailmalle, sokealle uskolle ja tietämättömyydelle, mutta elivät sitten kuoleman ja elämän yhdistäeinä henkisinä tietäjinä.

Jo pääsyttutkinto oli erikoinen. Siinä kysyttiin ennen kaikkea siveellisen luonteen vakavuutta. *Jamblihoksen* mukaan Pekka Ervast antaa siitä asiallisen, asiantuntijana asiallisen kuvauksen kirjassaan »Suuret uskonnot». Mysteerioihin pyrkijä kävi aluksi läpi vertauskuvalliset maa-, tuli- ja vesikokeet. Ensimmäisistä kuulusteluista suoriuduttuaan pyrkijä kuljetettiin pitkiä, mutkikkaita käytäviä myöten suureen saliin, joka oli täynnä kookkaita kuvapatsaita, joilla kaikilla oli eläinten pää. Tästä salista avautui ovi mysteerioihin: pitkän, pimeän maanalaisen käytävän suu. Papit poistuivat, sulkien suuren salin ovet kaikuvalla jyskeellä. Pyrkijä lähti ryömimään pieni lamppu kädessään. Vihdoin käytävä päättyi avaraan tynnyriin, jonka seinään hakatut kiviportaot johdattivat alaspäin kaivon portaalle. Siihen loppui tie, siinä oli pohjaton kaivo, jossa lampunkaan valolla ei nähnyt mitään. Mutta tutkittuaan lampullaan huomasi pyrkijä kädensijan ja ylempänä toiset portaot. Voimiaan ponnistaen hän pääsi portaille, kulki ylöspäin ja saapui uuteen huoneeseen.

Hän oli läpikäynyt maakokeen. Tästä hänet vietiin suureen saliin, täynnä ihania kuvapatsaita, jotka oli merkitty eri kirjaimella ja numerolla ja joiden merkitystä pappi pyrkijälle selitti. Pyrkijälle ne olivat käsittämättömiä, mutta hänelle viitattiin pitkää, pimeää käytävää, jonka toisessa päässä jyski loimuava tuli. Kokelas pelästyy näennäisesti varmaa kuolemaa. Mutta varovaisesti edettyään hän huomaa, että tuli olikin taitavalla koneistolla aikaansaatu harhänäky. Tästä läpäistyään hän kauhistuu nähdessään seisovansa mustan lammikon partaalla. Yritettyään ja päästyään ylös toiselle rannalle hän joutuu ystävällisten palvelijain käsiin, jotka kantavat hänet ylellisesti sisustettuun huoneeseen, pesevät ja hierovat, asettavat mukavalle vuoteelle. Hän jää yksin. Sitten rupeaa äkkiä kuulumaan soittoa, kaihoisaa, kaukaa tulevaa, niin kaihoa täynnä, että kokelaan mieleen nousee kaikenlaisia kuvia onnellisesta elämästä maailmassa. Yhtäkkiä hänen edessään seisoo toista sukupuolta oleva lumooja, nuori kaunis nubialainen tyttö, ja sanoo: »nyt sinä, joka olet niin paljon kokenut, virkistä itseäsi tällä juomalla.» Tyttö istuu hänen viereensä ja katsoo häntä lumoavin katsein. Tällöin saattoi tapahtua, että nuori kokelas kietoi käsivartensa tytön ympärille ja joi. Mutta siihen hänen kokeensa päättyikin. Juoma juovuttaa hänet heti syvään uneen, ja kun hän herää, seisoo hänen edessään hierofantti ja sanoo:

»onnellisesti sinä kävit läpi maan, tulen ja veden koetukset, mutta itseäsi et voittanut. Nyt olet pyramidin orja. Ulos täältä et pääse meidän salaisuuksiimme kertomaan.» Ja niin tapahtuu. Mutta jos hän hilliten itsensä työntää luotaan lumoojan ja pikarin, silloin heti ilmestyvät papit ja tervehtivät häntä: »terve, sinä tuleva vihitty.»

Tämän jälkeen kokelas tuli Mysteerion varsinaiseksi oppilaaksi. Hän tutki vapaasti ja itsenäisesti. Vihdoin hän valmistui ensimmäiseen vihkimykseen. Hänet vietiin vihkimysluolaan, jossa vaipui syvään transsiin, ollen siinä kolme vuorokautta. Tänä aikana hän tajuntana liikkui näkymättömässä maailmassa, vainajien valtakunnassa. Hän sai havainnollista opetusta. Hän sai kokea ja nähdä, mihin vie eläimellinen raakuus, ja mihin vie sellainen kauneus, joka kuitenkin on ytimeltään itsekästä. Sentähden hän nyt, vihkimyksensä jälkeen, kieltäytyi näistä molemmista. Se oli hänen jatkuvaa persoonallista kuolemaansa alemmalle elämälle, mutta samalla jatkuvaa syntymistä ja ylösnousemista korkeammalle elämälle.

Sekä kuoleman että jälleensyntymisen salaisuus sai täten käytännöllisen, ainakin alustavasti ratkaisevan selvityksensä. Vihitty oli vähitellen kuin kuollut, kuollut tietämättömyyden ja itsekyyden elämälle, mutta samalla jälleensyntynyt tietoiselle, epäitsekkäälle henkisellem elämälle.

Voimmekin syystä kysyä: tarvitsiko hänen enää harjoitella uhrautumista sotatehtävissä? Ei, se ei ollut tarpeellista. Hänen elämänsä ja työnsä sellaisenaan oli uhrautumista Jumalalle ja ihmisille. Ei uhrautumista siten kuin tietämätön maailma tahtoo, vaan uhrautumista siten kuin Jumala tahtoo.

— — —

Tämä oli siis toinen ritarikruunu. Jos sodassa ruumiinsa uhraamista saatettiin sanoa ensimmäiseksi siveellisen ritariuden kruunuksi, niin vihkimyksessä tietoiseksi tullutta Jumalalle ja ihmiskunnalle uhrautuvaa ja palvelevaa elämää voitaisiin nimittää toiseksi, edellistä suuremmaksi ritarikruunuksi. Sillä edellinen oli omistettu Kuolemalle, jälkimmäinen Elämälle, ja Elämä on suurempi Kuolemaa.

— — —

Nyt tulemme tärkeään asiaan, siihen suurimpaan ritariuden kruunuun, mikä ennen Kristusta, ennen historiallista Jeesus Kristusta saavutettiin. Tämä suurimman ritarikruunun saavuttanut ihminen ennen Kristusta oli ruhtinas Siddhartha Gotama, sittemmin tunnettu nimellä Buddha. Voimme sanoa, että Buddhassa Mysteerio tuli ensikerran julkiseksi, täysin eläväksi ja tiedoiseksi. Hän läpäisi voittajana kokonaan tämän planeetan silloisen elämänkoulun. Hän saavutti sellaisen älyllis-siveellisen valistuksen ja täydellisyyden, että hän osasi kieltäytyä kaikesta,

kaikesta mitä tämä planeetta silloisessa tilassaan saattoi tarjota.

Tämä oli Buddhan suuri voitto, tämä näkevään tietoon perustuva kieltäytyminen. Samalla Buddha kuitenkin saavutti toisen, edellistäkin suuremman voiton: hän uhrautui opastamaan ihmisiä siihen vapautumisen päämäärään, minkä hän itse oli saavuttanut. Se oli hänen vapahtajakruununsa. Tässä opettaja- ja vapahtajatehtävässään Buddha turvautui yksinomaan älyllis-siveelliseen kasvatustyöhön. Hänen päämääränään oli valistaa ihmisiä, jotta he jokainen itse kykenisivät ratkaisemaan elämän pulman Buddhan tavalla. Buddha — omaan kokemukseensa nojaten — luotti yksinomaan valistukseen, älyllis-siveelliseen opetus- ja kasvatustyöhön. Kaikki väkivalta- ja pakkokeinot Buddha hylkäsi. Hän hylkäsi sodan. Täten Buddha oli se ihminen, joka ensimmäisenä ja täydellisesti voitti pahan koulun.

Näin pitkälle ihmiskunta oli voittoisassa kehityksessään päässyt jo ennen Jeesus Kristusta.

2.

KRISTUKSEN JÄLKEEN.

Edellisestä huomasimme, että ihmiskunta käy kehittyvää koulua. Ei vain ihminen kehity, vaan itse Koulukin kehittyi. Kaikki kehittyi, kasvaa ja täydellistyy. Ensimmäisenä älyllis-siveellisenä kruununa on pidetty alkuperäistä sotilasuhria. Pääpaino ei ollut siinä, että ihmiset surmasivat toisiaan, vaan siinä, että ritarit panivat oman ruumiinsa alttiiksi toisia, heikompia tukeakseen ja auttaakseen. Siksi alkuperäinen ritarijoukko vastasi paremmin nykyaikaista poliisilaitosta.

Toisena älyllis-siveellisenä kruununa on pidettävä persoonallisuuden mystillistä kuolemaa, kuolemaa pois tietämättömyydestä ja itsekkyydestä. Tässä olivat suurten tietäjien perustamat Mysteeriokoulut apuna. Mysteerioissa pyrkijä suoritti sellaisen treenauksen, koki sellaisen vihkimyksen, joka vastasi tavallista kuolemaa ja jälleensyntymistä. Hän, vihitty, oli omassa olemuksessaan kuin elävä *kuolleitten kirja*, jollaisia on löydetty egyptiläisistä haudoista, sanokaamme muinaisten vihittyjen haudoista.

Kaiken tämän ohella saavutti siihenastisen

suurimman elämänkruunun Gotama Buddha. Hänen kruununsa oli kosmillis-planetaarinen. Hän saavutti sellaisen älyllis-siveellisen täydellisyyden, sellaisen henkisen valaistuksen, että hän saavutti koko tämän planeetan silloisesta jumalallisesta johdosta sellaisen voiton, että hän osasi kaikesta kieltäytyä. Voimme nyt jälkeinpäin sanoa, että Buddha pääsi täydellisesti ulos pahan koulusta. Buddha ei enää tarvinnut sellaista kokemusta, minkä paha ja pahan koulu ihmiselle antaa. Että Buddha todella voittajana selviytyi pahan koulusta näkyy vuorostaan siinä, että hän ei kieltäytynyt hyvästä. Hänen uhrinsa on siinä, että hän ryhtyi opettamaan ihmisille Hyvän lain tietä, vapauttamisen tietä. Tässä oli hänen vapahtaja-kruununsa. Hyvän lain tietä ei kuljeta tekemällä pahaa. Tarkoitus ei pyhitä keinoja. Siksi Buddha hylkäsi kaikki pakkokeinot, kaiken väkivallan ja sodan. Niinikään hän hylkäsi kaiken sokean uskon. Hän hylkäsi kaikki taikauskoiset keinot, uskomukset ja sepitykset. Ainoa keino oli järjellinen ja käytännöllinen tutustuminen ja syventyminen hyvään lakiin, ja sen seuraaminen, seuraaminen ajattelussaan ja toiminnassaan. Vain sellainen jumalallisesti laillinen menetelmä johti vapauteen, nirvaanaan, enkelten ja jumalien kaltaiseen harmooniseen toimintaan.

— — —
Kun näin pitkälle oli päästy jo ennen kristil-

listä aikaa — Buddhahan eli noin 600 vuotta ennen Kristusta —, niin nousee kysymys: mitä uutta Jeesus Kristus saattoi tuoda? Missä suhteessa Elämän Koulu Kristuksen kautta täydellistyi?

Luonnollisesti tämä seikka esiintyy Jeesuksen omassa opetuksessa. Voimme kysyä: mistä erikoisesta asiasta Jeesus moittii omia aikalaisiaan? Tässä suhteessa huomaamme selvän eron esim. Johannes Kastajan ja Jeesus Kristuksen välillä. Johannes Kastaja kuuluu vielä vanhaan liittoon. Hän on parannuksen saarnaaja, kehoittaen aikalaisiaan luopumaan epärehellisyydestä, eläimellisestä aistillisuudesta ja raakuudesta. Kaikkea tätä Jeesus Kristus ei tullut kumoamaan, ei mitättömäksi tekemään. Se kuului edelleen siihen auttamis- ja kasvatustyöhön, jossa Buddha aikanaan oli saavuttanut ennätyksen. Mutta se puute, johon Jeesus opetuksessaan erikoisesti koskettaa, on ihmisten *itsekkyyys, rakkaudettomuus*.

Tämä seikka ja sen merkitys ja kantavuus on kyllä ymmärrettävissä. Buddha avasi ihmiskunnalle tien pois pahan koulusta: omalla opetuksellaan ja esimerkillään hän näytti, että ihminen voi olla *tekemättä paha*. Esimerkillään ja opetuksellaan Buddha osoitti, että ihminen voi olla tekemättä paha pahassa tarkoituksessa ja ihminen voi olla tekemättä pahaa hyvässäkin tarkoituksessa. Siksi hän hylkäsi sodan ja väkivallan hyvässäkin tarkoituksessa. Nyt tuli Jee-

sus Kristus ja syvensi ihmiskunnan keskuudessa Hyvän Koulun. Hän tuli panemaan alkuun uutta ihmistyyppiä. Siksi häntä onkin joskus sanottu toiseksi Aatamiksi. On kuin Elämä Jeesuksen kautta sanoisi: »nyt te ihmiset, ainakin jotkut teidän joukostanne, olette ratkaisseet pahuuden pulman, olette saavuttaneet taidon elää tekemättä pahaa, tekemättä pahaa pahassa tai hyvässä tarkoituksessa; te olette siten joutumassa pois inhimillisen elämän näyttämöltä; mutta nyt teille avautuu Hyvän Koulu, rakkauden koulu, ja se tuo teidät takaisin entistä intensiivisempään elämään tämän maan päällä. Sillä vaikka te jo — ainakin jotkut teistä — kykenisitte kieltäytymään pahasta, pahan tekemisestä, niin ei ole sanottu, että te kykenisitte elämään hyvässä. Sillä teissä ei ole rakkautta, te ette kykene rakastamaan. Siksi teidän ja meidän kaikkien läksymme ja tehtävämme nyt ja tästä eteenpäin onkin: oppikaa rakastamaan, rakastamaan elämää, rakastamaan Jumalaa, henkenne Isää, ja toinen toisianne.»

Tähän on lisättävä, että tämä ei ollut ainoastaan Jeesuksen opillinen sanoma, vaan sen pohjana oli se kosmillinen tapahtuma, että Jeesus Natsarenuksessa ruumiillistui Jumala rakautena ennen kokemattomalla, ennen saavuttamattomalla tavalla. Juuri tämä kosmillinen tapahtuma on Jeesuksen opetuksen lähtökohta, pohja ja perustus. Ihminen voi oppia rakasta-

maan. Siitä Jeesus omassa toiminnassaan antoi esimerkin. Joskus hän nimenomaan sanookin antavansa esimerkin. Esimerkin vuoksi hän kerran pesee oppilaittensa jalat. Niinpä hän antaa uuden käskynkin, jossa hän nimenomaan kehoittaa oppilaitaan rakastamaan toisiaan sillä rakkaudella, jolla hän, Jeesus, oli heitä rakastanut. Hän asettaa ihmisille, oppilailleen, saman päämäärän, saman ihanteen kuin mikä hänellä itsellään on ollut, ja minkä hän on saavuttanut: sisäisen yhteyden taivaalliseen Isään. Eikä hän vain itseään aseta päämääräksi, vaan päämääräksi hän asettaa sen täydellisyyden, mikä on taivaallisella Isällämme. Hän antaa oppilailleen neuvoja, ohjeita ja käskyjä. Vuorisaarnassa hän antaa erikoisesti viisi yksityiskohtaista käskyä ja sanoo niiden seuraajille: »näin ollen tulette vielä täydellisiksi, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen».

— — —

Tämän kaiken — entisen lisäksi — Jeesus Kristus on tuonut maailmaan. Hän on tuonut maailmaan ja ihmiskuntaan Jumalan rakkautena. Hän on avannut rakkauden koulun, sellaisen rakkauden koulun, joka perustuu, jonka edellytyksenä on totuus. Totuus vapauttaa, niinkuin Jeesus sanoo. Totuus vapauttaa valheesta. Totuus vapauttaa pahasta, jotta ihminen olisi vapaa elämään rakkaudessa, rakkauden eli hyvän koulussa. Pahasta vapautumisen käsky on eri-

koisesti vuorisaarnan neljäs käsky: *Älä ole pahaan vastaan.* Älä vastusta karmallisia kärsimyksiäsi, koska ne ovat seurauksia entisistä erehdyksistäsi. Äläkä vastusta pahaan ihmistä, vaan ole itse totuudessa hyvä, rakastavainen. Opi rakastamaan. Opi siunaamaan pahaakin. Opi voittamaan paha hyvällä: »että tulisitte taivaallisen Isänne pojiksi, sillä hän antaa aurinkonsa nousta niin pahain yli kuin hyväinkin ja antaa sataa niin oikea- kuin väärämielisillekin»; niinkuin viidennessä käskyssä sanotaan.

Tämä on asian myönteinen puoli. Jeesuksen jälkeen ihmiset saattoivat asettua entistä enemmän rakkauden kannalle. Jumala rakkautena auttoi heitä sikäli kuin he itsekkin yrittivät. Mutta asiassa ilmeni myös kielteinen puoli. Ja tämä tuli olemaan siinä, että itsekkyyys, rakkaudettomuus, ajautui myös entistä voimakkaammin esille. Myöhemmin tämä antoi aiheita myös eräänlaiseen ruikuttelevaan kristillisyyteen, milteipä syntisyydestään kerskailuun. Vielä myöhemmin tämä puolestaan hokutteli karkeaan sijaissovitusoppiin. Kun ihmiset huomasivat vaikeaksi vapautumisensa itsekkyydestä ja rakkaudettomuudesta, oli se omiansa houkuttelevaan siihen suuntaan, että he luopuivat kuoleman vakavasta yrittämisestäkin. Oli houkuttelevaa luopua yrittämästäkään seurata vuorisaarnan oppia — ja heittää kaikki sijaissovittajan hoidettavaksi. Ja niin syntyi, kehittyi ja

aste asteelta kypsyi tuo kummallinen oppi, että Kristus sovittikin ihmiskunnan synnit verikuolemallaan. Vähitellen luovuttiin kokonaan Kristuksen vuorisaarnan opin seuraamisesta, luovuttiin niin opetuksessa kuin käytännöllisessä elämässä. Seuraus tästä on ollut, että kristikunnan tila on pahentumistaan pahentunut. Kristittyjen tunnusmerkki oli oleva keskinäinen rakkaus, niinkuin Jeesus oli opettanut. Mutta kristillisten kirkkojen ja kristillisten kansojen tunnusmerkki onkin ollut keskinäinen kateus, viha, sota ja verinen temmellys. On selvää, että tällaiseen nimikristillisyyteen kohdistuvat täydellä teholla ne Kristuksen sanat, jotka hän lausui oman aikansa kirjanoppineille ja fariseuksille: »voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun suljette taivasten valtakunnan ihmisiltä! Sillä itse te ette mene sisälle, ettekä salli menossa olevien mennä sisälle».

— — —

Ulos jääminen merkitsee, että kristikunta ei ole päässyt sisälle siihen Kristus-draamaan, niihin Kristus-kokemuksiin ja -vihkimyksiin, jotka Uuden Testamentin kertomuksessa esitetään. Kirkollinen sijaissovitusoppi on vaikuttanut, että Kristus-mysteerio on jäänyt kokonaan ihmisten ulkopuolelle, kerran Palestiinassa tapahtuneeksi, vaikka sen piti päästä tapahtumaan jokaisen kristityn elämässä omakohtaisesti. Sen piti päästä tapahtumaan ensin sisäisesti, sielullisesti, ja sitten

aina jatkuvasti sekä sisäisesti että samalla myös ulkonaisesti. Niinhän asia tapahtui vanhoissa Mysteerio-opistoissakin, esim. muinaisessa Egyptissä, josta edellä oli puhetta. Mysteerio oli kyllä ulkoinen, rakennuksellinen oppilaitos, johon ihminen meni oppilaaksi, mutta sitten mysteerio tuli ihmiselle sisäiseksi, eläväksi elämäksi. Niin täytyy asia luonnollisesti olla Kristus-mysteeriössäkin. Jumala tuli kyllä Kristuksessa rakkauden mysteeriona ihmiskuntaan, mutta ihmiskunta ei ilman muuta tullut sisälle tähän rakkauteen. Ihmisen on siihen pyrittävä. Ja siksi Uuden Testamentin alussa esiintyy vuorisaarnan oppi, oppi siitä, miten Kristus-mysteeron ovelle on kolkutettava. Vain kolkuttavalle avataan.

Evankeliumien kertomus on kyllä historiallinen kertomus. Sekä Jeesus Kristus että Johannes Kastaja, samoin Maria ja Joosef, Jeesuksen vanhemmat, ovat historiallisia henkilöitä. Kuitenkin nämä henkilöt samalla symbolisoivat niitä sielullisia ja käytännöllisiä kokemuksia, joita vuorisaarnan opin käytännöllinen seuraaja jouuu elämässään kokemaan.

Seuratkaamme nyt jonkun verran Kristus-draaman kokemuksia.

Pyrkijä siis kolkuttaa sisäisen Kristustemppelein, tai sanokaamme taivasten valtakunnan ovelle sikäli kuin hän mietiskelyssä syventyy ja itsekasvatuksessaan seuraa Mestarin vuorisaarnassa esittämiä ohjeita, neuvoja ja käskyjä. Tätä

tehdessään pyrkijä alkaa ymmärtää, mitä merkitsee Johannes Kastaja. Kastaja käy Kristuksen edellä niin historiassa kuin psykologiassa. Sekä historiallisesti että sielullisesti Johannes Kastaja esittää ja edustaa vanhaa liittoa. Vaikka otammekin Kristuksen ja hänen oppinsa oppaaksemme, niin käytännöllisesti katsoen me kuitenkin jouduimme Johannes Kastajan tai jonkun vanhan Mestarin, sanokaamme Mooseksen tai Buddhan oppilaiksi. On huomattava, että sekä Mooses kymmenissä käskyissään että Buddha siveysohjeissaan kieltävät tappamisen. Moosekseltakin on suora käsky: *älä tapa*. Ei siinä ole mitään varausta, että siinä ja siinä tapauksessa sopii tappaa, tai että on tapettava. Joskin ns. Mooseksen kirjoissa joku »Mooses» sekä tapattaa, että vieläpä omin käsinkin tappaa ihmisen, niin sehän on kuin pilantekoa Mooseksen todellisista käskyistä, niinkuin Pekka Ervast huomautti. Kun käymme todellisen Mooseksen, Buddhan tai Johannes Kastajan koulua, silloin tulemme sisäisesti kastetuiksi vedellä, so. sieluelämämme puhdistuu eläimellisistä himoista, valheesta ja raakuudesta.

Tämä on Kristuksen edellä kulkevaa vanhan liiton tietä. Se vie siihen, että sielumme, tuntemme puhdistuu. Tunne-sielumme tulee Maria-tilaan, joka kaihoaa ja ikävöi taivaallista elämää. Totuuden Pyhä Henki laskeutuu Marian sieluun, siis siihen ihmiseen, joka vuorisaarnan oppia

seuraten kasvattaa itseään. Kuvaannollisesti ja samalla todellisesti ihminen tulee tunne-sielusaan hedelmälliseksi, henkisesti synnyttämiskykyiseksi, raskaaksi Jumalan, Kristuksen lähettämästä totuuden Pyhästä Hengestä.

Tunteesta Pyhä Henki nousee järkeen, joten ihmisessä herää Joosef-tila. Nähtävästi nämä molemmat, Maria- ja Joosef-tila, voivat herätä samanaikaisesti, tai niinkin, että Joosef-tila herää ensin. Joosef-tila merkitsee, että ihminen alkaa järjessään aavistella, miten totuus on. Myöhemmin tällainen totuuden aavistus muodostuu kokemuksessa tiedoksi ja vihdoin taidoksi. Niinpä Pekka Ervast sanookin, että todellinen tietäminen on taitamista.

— — —

Edellä kuvailtu pyrkimys johtaa sisäisen Kristus-lapsen syntymiseen ihmisessä. Kuvaannollisesti ja samalla todellisesti lapsi joutuu seimeen, talliin, eläinten asuntoon. Mutta ei millaisten eläinten tahansa. Ei esim. tiikerien, susien, karhujen tai matelijoiden luolaan. Edellä tapahtunut puhdistus on vapauttanut sielun eläimellisestä matelevaisuudesta ja raakuudesta. On huomattava, että Kristus-lapsi joutuu ahkeran, nöyrän ja palvelevan eläimen, joko aasin tai hevosen seimeen. Tämä onkin huomattava piirre suurten mystikkojen elämässä. Eivät he pyri maailmassa valtaan, loistoon ja kunniaan. Maailmassa he päinvastoin pyrkivät mitä nöy-

rimpään ja vaatimattomimpaan asemaan ja tehtävään — jossa he eivät ainakaan tulisi tehneeksi pahaa kenellekään ihmiselle. Niinpä suuri mystikko Leo Tolstoi tunsí olevansa tavallaan kuin turvassa ahertaessaan ruumiillisessa työssä. Tols-toin ihailija, filosofian- ja lakitieteitten kandidaatti Arvid Järnefelt ryhtyi pienviljelijäksi, viihtyipä suutarinkin tehtävissä. Entinen keisari Vilhelm II löysi viihdytystä hakkaillessaan halkoja. Voimme hyvinkin ymmärtää hänen psykologiansa. Siinä halkoja hakkaillessaan hän tunsí olonsa rauhalliseksi ja turvalliseksi, ja ikäänkuin alitajunnallisesti hänessä elää ajatus: nytpä vasta minä olenkin oikealla paikallani; ainakaan tässä minä en tee pahaa kenellekään.

Juuri näin on Kristus syntynyt nöyrän, ahke-
ran ja palvelevaisen kotieläimen seimeen.

Samalla tämä on pakoa Egyptiin. Nim. yhdeltä kannalta katsoen. Muistakaamme, että sellainen suuri okkultisti kuin Pekka Ervast pakeni yliopistosta vähäksi aikaa käsityökouluun. Se oli pakoa nöyrimpään ja vaatimattomimpaan tehtävään.

Paolla Egyptiin on monia vivahduksia. Yksi puoli siinä on se, että ihminen tulee velvollisuuk-
siaan täyttäessään entistä huolellisemmaksi. Vel-
vollisuudet, nim. sellaiset oikeat velvollisuudet,
jotka ihmiselle kuuluvat, tai joita hän on pääl-
lensä ottanut, niinkuin huolenpito perheestään,
tai velkojensa suorittaminen, on pidettävä alin-

omaisessa järjestyksessä. Pakoa Egyptiin on myös, kun välttää ottamasta päälleen uusia maallisia velvollisuuksia; josta Mestarit ovat aina oppilailleen huomauttaneet. Ja vihdoin Egypti kuvaa myös tietäjien maata. Pako Egyptiin kuvaa myös sitä, että vihitty, tai totuudenetsijä, lähtee etsimään tietäjiä, viisaita ihmisiä, jumalia ja mestareita. Niinpä Pekka Ervast kertoi, kuinka hän suuren kosmillisen uudestisyntymisensä jälkeen, jossa hän oli yhtynyt äärettömyyksien Jumalaan, tai Jumala oli yhtynyt häneen, kuinka hän sitten joutui kysymään: Jumalan olen nähnyt, mutta mitä on Logos? Hän etsi, ja löysi. Hän löysi mahtavia Logoksia, aurinkokuntien luoja ja johtajia. Vielä hän joutui kysymään: olen nähnyt Jumalan, olen löytänyt mahtavia Logoksia maailman-kaikkeudessa, mutta mitä ovat Mestarit? Taas hän etsi, ja löysi. Hän löysi myös Mestareita. Se kaikki oli Pekka Ervastian pakoa Egyptiin, tietäjien maailmaan. Eikä hän ottanutkaan uusia maallisia velvollisuuksia päälleen. Mutta siinä höyläillessään hänelle alkoi tulla ajatuksia henkisestä, teosofisesta työstä. Siihen hän ryhtyikin. Hän ryhtyi siihen olemuksensa kaikella voimalla ja perusteellisuudella. Mutta tästä tuonnempana enemmän.

— — —

Seuratkaamme edelleen evankeliumeissa kuvailtua Kristus-draamaa psykologisesti.

Tulemme kasteeseen. Emme nyt tässä yhteydessä ajattele kastetta sellaisena suurena, kosmillisena tapahtumana, jollaisena se tapahtui ensikerran Jeesus Natsarenukselle — kun Johannes Kastaja oli hänet painanut upoksiin Jordanissa — ja jollaisena se tapahtui toisen kerran Pekka Ervastille hänen omassa huoneessaan 13 p:nä lokakuuta 1896, hänen ollessaan 21:llä ikävuodellaan. Ajattelemme tässä kastetta sellaisena tapahtumana, jonka Pekka Ervast sanoi tapahtuneen opetuslapsi Johannekselle Jeesuksen eläessä, ja joka myöhemmin tapahtui Stefanukselle hänen kuolinnäyssään, kun hän näki taivaat auenneina ja näki Ihmisen Pojan, tajuten Jumalan pojan olevan myös itsessään; ja mikä vieläkin myöhemmin tapahtui Paavalille kun hän näyssään näki Jeesuksen, tuntien samalla Jumalan pojan elävän sisäisesti itsessäänkin. Ajattelemme kastetta tällaisena, tai vieläkin pienempänä tapahtumana. Ajattelemme kastettä sellaisena tapahtumana, joka saa ihmisen luopumaan kaikesta ja antautumaan kokonaan Jumalan valtakunnan työhön. Tai ajattelemme kastetta vähintään sellaisena kokemuksena, joka saa ihmisen luopumaan kaikesta muusta, paitsi ei oikeista velvollisuuksistaan, ja joka saa ihmisen käyttämään muun aikansa, kykynsä, voimansa ja taitonsa työhön Jumalan valtakunnan puolesta vuorisaarnan Mestarin opissa, johdossa ja hengessä.

Tämä johtaakin kirkastukseen. Vielä on huomautettava siitä Pekka Ervastian lausunnosta, että kaikenlaiset hysteeriset kokemukset ovat todellisen uudestisyntymisen irvikuvia. Todelliset henkiset kokemukset ovat yhteydessä historiallisten Mestareiden siveysopin mietiskelyyn, meditaation, ja käytännöllisen seuraamisen kanssa. Niinpä kirkastuksen vuori on nimenomaan vuorisaarnan vuori. Seuratessaan vuorisaarnan oppia meditaatiossa ja käytännössä ja Jumalan valtakunnan työssä johtaa se viimein vuorisaarnan Mestarin ja hänen suurien auttajiensä löytämiseen, tuntemiseen ja ymmärtämiseen. Niinpä Jeesuksen kolme oppilasta: Pietari, Jaakob ja Johannes kykenivät näkemään Opettajansa vuorella kirkastettuna ja hänen lähellään kaksi hänen suurta auttajaansa, Mooseksen ja Eliaan.

Kirkastusta seuraa matka Getsemaneen, niin psykologiassa kuin historiassa. Siihen johtaa työ Jumalan valtakunnan puolesta. Getsemanea edustavat kaikenlaisten psyykkisten ja älyllisten voimien näkyväinen ja näkymätön vastustus. Niitä vastaan ei ole taisteltava — ne on voitettava. Epäily vuorisaarnan Mestarin ja hänen työnsä suhteen on voitettava.

Getsemanesta vie matka Golgatalle, ristiinnaulitsemiseen. Jumalan valtakunnan työ vie ihmisen ristiriitaan maailman vallitsevien auktoriteettien kanssa. Se on samalla hänen persoonallisuutensa ylimenotila. Sillä jos hän on kokematon

tai vähemmin palvelevainen, silloin hän joko ei kykene tai ei uskalla seistä vuorisaarnan Mestarin auktoriteetissa. Hän ryhtyy tai alistuu kompromissiin maailmassa vallitsevien auktoriteettien kanssa. Siten hän kyllä välttää ristiinnaulitsemisen, mutta jää samalla alemman kolminaismaailman psyykkisten voimavirtojen alaisuuteen. Jatkuva epävarmuus, ellen sanoisi pettyneisyys ja sofistisuus seuraavat hänen mukanaan. Jos hän sensijaan on kokeneempi, työssään ja mietiskelyssään syvällisempi, sanalla sanoen palvelevaisempi, silloin hän osaa seistä vuorisaarnan Mestarin auktoriteetissa huolimatta siitä, vaikka kaikki entiset mahdollisuudet hänen kohdaltaan luhistuisivat. Hän menettää »paikkansa auringossa», niinkuin maailmassa sanotaan. Mutta vain näennäisesti. Todellisuudessa hänelle avautuu auttamismahdollisuuksia entistä syvemmissä helveteissä, auttaen ja opettaen neuvoillaan helvetteihin vangittuja sieluja, sekä vainajia että eläviä ihmis-veljiään. Tämä työ johtaa hänet ylösnousemukseen ja taivasiin astumiseen omassa taivassaan. Voisimme »Hiljaisuuden äänen» tapaam sanoa: »Päivän Mestari on noussut». Päivän ja Valon mestari.

Muistakaamme Pekka Ervastian sanoneen: *mestarius* on ihmisen päämäärä. Mestariudesta jatkuu kehitys kohti taivaallisen Isän täydellisyyttä.

3.

TEOSOFIS-KRISTOSOFISENA AIKANA.

Edellä olemme puhuneet ihmiskunnan jatkuvasta kehityksestä tässä jumalallisessa Elämän Koulussa. Olemme myös nähneet, että samalla sekä ihminen että itse Elämän Koulukin kehittyvät.

Olemme nähneet, että ensimmäinen älyllisiveellinen kruunu ilmeni siten, että ihminen uhraasi ruumiillisen elämänsä toisia auttaakseen; johon uhriin kuului myös alkuperäinen sotilasuhri. Toisena, edellistä vaativampana älyllisiveellisenä kruununä oli sisäinen kuoleminen tietämättömyydelle, itsekkyydelle ja oman persoonallisuutensa rajoitukselle; jollaiseen kuolemiseen ja samalla syvällisempään ja laajempaan elämän ylösnousemiseen erikoisesti pyrittiin ja päästiin muinaisissa Mysteeriokouluissa, esim. vanhassa Egyptissä.

Ensimmäisen, siihen asti suurimman vapahtajakruunun saavutti Gotama Buddha. Hän saavutti sellaisen valaistuksen, että hän elämän lakiin, karmaan nojaten ja ymmärtäen vapautui planeettamme silloisesta johdosta ja kieltäytyi kai-

kesta. Hänen vapahtajakruununsa ilmeni sitten jatkuvassa uhrautumisessa: hän ryhtyi ja jäi opettamaan ihmisille vapautumisen tietä kieltäytymisen kautta.

Näin järjestyneeseen, tavallaan tyhjentyneeseen maailmaan vuodattautui sitten uusi sisältö: Jumala rakkautena Jeesus Kristuksessa. Jeesus Kristus »edusti yleismaailmallista, kosmillista Logosta, hän itseasiassa oli Logos maan päällä, hän oli vuodatus universaalisesta Logoksesta», niin kuin Pekka Ervast sanoo kirjassaan *Ihmisyyden uskonto*. Jeesus Kristus, hänen kauttaan tullut vuodatus tuo ihmiset jälleen takaisin elämään. Hän ei mitenkään tee tyhjäksi Buddhan suurta saavutusta. Ihmisen läksynä ja päämääränä on kieltäytyminen kaikesta, kaikesta muusta, paitsi ei rakkaudesta. Buddhan ja Jeesus Kristuksen jälkeen on ankarasti inhimillistä, ihmisen arvoista elämää vain elämä siinä suuressa totuudessa, joka on rakkaus.

Kun nyt näin pitkälle oli päästy Buddhan ja Jeesus Kristuksen huippusaavutuksissa ja Elämän Koulumme kokonaiskehityksessä, niin joudumme kysymään: puuttuuko tästä vielä jotakin? Ja mitä tästä mahdollisesti puuttuu?

Ensin on vielä huomattava, että kaikista suurista saavutuksista huolimatta elämä jatkuu — ainakin pinnallisesti katsoen — jotenkin entiseen tapansa. Yöt ja päivät, kesät ja talvet vaihtelevat entiseen tapaan. Entiseen tapaan

välillä paistaa aurinko, välillä taivas on pilvessä ja sataa. Joissa virtaa vesi jatkuvasti, eivätkä joet tyhjene eivätkä meret täyty. Myös ihmisten elämä jatkuu — ainakin näennäisesti — ennallaan: välillä on verisiä sotia, välillä hiukan rauhallisempaa. Edelleen on silmäimme edessä ne neljä näkyä, jotka aikanaan panivat tulevan Buddhan niin syviin mietteisiin: saamme nähdä ikäloppuja, tutisevia vanhuksia, valittavia sairaita ja kuolleita ruumiita — ilman että vallitseva tietemme ja sivistyksemme olisi kyennyt näitä kolmea pulmaa mitenkään voitollisesti ratkaisemaan. Edelleen odottaa vallitsevan sivistyksemme puolelta ratkaisuaan Buddhan neljäs näky: arvokas erakko.

Kun samalla kuitenkin puhumme suuresta kehityksestä, niin missä tuo tapahtunut kehitys ilmenee? Kyllä kehitys ilmenee ihmiskunnan tavallisessa sivistyksesssäkin: tieteellisessä, taloudellisessa ja teknillisessä elämässä. Mutta ennen kaikkea suuret jumalalliset vuodatukset vaikuttavat elämän intensiivisyytenä, voimakkuutena, niinkuin Pekka Ervast sanoo. Elämän värähtelyn luku ja voima on lisääntynyt. Kehityksen ja tapausten kypsymisen nopeus on lisääntynyt. Missä ennen tarvittiin tuhansia ja kymmeniä tuhansia vuosia, menee myöhemmin lyhemmässä ja yhä lyhemmässä ajassa.

Kuitenkin joudumme jälleen äskeiseen kysymykseemme: mitä vielä Buddhan ja Jeesus

Kristuksen jälkeen puuttuu, mitä siinä vielä erikoisesti tarvitaan?

Voimme tiedustella asiaa Uudessa Testamētissa esiintyvistä Jeesus Kristuksen puheista. Mutta ensin vastaamme ymmärryksen ja kokemuksen kannalta. Mitä meiltä ihmisiltä puuttuu? Vastaamme suoraan: *puuttuu taitoa teossa*. Teko edellyttää erikoisesti voimaa. Emme ole jaksaneet järjestää elämäämme, tekoamme, Jumalan tahdon mukaiseksi. Hyvän voima on puuttunut. Siksi ihmiskunnan elämä yleensä on pyrkinyt järjestymään itsekkyyden mukaiseksi. Mutta elämän kasvava jumalallinen intensiivisyys, voimakkuus taas vaikuttaa, että itsekkyyden mukaisuuteen rakentuva elämä käy yhä vaikeammin pystyssä pidettäväksi. Ihmisten aikaansaannokset luhistuvat kiihtyvässä tahdissa. Vieläpä ihmiset itse joutuvat yhä valtavammalla tavalla tuhoamaan itsensä ja aikaansaannoksensa. Meidän päivinämmē näyttää niinkuin olisimme tulleet siihen, että noin parinkymmenen vuoden kuluttua on ihmisten itse toimeenpantava valtaisa tuhoaminen. On tuhottava laivastoja, kaupunkia ja kokonaisia maakuntia. On surmatava noin kymmenen miljoonaa ihmistä ja tehtävä vähintään toiset kymmenen miljoonaa vammaisiksi. Kun sota on vihdoon päättynyt rauhan tekoon, on se rauhanteko yleensä ollut sellainen, että on ryhdytty kiireen kaupalla valmistamaan uutta sotaa.

Ihmiskunnalta on puuttunut hyvän voimaa. Ihmisiltä on puuttunut totuuden tietoa. Sillä tosi tieto on taitoa, niinkuin Pekka Ervast sanoo. Ihmiset eivät ole vastaanottaneet Kristuksen rakkautta. He eivät ole osanneet rakastaa. Sillä rakkaus ei ole rakkautta, ellei se ilmene rakkauden teossa. Rakkaus on rakkautta kun se ilmenee ja kohdistuu rakkaudessa Jumalaan ja toisiin ihmisiin.

Tätä hyvän voimaa ihmiskunnalta on puuttunut. Siksi onkin vähin kaikkialla odotettu jumallisen avun tuloa. Niin on kristikuntakin aina odottanut Kristuksen toista, toista ja pikaistakin tulemista.

— — —

Tästä siirrymmekin Jeesuksen puheisiin Uudessa Testamentissa. Jeesuksen puheista saadaan se käsitys, että seuraavan suuren tulemisen aika on vain Isän tiedossa, ja kun se tapahtuu, on se tulemista tuomiolle.

Nyt on heti huomattava, että tuo tuomio ja maailman loppu ei merkitse, että tämä planeetta häviäisi. Se merkitsee, että tapahtuu ratkaiseva käänne tämän planeetan elämässä: vanhat saavat mennä ja uutta syntyy, niinkuin Pekka Ervast sanoi. Niinpä Jeesuksen puheessakin tuomio tapahtuu *tekojen*, ei vain aatelmien ja tunnelmien, ei uskomusten, vaan tekojen mukaan. Jeesuksen puheesta saamme sen käsityksen, että seuraavassa suuressa tulemisessa taivaallisen Isän

kuningaskunta ottaa ratkaisevasti paikkansa tämänkin maapallon päällä. Siihen valtakuntaan, Isän valtakuntaan, kutsutaan ne ihmiset — ja vähitellen kansatkin — jotka ilmentävät rakkauden teossa. He ilmentävät rakkauden teossa Jumalaan, Kristukseen, Mestariin, Kristuksen nuorempiin veljiin, ja lopulta kaikkiin ihmisiin.

— — —

Mennäksemme esityksessämme johdonmukaisesti ja askel askeleelta eteenpäin annamme suurelle tietäjällemme Pekka Ervastille puheenvuoron. Kiinnitämme aluksi huomiomme siihen, mitä hän kirjassaan *Christosophia* sanoo Jumalan valtakunnan toteutumisesta maan päällä. Hän kysyy: »onko tietoa ajasta, milloin se tapahtuu?» ja vastaa: »Isä yksin tietää hetken. Mutta se tapahtuu, kun kuolema uhkaa maapalloa, ja kaikki ne sielut, jotka eivät silloin ole valmistautuneet, erotetaan muusta ihmiskunnasta ja siirretään toiseen taivaankappaleeseen; jäljelle jäävät ne, jotka jo ovat jumalan valtakunnan kansalaisia tai ovat siksi tulemaisillaan.»

Näin Pekka Ervast. Ymmärrämme ilman muuta, että tällainen ihmisten täydellinen eroittaminen kahteen joukkoon, joista osa siirretään toiselle taivaankappaleelle ja osa jää tälle, yhä kirkastuvalle maapallolle, että tämä ei toteudu kädenkäänteessä. Se pannaan ratkaisevasti alkuun ja siitä se sitten jatkuvasti toteutuu lopullista ja täydellistä täyttymystään kohti. Eikä

kehitys ja elämä tuohonkaan täyttymykseen loppu, vaan jatkuu edelleen.

Miten nyt on: onko tuollainen ratkaiseva alku ja käänne maapallomme ja ihmiskuntamme elämässä jo tapahtunut? Vai onko meidän sitä yhä odotettava?

Kiinnitämme aluksi huomiomme Pekka Ervastin vuonna 1928 pitämään pika- ja konekirjoitettuun esitelmään »Kristuksen kuolema ja ylösnousemus», sillä sen huomioiminen vie esitystämme taas askeleen eteenpäin. Siinä hän puhuu Kristuksen toisesta tulemisesta ja mm. sanoo: »Tämän tulemisen yhteydessä puhutaan evankeliumissa kaikista vaikeuksista, joita on maan päällä viimeisestä ajasta, aionin lopusta ja uuden, vesimieskulttuurin alkamisesta. Silloin tapahtuu Kristuksen toinen tuleminen. Ja se tarkoittaa, että Kristus silloin tulee, kuinka voisimme sanoa, ottamaan Karman ohjaket käsiinsä, niin että hän tahtoo auttaa jokaista ihmistä jälleensyntymismysteriossa.»

Niin, Kristus *tahtoo* auttaa jokaista ihmistä, mutta Kristus *voi* varsinaisesti auttaa vain niitä ihmisiä, jotka myös omasta puolestaan tahtovat auttaa Kristusta. Sanotaanhan Uuden Testamentin tuomion kuvauksessa nimenomaan, että Isän valtakuntaan kutsutaan niitä, jotka ovat Kristusta ruokkineet, juottaneet jne. Toisin sanoen Kristus voi ottaa vain niiden ihmisten karman käteensä — ja tästähän Pekka Ervast

onkin toisissa yhteyksissä puhunut —, jotka Kristuksen oppia, hänen viittä käskyään ja muita vuorisaarnan neuvoja kunnioittavat, niitä mietiskelevät ja käytännöllisesti seuraavat. Muuta tietä ei luonnollisesti olekaan Isän valtakuntaan, valtaistuimen oikealle puolelle. Millään muulla tavalla ihminen ei voi jatkuvasti ja ajanpitkään seurata maapallon mukana, sen kulkiessa yhä suurempaa kirkastumistaan kohti. Ilman Kristusta, s.o. ilman Kristuksen vuorisaarnassa esitetyn totuuden ja rakkauden opin seuraamista ihminen joutuu pois kirkastuvan maapallon koulusta, joutuu toiselle taivaankappaleelle.

— — —

Otamme esityksessämme jälleen askeleen eteenpäin. Kun P. E. sanoo, että Kristuksen toinen tuleminen tapahtuu vesimieskulttuurin alkaessa, niin saamme kuulla hänen kirjassaan *Ihmisyiden uskonto* perusteellisesti esitettävän, että Kali Juugasta, mustasta aikakaudesta, oli kulunut vaikein 5000 vuoden ajanjakso helmikuussa 1898, ja että samana vuonna myös maapallomme siirtyi Vesimiehen merkkiin. Siirtyminen ei tapahtunut yhtäkkiä, vaan limittäin, vuosien ja vuosikymmenien kuluessa. Mutta siirtyminen Kaloista Vesimieheen tapahtui 1898 siten, että silloin Vesimiehen vaikutus alkoi päästä voitolle Kalojen vaikutuksesta.

Uudessa Testamentissa kuvailtu Kristuksen tuleminen on näinollen jo tapahtunut. Siinä

kuvailtu tuomio on jo alkanut. Miten tämä tuomio käytännössä tapahtuu, siitä tuonnempana.

— — —

Tulemme jälleen tärkeään kohtaan esityksessämme. Edellä esitetty Kristuksen toinen tuleminen ei merkitse, että Jeesus Kristus olisi jälleensyntynyt maan päälle. Pekka Ervast sanoo nimenomaan: »Buddha ei enää ruumistu, Kristus ei liioin. Molemmat olivat jo täysiä hedelmiä.» Kuitenkin P. E. samalla lisää: »Sitävastoin saattaa syntyä ihminen, joka ilmentää Jumalan tavalla, jolla hän ei vielä ole ilmentynyt.» *Ihmisyyden uskonto* kirjansa alussa P. E. sanookin suoraan: »Taasen on Jumala esiintyvä maan päällä, ilmoittava itsensä erityisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta.» Ja hän lisää: »Uusi uskonto on syntyvä. Kukaties se on syntyvä jo tällä vuosisadalla, kukaties joku meistä (siis v. 1909 eläneistä ihmisistä. J. R. H.) vielä saa nähdä sen kirkkauden, saa nähdä opettajan, suuren ihmeellisen liikkeen, uskonnon, joka käsittää koko maapallon» jne.

Tulemmekin tässä suoraapäätä Jumala-käsitteeseen. Sillä puhutaanhan tässä Jumalan esiintymisestä maan päällä, esiintymisestä suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta.

Mitä me nyt ymmärrämme Jumalasta? Ymmärrämme, että Jumala on yksi. Ei ole monta Jumalaa. On vain yksi Jumala maailmankaikkeudessa.

Mutta kautta aikojen on samalla ymmärretty, että ilmentyessään Jumala esiintyy kolmena: voimana, rakkautena ja totuutena. Maailmankaikkeuden ilmentynyttä Jumalaa sanotaan myös kosmilliseksi Logokseksi. Maailmankaikkeuden ensimmäistä Logosta, joka piilee Absoluutissa ja siitä herää, sanotaan myös Isäksi. Toisessa ilmennyksessään Jumalaa sanotaan Pojaksi, Jumalan Pojaksi, tai kosmilliseksi Kristukseksi. Kolmannessa ilmennyksessään Jumalaa sanotaan Jumalan Pyhäksi Hengeksi.

Tämä riittääkin tästä. Eteenpäin mennäksemme toteamme lyhyesti, että avaruudessa on sitten paljon maailmoja, aurinkokuntia ja linnunratajärjestelmiä. Ja niissä toistuu tuo alkuperäinen luomisjärjestys. Meidän oma aurinkokuntamme on yksi tuollainen maailma. Sen luoja ja ylläpitäjänä on samoin kolminainen Logos. Jumalaa, Logosta, onkin joskus kuvattu kolmi-kasvoisena, tai kristillisyydessä kolmena persoonana. Tästä on sitten syntynyt sangen sekava jumaluusoppi.

Miten nyt ymmärtäisimme tämän Jumalan, Logoksen yhteyden ja kolminaisuuden? Yksilöllisesti ymmärrämme tämän ihmisen avulla. Onhan ihmistä sanottukin Jumalan kuvaksi ja pienoismaailmaksi. Ja ihminen on tajuntana yksi, mutta ilmenee ja samalla kätkeytyy kolmeen naamioon. Nämä naamiot ovat: järki, joka vastaa Pyhää Henkeä, tunne, joka vastaa

Poikaa, ja tahto, joka vastaa Isää. Järki, tunne ja tahto ilmentävät ja samalla rajoittavat ihmistä.

Näin on laita ilmentyneen Jumalan, näin on aurinkokuntien Logoksien.

Tämä riittääkin asian tästä puolesta. Mutta omankaan aurinkokuntamme Logoksen salaisuus ei vielä tästäkään käynyt täysin selväksi. Sillä puhutaan myös Logos-hierarkioista, Logos-ryhmistä. Sanotaan, että meidän maailmassamme on kaksitoista suurta hierarkiaa, joista seitsemän on nykyään toiminnassa. Näistä kahdestatoista hierarkiasta kolmea korkeampaa sanotaan Logos-hierarkioiksi. Aurinkokuntamme Logos ei siis ole vain yksi olento, vaan sen muodostavat yhdessä kolme suurta ryhmää. Näitä ryhmiä sanotaan Isän ryhmäksi, Pojan ryhmäksi ja Pyhän Hengen ryhmäksi. Kussakin ryhmässä on paljon korkeita olentoja, mutta yksi kussakin ryhmässä on korkein, ja hän on saanut ryhmänsä nimen. Näinollen ensimmäisen, johtavimman ryhmän johtajaa sanotaan Isäksi, toisen ryhmän johtajaa Pojaksi ja kolmannen ryhmän johtajaa Pyhäksi Hengeksi. Vaikka siis aurinkokuntamme johtavimman hierarkian johtajaa sanotaan Isäksi, niin se ei sellaisenaan ole sama kuin maailman-kaikkeuden Isä, Absoluutissa piilevä ja siitä ilmenevä ensimmäinen Logos, vaikka se sitä edustaa ja ilmentää. Pekka Ervast lisää vielä, että ihmiskuntakin kuuluu noihin Logos-hier-

arkioihin, keskimmäiseen niistä eli siis Pojan hierarkiaan.

Tässä taustassa pääsemme nyt järjelliseen selvyyteen Jumalan esiintymisestä maan päälle. Logoksen uloimmainen eli Pyhän Hengen ryhmä pääsee ensin ilmenemään. Niinpä sanotaan, että kaikki uskonnot Buddhaan saakka olivat Pyhän Hengen uskontoja. Buddha ilmensi Pyhää Henkeä täydellisimmällä tavalla. Vasta Jeesus Natsarenuksessa ilmeni Poika. Kirjassaan *Teosofian sanoma nykyajalle* P. E. sanoo: »Elohimien joukosta toisen eli Poika-ryhmän johtaja, Kristukseksi nimitetty olento astui alas maan päälle ja ruumistui Jeesus Natsarealaisessa.» Mutta Jeesus Kristuksen salaisuus ei tyhjennyt tähänkään. Myöhemmin P. E. — sikäli kuin hänen kuulijansa jaksoivat seurata ja sulattaa — lisäsi ja syvensi esitystään. Edellä jo toistimme hänen sanansa *Ihmisyyden uskonto* kirjastaan: Jeesus Kristus »edusti yleismaailmallista, kosmillista Logosta, hän itseasiassa oli Logos maan päällä, hän oli vuodatus universaalisesta Logoksesta.»

Edellisten tapahtumien ymmärtäminen on aina lähtökohtana ja apuna myöhempien tapahtumien ymmärtämiseen. Kun nyt P. E. opettaa että meidän ajallamme esiintyy taas Jumala maan päälle, ilmoittaa itsensä suuren Pojan ja sanansaattajan kautta — joka ilmentää Jumalan tavalla, jolla hän ei vielä ennen ole esiintynyt — niin tähtää tämä sellaiseen, jota todel-

lakaan ei vielä ennen ole ilmentynyt. Aurinkokunnan luomisesta puhuessaan P. E. opettaa, että ensin ilmenee Jumala Pyhänä Henkenä, joka järjestää erilaiset tasot ja herättää tajunnat. Sitten ilmenee Jumala rakkautena, joka pitää kaiken koossa. Kolmanneksi ilmenee Jumala Isänä, joka vetää kaiken takaisin. Meidän maailmaamme on jo ennen esiintynyt Jumala Pyhänä Henkenä ja rakkautena. Nyt alkaa tuomio eli takaisin vetäminen. Silloin on Isän vuoro ilmestyä näyttämölle. Ja se on nyt tapahtunut. Pekka Ervast kertoo omasta kosmisesta uudestisyntymisestään, että hänelle tapahtui se, mikä tapahtui Jeesukselle Jordanilla: äärettömyyksiä Jumala tunnusti hänet Pojaksi, ja hän lisää: »Uudestisyntymisessään ihminen tuntee olevansa Jumala, suuri salainen elämä, ja samalla sen poika, Jumalan poika.» Pekka Ervastissa aurinkokuntamme Isä-ryhmän johtaja otti universaalisen vihkimyksen. Jeesus Kristuksen tavalla hänkin oli vuodatus universaalista Logoksesta, universaalista Isästä.

Ujostuttaako tämä meitä? Aikanaan tämänkaltaisen tapaus ujostutti juutalaisia siihen määrään, että he tavallaan menivät pökerryksiin, josta pökerryksestään he eivät vieläkaan ole selvinneet.

— — —
Mutta jatkakaamme.

Pekka Ervast sanoo kirjassaan *Ihmisyyden*

uskonto: »Okkultistit ovat yhtä mieltä siitä, että suuren lähettilään ilmestymisaika on merkin loppupuolella». Edelleen P. E. sanoo Jeesus Kristuksen esiintymisestä: »Sen on täytynyt tapahtua silloin, kun pyhä planeetta Aurinko oli hallitsevana, koska Aurinko ja meidän aurinkologoksemme korkeimmalla, intensiivisimmällä tavalla edustaa kosmillista Logosta.» Mutta yhtä tärkeitä, ehkä tavallaan vieläkin määräävämpää on, että Jeesus Kristus syntyi Kalojen merkissä. Siitä P. E. sanoo: »Täydellä syyllä, kuten kohta näemme, voimme sanoa, että juuri Kalojen vaikutusvallan aikana piti Jeesuksen syntyä maailmaan. Silloin vain oli näet mahdollista Kristus-elämän ruumistua kokonaan inhimilliseen henkeen; muulloin se ei olisi voinut tapahtua... Miksi nyt tämä Kalojen merkki on niin ihmeellinen? Se on ihmeellinen sen takia, että se on tekemisissä ihmiskunnan sisäisimmän henkielämän kanssa.» Mutta nytpä onkin heti lisättävä, että Pekka Ervast syntyi juuri samassa Kalojen merkissä, siinä jossa Jeesus Kristuskin. Jeesus syntyi Kalojen merkin alkupäässä, Pekka Ervast saman historiallisen Kalojen merkin loppupäässä. Pekka Ervast syntyi ruumiillisesti 26 p:nä joulukuuta 1875, ja kosmillinen Kristus-Isä inkarnoitui hänessä 13 p:nä lokakuuta 1896, ja planeettamme siirtyi varsinaisesti Kaloista Vesimieheen 1898. Pekka Ervast syntyi siis sekä ruumiillisesti että henkisesti Kalojen merkin vaiku-

tusvallan aikana. Ja vain silloinhan oli »mahdollista Kristuselämän ruumistua kokonaan inhimilliseen henkeen». Samalla Pekka Ervastissa täyttyi se toinen, planetaarinen ehto, että hän esiintyi ja vaikutti, jatkoi työtänsä pitkälle silloin, »kun pyhä planeetta Aurinko oli hallitsevana». Sillä Aurinko-viikkohan on jokaisen eläinradan merkin alussa noin 309 vuotta, joten kun planeettamme siirtyi Vesimieheen 1898, siirtyi se samalla Aurinko-Mikaelin viikkoon. Siten Pekka Ervastian vaikutuksen aikana vallitsi erittäin huomattava kosmisten ja planetaaristen voimien yhtymä. Silloin nimittäin vaikuttivat limittäin Kalojen ja Vesimiehen merkit. Samoin vaikuttivat limittäin Kalojen viimeinen eli Mars-Rafaelin viikko ja Vesimiehen ensimmäinen eli Aurinko-Mikaelin viikko.

Pekka Ervast lisää: »Sentähden voimme myös lisätä: jos Jeesus tahtoisi itse jatkaa työtään ruumistumalla tänne ja ottamalla uudestaan fyysillisen muodon, ei se voisi tapahtua ennenkuin 24000 vuoden perästä. Silloin vasta olisi Kalojen merkki taas vallalla, ja silloin Jeesus voisi omassa merkissään jatkaa ja aloittaa samalla uutta.» Samalla P. E. huomauttaa sulkumerkeissä: »Tämä on turha fantasia, sillä Jeesus Kristus ei ruumistu uudestaan.» Sanoihan P. E. jo toisessa yhteydessä, niinkuin edellä huomautimme: »Buddha ei enää ruumistu, Kristus ei liioin. Molemmat olivat jo täysiä hedelmiä.» Sama on Pekka Ervastian

asema. Häinkin on täysi hedelmä. Pekka Ervast saattoi kyllä itsekin puhua tulevista ruumistuksistaan. Mutta näiden asioiden laita on samoin kuin on Jeesus Kristuksenkin: se merkitsee, että nyt tapahtunut perustuleminen yhä jatkuu ja selkeentyy sekä ihmisyksilöissä että kansoissa ja ihmiskunnassa.

— — —

Vielä eräitä pienempiä huomautuksia. Kirjasaan Ihmisyyden uskonto P. E. mm. sanoo: »Onhan uskottu ja väitetty silloin tällöin kristillisen historiamme aikana, että Kristus kohta tulee, — eikä tietääkseni Kristus vielä ole tullut.» Ensiksikin tässä on kysymys Jeesus Kristuksen tulosta — siten kuin kirkollisessa maailmassa on odotettu. Se Kristus ei tule, koska se jo tuli, ja tulonsa jatkuu ihmisissä, kansoissa ja ihmiskunnassa sisäisesti. Eikä Kristus tule kirkon odottamalla tavalla. Mutta P. E. jatkaa samassa luvussa ja sanoo Kristuksen jo tulleen. H. P. Blavatskysta hän sanoo: »Kuitenkin hän pukiesaan taivaallisen inspiratsionin sanoiksi oli se lähettäjä, se 'Kristus', joka tuli, tai paremmin sanoen: hän edusti Kristusta, jolloin emme tietenkään Kristuksella tarkoita yksinomaan Jeesus Kristusta, vaan sitä Jumalan Pojan kosmilista tajuntaa, sitä suurta maailmansielun tajuntaa, joka meissä ihmisissä ilmenee mystillisenä Kristuksena.»

Tämä P. E:n lausunto taittaa kärjen kaikilta

sellaisilta tuumailuilta, että Kristus ei olisi meidän ajallamme tullut. Samoin taittaa se kärjen niiltä tuumailuilta, jotka yhä haluavat jäädä odottamaan Kristuksen joko pikaista tai vähemmin pikaista tuloa.

Samalla P. E. puhuessaan Kristuksen tulemisesta H. P. B:n yhteydessä, käyttää salatieteilijän verhottua puhetapaa. Niinpä hän sanoessaan, että H. P. B. oli se »Kristus», kirjoittaa »Kristus» lainausmerkeissä. Myös hän heti lisää: »tai paremmin sanoen: hän edusti Kristusta.» Sillä toisissa yhteyksissä P. E. sanookin nimenomaan, että H. P. B. ja teosofinen liike on huutavanääni, joka valmistaa tietä Herralle.

Edelleen eräs asia. Ihmisyyden uskonnon toisessa luvussa P. E. puhuessaan nyt jo okkultisesti alkaneesta kuudennesta juurirodusta, sanoo: »— niin on tällä hetkellä olemassa se suuri johtaja, se ihminen, se Manu, joka on tuleva kuudennen juurirodun kantaisäksi, suojelusenkeliksi ja johtajaksi. Tämä suuri olento, tämä Mestarien Mestari on sama, joka myös on teosofisen liikkeen takana toisten Mestarien kanssa.» Tässä siis ei ole puhe siitä suuresta Jumalan Pojasta, josta P. E. mainitun kirjansa alussa puhuu, vaan on selvästi puhe kuudennen juurirodun Manusta. Muuten P. E. käyttää sekä Mooriasta että Kut-huumista — jotka H. P. B:n kautta aloittivat teosofisen liikkeen — sanontaa »Mestarien Mestari». Tällä puhetavalla on asiallinen pohja sen-

kautta, että nämä Mestarit ovat mestareina vanhoja, joten heillä on jo sellaisia oppilaitakin, jotka ovat tulleet Mestariksi. Sanoihan P. E. Moorian oppilaasta H. P. B:stä, että hänkin oli Mestari. Samoin teosofisessa kirjallisuudessa mainitaan Mestari D. K. Kuthuumin oppilaana. Näinollen Mooriasta ja Kuthuumista voidaan asiallisella syyllä käyttää nimitystä Mestarien Mestari.

Samassa luvussa P. E. sanoo: »*Pohjois-Amerikassa tulee* — emme tiedä kuinka pitkän tai kuinka lyhyen ajan perästä — esiintymään suuri Opettaja, joka perustaa uuden maailmanuskonnon.» Tällöin on ensisijassa kysymys siitä suuresta Opettajasta, jota toimensa puolesta mainitaan nimellä Bodhisattva. Kysymys on siis kuudennen juurirodun tulevasta Manusta ja Bodhisattvasta. Mutta tämä ei estä, että Suomessa on laskettu pohja ja perustus kaikelle tulevalle. Niinhän Palestiinassa laskettiin aikanaan pohja ja perustus myöhemmälle kristinuskolle Euroopassa. Kun P. E. Ihmisyyden uskonto kirjassaan puhuu suurista johtajista ja opettajista, niin erikoisesti kirjan alussa puhutaan siitä suuresta, kosmisesta Jumalan Pojasta, joka meidän ajallamme inkarnoitui Suomessa, ja tapahtui se Pekka Ervastissa. Myöhemmässä esityksessä esiintyvät rinnan myös manut, bodhisattvat ja buddhat, jotka kaikki ovat oksia, oksia tai hedelmiä siinä suuressa kosmisessa Elämänpuussa, jonka muo-

dostavat Jeesus Kristus ja Pekka Ervast. Nämä suuret johtajat, manut ja bodhisattvat etupäässä, käytännöllistyttävät sitä elämää ja voimaa, minkä Jeesus Kristus ja Pekka Ervast ovat maailmaamme ja ihmiskuntaamme tuoneet; jota he yhä elähdyttävät ja kaikessa ja kaiken takana myös ohjaavat ja inspiroivat. Sanomme vielä: Jumala on tullut maailmaamme Buddhassa Totuutena, Jeesus Kristuksessa Rakkautena, Pekka Ervastissa Voimana ja Majesteettiutena. Kaikki nämä yhtyvät yhdeksi suureksi avuksi ihmiskunnalle. Kaiken tämän pohjalta vasta voi syntyä yksi yhteinen suuri maailmanuskonto.

— — —

Edellä lupasimme vielä puhua nyt alkaneen tuomion käytännöllistymisestä. Perusajatus tässä on, että Isä vetää kaiken takaisin. Tuleehan planeettamme elämä vähitellen jättämään kokonaan tämän kemiallisen tason. Kuudennessa luomispäivässä, Jupiter-kaudessa, elämä on jo vetäytynyt eetteritasolle ja ilmenee siinä. Tuomio on siis periaatteellisesti siinä, että kaikki mikä ei seuraa mukana eetteröityvää, henkevoityvää, kirkastuvaa elämää, se on tuomittu. Tuomio vaikuttaa sisäisenä voimana. Sen tapahtumista voimme seurata sekä ulkoisesti että sisäisesti. Sisäisesti henkinen voimavirta vaikuttaa sen, että ihmisille tulee yhä välttämättömämmäksi *uhrautuminen*. Niin sanoakseni ylimenoaikana siinä on eräs vaihtoehto. Ellei

tahdota uhrautua vuorisaarnan opin mukaiselle henkiselle elämälle, niin tuskin voidaan välttää, että joudutaan uhraamaan sodalle. Niinkuin on jo hyvää vauhtia jouduttukin. Mutta tämä on vain ylimenoaikaa. Pekka Ervast opettaa, että kuudennessa juurirodussa, joka nyt jo on okkultisesti pantu alulle, tulevat sukupuolet häviämään. Silloin on sotakin luonnotonta ja mahdollonta.

Ajatelkaamme tätä vahvistuneen henkisen voimavirran vaikutusta vielä psykologisesti. Voimme sanoa näin: ihmisten älyssä ja omassatunnossa herää yhä elävämpänä, voimakkaampana ja velvoittavampana kysymys: »olemmeko oikeassa, vai olemmeko väärässä?» Ajatelkaamme olevamme tieteilijöitä ja oppineita, filosofeja, opettajia ja kirjailijoita, silloin meissä herää voimakkaana sisäinen aavistus ja ajatus: »olemmeko me vastuussa näistä ihmiskunnan yhä paisuvista sodista ja muista onnettomuuksista? Mihin me olemme nuorisoa kasvattaneet? Mihin olemme ihmisten tunne- ja ajatuselämää ohjailleet?» Meille selviää, että todella olemme vastuussa. Sanoohan Mestariimme Uudessa Testamentissa, että olemme vastuussa jopa turhista sanoistammekin. Jos olemme kovakorvaisia ja tottelemattomia tälle omalle heräävälle aavistuksellemme ja tylsästi paadutamme itsemme, silloin olemme itse itsemme tuominneet. Jos sellaista jatkamme, silloin alamme rekisteröidä itsemme siihen joukkoon,

joka jää valtaistuimen vasemmalle puolelle, joka aikanaan joutuu siirrettäväksi pois tältä planeetalta johonkin toiseen taivaankappaleeseen.

Kas näin se tuomio alkaa. Tämä planeetta alkaa määrätietoisesti kulkea kirkastumistaan kohti ja yhä selvemmin kysytään ihmisyksilöiltä: tahdotko seurata mukana?

Näin kysytään ihmisiltä kaikilla toimialoilla. Keksijöiltä kysytään: »vastaatko sinä siitä, tuovatko sinun keksintösi maan päälle taivaan vaiko helvetin? Et sinä voi vastuuttomasti antaa mitä tahansa ihmisten käteen, enempää kuin äiti voi vastuuttomasti pistää veitsen tai tulitikkuja pienten lastensa käteen.»

Uskonnon opettajilta, papeilta ja muilta kysytään: »luuletko edesvastuutta voivasi asettaa itsesi Mestaria viisaammaksi ja Hänen yläpuolelleen selittämällä, että vuorisaarnan oppi on epäkäytännöllinen, että se on mahdoton noudattaa, jopa ettei se ole tarkoitettukaan noudatettavaksi.» Siten alkaa ja jatkuu tuomio kirkoissa, papistossa ja seurakuntalaisissa. Siten tuomio jatkuu kaikissa teosofisissa ja ruusu-ristiläisissä seuroissa, kaikissa vapaamuurarijärjestöissä, kaikissa henkisissä seuroissa ja yhtymissä.

Ja te miehet yleensä: »ettekö tiedä olevanne vastuussa siitä opetuksesta, siitä toiminnasta, vaikutuksesta ja esimerkistä, niin juuri, siitä esimerkistäkin, jonka te Mestarin opetuksien vastaisella sotaisella toiminnallanne annatte ja

jälkeenne jätätte?» Ja te naiset: »ettekö tiedä olevanne vastuussa siitä sotilasihailustanne, jolla te yhä innostatte ja kannustatte miehiä sotaan? Te olette siitä vastuussa.»

Ja ihmiset yleensä: ihmisyyys velvoittaa! Olemme ihmisinä vastuussa ihmisyydestämme. Olemme vastuussa kyvyistämme, talenteistamme. Olemme vastuussa ihmisyyden eli Jumalan valtakunnan muodostamisesta itsessämme ja keskuudessamme maan päälle. Olemme vastuussa itses-
tämme ja ihmiskunnan kokonais-elämästä, sillä olemme samalla kertaa yksilöitä ja veljiä keskenämme, yhtä suuressa Jumalan, Isän kosmis-
sessa tajunnassa.

— — —

Pekka Ervast opettaa, että kuudennessa juuri-
rodussa opitaan kunnioittamaan ja antamaan arvoa tietäjille, henkisesti kokeneille ja viisaille ihmisille. Tämä on yhteydessä sen opetuksen kanssa, minkä Pekka Ervast antoi pari päivää ennen n.s. kuolemaansa. Hän sanoi: »nyt minulla on matka Egyptiin ja sitten Palestiinaan.» Tämä merkitsee: »te ette opi tuntemaan minua, ellette opi kunnioittamaan tietäjiä, henkisesti kokeneita ja viisaita ihmisiä, ja ellette seuraa Jeesus Kristusta hänen opetuksissaan.» Siten tie Pekka Ervastin luo käy Egyptin ja Palestiinan kautta. Sillä Egypti kuvaa tietäjien maata. Ja muista-
kaamme: H. P. B. kuului egyptiläiseen looshiin. Ja Palestiina on se maa, jossa Jeesus Kristus

ruumistui. Muistakaamme: tie Isän luo käy Pyhän Hengen ja Pojan kautta. Tie Pekka Ervastian luo, hänen varsinaiseen ymmärtämiseensä, vastaanottamiseensa ja seuraamiseensa käy tietäjien, henkisesti viisaiden ihmisten kunnioittamisen ja Jeesus Kristuksen ja hänen oppinsa seuraamisen kautta. Se on tie todelliseen maailmanuskontoon.

II

MESTARI JA ME

1.

JOHDANTOA.

Elämä on vakavampaa kuin mitä me ihmiset yleensä luulemme. Me luulemme omilla mieliteorioillamme, kirkolliskokousten määräämillä oppilauseilla, eduskuntien lainsäädännöillä, yksilöllisellä tai joukollisella mielivaltaisuuudella — kaikella tällä ja monella muulla tavalla me luulemme voivamme seurauksitta sivuuttaa oman tunnon lain ja elämän oman lakiperäisyyden. Me luulemme voivamme seurauksitta sivuuttaa karman ja Mestareiden siveysopin.

Kuinka pintapuolista ja ajattelematonta! Emmehän ole tietoisesti aiheuttaneet omaa syntymäämme — ja kuoltava meidän on. Silloin olemme — tekoinemme — alastomina elämän edessä. Olemmeko jonkun muodollisen asteikon mukaan olleet mitä tahansa, kadunlakaisijoita tai ministereitä, ei merkitse mitään. Merkitystä on vain sillä, miten olemme suhtautuneet elämään: itseemme, Jumalaan ja toisiin ihmisiin. Vain tällä on merkitystä — merkitystä joko kahlehtivaan tai vapauttavaan suuntaan.

— — —

Kristikunnassa onkin puhuttu laista ja evankeliumista aivan harhaantuneesti, ilman järjestäytyneitä asioiden ymmärtämistä. Seuraukset ovat kuitenkin ilmeiset, ja ne esiintyvät — tuhoa ja kuolemaa uhoavassa kristikunnan tilassa. Eikä asia ole autettavissa — niinkuin kuvaannollisesti sanotaan — vanhan vaatteen paikkauksella uudella tilkulla. Ei ole lopultakaan muuta keinoa kuin joko tuhoutua tai palautua elämän omaan lakiperäisyyteen.

Juuri lakiperäisyyteen palataksemme meillä on nyt entistä suuremmat mahdollisuudet. Meille on annettu teosofis-kristosofinen sanoma. Kun nyt puhumme käsitteistä »laki ja evankeliumi», voimme siitä puhua kolmena toisiinsa yhdistyvänä määritelmänä. Ne ovat: *karma*, *dharma* ja *kaitselmus*. Karma on se puoli elämän lakiperäisessä järjestyksessä, jonka kosketus ehkä helpoimmin huomataan — mikäli henkisessä laiskuudessamme, itsekkyydessämme ja väkivaltaisuudessamme haluamme huomata. Laki sanoo: »millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan.»

Tähän yhtyy dharma, ihanne, velvollisuus, päämäärä: »näinollen tulette vielä täydellisiksi, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen.» Etenkin tämän puolen — pitäänee sanoa tärkeimmän puolen ihmiselämän lakiperäisessä järjestyksessä — kirkot ovat kokonaan unohtaneet, ovatpa sen suorastaan kieltäneet.

Karman ja dharman takana on isällinen kaitseminen: »katsokaa taivaan lintuja: ne eivät kylvä eivätkä niitä eivätkä kokoa aittoihin, ja taivaallinen Isänne ruokkii heidät. Ettekö te ole paljon suurempiarvoiset kuin ne?»

— — —

Katsokaamme näitä kolmea vaikutusta ensin kuin ulkoapäin, ruumiillisen elämän kannalta nähdäksemme, miten ne pyrkivät esille.

Lapsena näyttäytyy karma, joka määrää syntymän ajan ja paikan, näyttäytyy luonteena, ilmenee heikkouksina, kykyinä ja taipumuksina. Kaikki tämä on karmallista seurausta menneistä ruumistuksistamme.

Tähän liittyy nuoruusiässä dharma, ihanne, velvollisuus, täydellisyyden päämäärä. Heräävän sukupuolisuuden yhteydessä herää myös ihanne, joka innoittaa toteuttamaan jumalallis-inhimillistä päämäärää. Ihmiskunnan nykyinen tila on kuitenkin vielä sellainen, että nuori ihminen voi tuntea, niinkuin innoittava ihanne olisi jo ruumistuneena jossain toista sukupuolta olevassa yksilössä. Niin syntyy avioliitto — jota Pekka Ervast nimittää rakkauden kouluksi. Sitä se kyllä on. Mutta selvää on myös, että koulu jatkuu luokasta luokkaan, alemmasta koulusta korkeampaan kouluun. Siksi saamme huomata, että dharma ei tyhjene ainoastaan sukupuolisisessä avioliitossa. Elämä kutsuu ihmistä varsinaiseen henkiseen elämään huolimatta siitä,

olemmeko naimisissa vai elämmekö yksinäisenä.

Kaitselmus alkaa myöhemmin näkyä ja esiintyy se perhe-elämässä siten, että isä ja äiti joutuvat huolehtimaan lapsistaan. *Kaitselmus* pyrkii esille isän ja äidin kautta suhteessa lapsiin. *Kaitselmus* kutsuu myöskin huoltamaan ja kunioittamaan vanhuksia. Sillä vanhana ihminen tulee tavallaan uudelleen lapseksi.

Näin näemme selvästi, miten ihminen ruumiillisessa elämässä pyrkivät esille karma, dharma ja *kaitselmus*.

— — —

Katsokaamme vielä samoja asioita syvällisemmin, so. henkisen elämän kannalta.

Tällöin on otettava huomioon jälleensyntyminen. Ihminen kehittyy fyysillisessä maailmassa monissa peräkkäisissä ruumistuksissa. Olemme henkiolentoja ja sellaisina ruumistumme monia kertoja ruumiilliseen elämään. Vaikka ruumiillinen syntymisemme ja kuolemamme näinollen ovat tosiasioita sellaisenaan, ovat ne samalla symbooleja joistain syvällisemmistä asioista. Ne ovat symbooleja siten, että meidän on jollain sisäisellä, sielullisella tavalla opittava kuolemaan ja syntymään. Lyhyesti sanoen meidän on opittava sisäisesti syntymään Jumalassa ja kuolemaan mammonassa: »vaan etsikää ensin valtakuntaa ja sen oikeamielisyyttä, niin tämäkin kaikki sen ohessa tulee teille».

Pyrkiessämme Jumalassa syntymiseen ja mammonassa kuolemiseen opimme tuntemaan karmen, dharman ja kaitselmuksen sisäisesti. Inhimilliseltä kannalta katsoen voimme sisäisessä syntymisessämme huomata kolme astetta: maanaasisen, buddhisen ja aatmisen. Näitä sopii myös sanoa karmalliseksi, dharmalliseksi ja kaitselmukselliseksi. Kun ihmisestä tulee totuuden etsijä, kolkuttaa hän korkeamman minänsä ovelle manaksen merkeissä. Manaksen eli järjen ominaisuus on totuus. Karma sanoo järjen kautta: ole itsenäinen. Sinä olet siveellisesti vastuunalainen olento. Opi toimimaan niin, ettet luo uutta karmaa.

Tähän liittyy dharma buddhisten voimien kautta ja sanoo: totuus on ihmisten veljeys ja yhteys Jumalassa, niinkuin Pekka Ervast opetti. Dharma, ihanne sanoo: ellette vielä kykene rakastamaan, niin oppikaa edes sietämään toisianne. Se on inhimillinen ihanteenne, se on velvollisuutenne.

Tähän yhtyy kaitselmus aatmisten voimien kautta ja sanoo: ken tahtoo olla ensimmäinen, hän oppikoon olemaan viimeinen, ja ken tahtoo olla suurin, hän olkoon nöyrin ja niinkuin se, joka palvelee.

Tämä on karmallista, dharmallista ja kaitselmuksellista syntymistä Jumalassa. Se merkitsee samalla kolmeasteista kuolemista mammonalle, se on tietämättömyydelle, itsekkyydelle ja valanhimolle, väkivaltaisuudelle.

— — —

Edellä sanottu on arvatenkin jonkunlaista haavetta niin materialistisen tieteen ja oppineisuuden kuin ns. kristillisen kirkonkin kasvateille. Heidän näkökannaltaan ihminen ei voi mitään tietää Jumalan salaisuuksista, puhumattakaan siitä, että hän voisi kehittyä ja kasvaa taivaallisen Isän täydellisyyteen. Mutta — jumalalliselle totuudelle he eivät kuitenkaan voi mitään. Sillä: »kunnes taivas ja maa katoavat, ei yhtään jotaa eikä yhtään piirtoa katoa Laista, ennenkuin kaikki muodot on läpikäyty.»

Ja toimiihan ihmiskunnan keskuudessa jo täydellisten ihmisten Valkoinen Veljeskunta. Muutamat yksilöt ovat jo täydellisyyden saavuttaneet. Heitä, mestareita, on monessa täydellisyyden kehittyvässä asteessa. Heidän joukossaan Buddha on se, joka ensimmäisenä saavutti täydellisen tiedon ja taidon karmassa. Niinpä Buddha ei erikoisesti puhunutkaan Jumalasta, vaan hän puhui jumalallisesta laista. Hän osasi luopua ja kieltäytyä kaikesta mammonan alaisesta. Jeesuksessa Kristuksessa ilmeni edellisen lisäksi dharma, ihmisen ihanne, rakkaus. Meidän ajallamme ilmeni edellisten ohella ja lisäksi kaitselmus sen ihmisen kautta, jonka me tunnemme nimellä Pekka Ervast. Karman kannustamaan yksilöitymiseen ja dharman velvoittamaan ihanteellisuuteen, veljesrakkauteen, liittyy nyt entistä voimakkaampana kaitselmuksellinen yhteys Jumalassa maan päällä.

Tässä kehittyvän elämän täydellistymisessä, sen elävässä taustassa meillä on mahdollisuudet paremmin ymmärtää käsitettä: *Mestari ja me*. Pekka Ervast on kaikkein selvimmin paljastanut ihmisen täydellistymisen tien. Ulkonaisestikin katsoen hän on ainoa opettaja, joka yhtenäisesti ja myönteisesti on esittänyt historiallisten Mestareiden sekä tieto-opillisen että käytännöllisen siveysopin. Hänen esittämänsä elämänymmärykseen mahtuvat ja sisältyvät ihmiskunnan kaikki suuret Mestarit, uskontojen keskushenkilöt, he ja heidän opetuksensa. Yhdessä he ilmentävät tietä Isän täydellisyyteen. Voimme ottaa minkä tahansa Mestarin ja hänen siveysoppinsa oppaaksemme — mestarit eivät ole kateellisia, vaan tekevät yhteisin voimin työtä ihmiskunnan auttamiseksi. Mutta otammepa minkä tahansa Mestarin oppaaksemme, emme kuitenkaan voi välttyä joutumasta historiallisen kehityksen tielle. Toisin sanoen, kun meistä tulee varsinaisia totuudenetsijöitä, on meidän ensin ratkaistava elämän pulma Buddhan tavalla — luopumalla kaikesta. Aivan täydellinen luopuminen on kuitenkin vielä vain perin harvoille yksilöille mahdollinen. Tosin olisi helppo luopua kaikesta, mutta osata elää ja toimia täydellisen luopumisen jälkeen, ei ole ilman muuta mahdollinen, niinkuin Pekka Ervast sanoi. Mutta jostain meidän on mahdollista luopua. Voimme luopua esim. turhasta seuralämästä. Voimme luopua

henkisestä laiskuudesta. Voimme luopua ottamasta päällemme uusia maallisia velvollisuuksia, niinkuin Mestarit ovat aina opettaneet. Voimme luopua »harrastelusta» varsinaisten tehtäviemme ulkopuolella. Harrastelun ja seurustelun tilalle asetamme henkisen elämän. Siten meille vähitellen selviää dharmaa, se ihanne, jonka Jeesus Kristus on ensikerran täydellisimpänä tuonut maailmaan. Kristilliset kirkot ovat tämän ihanteen kääntäneet kylläkin vastakohdakseen. Ajattellessamme keskiaikaista inkvisitiota ja sen jatkona noitavainoja, niin lutherilaisessa kuin katolisessa kirkossa, täytyy ihmetellen myöntää: noin paljon suorastaan perkeleellistä kataluutta Kristuksen nimen varjolla! Niin, kirkot ovat suuressa mitassa osoittaneet dharmansa, kristityn ihannettaan — surmaamalla ihmisiä!

Mutta tämäkin on ilmaus, negatiivinen ilmaus Jeesus Kristuksen aiheuttamasta Jumalan rakkauden vuodatuksesta ihmisten sieluelämään. Jumalan rakkaus antaa ihmisille tilaisuuden tehdä pahaa, jotta he kerran saisivat siitä kyllikseen, ja oppisivat tekemään hyvää. Silloin he voivat joutua kosketukseen kaitselmuksen kanssa, Isän tajunnan kanssa, jossa kaikki olemme yhtä. Ulkonainenkin kehitys palvelee tätä tarkoitusta. Niinpä tieteellinen sivistys ja tekniikka tekee ihmiskunnalle nykyään mahdolliseksi yhtymisen pahan tekemisessä. Kun kaiken muun lisäksi keksittiin lentokone ja radio, tuli ns. totaalinen

sota mahdolliseksi. Tämä on uutta ihmiskunnan historiassa. Ennen saatettiin täällä Euroopassa sotia vaikka 30 vuotta, eikä siitä tarvinnut olla sanottavasti tietoaakaan muissa maapallon osissa, esim. kaukaisessa idässä. Nyt on aivan toista. Tieteellinen ja teknillinen kehitys on tehnyt maailman tavallaan pienemmäksi. Ihmiskunnan elämä on tullut erittäin yhtenäiseksi, perheenomaiseksi — joskin peräti riitaisen perheen kaltaiseksi.

Mutta tämän ulkoisen kehityksen ja muutoksen takana on tapahtunut uusi suuri henkinen vuo-datus meidän maailmaamme ja ihmiskuntaamme. Siitä Pekka Ervast puhuu perusteellisesti kirjassaan *Ihmisyyden uskonto*. Niinkuin perheessä ilmenee kaitselmus isän ja äidin huolenpidossa, samoin isällinen kaitselmus nyt etsii ilmentäjiään ihmiskunnassa. Henkisten valiojoukkojen täytyy oppia elämään yhdessä. Heidän on ennen kaikkea muodostuttava totaalisesti ryhmäksi tai ryhmiksi, jotka ovat veljellisessä suhteessa toisiinsa. Niinpä Pekka Ervast opettikin, että teosofien, ruusuristiläisten, on aivan yhteiskunnallisestikin pyrittävä asumaan lähellä toisiaan, keskinäisessä veljeydessä, jossa kenenkään ei tarvitsisi elää ikäänkuin hyljättynä, liian suuressa puutteessa.

Niin, kuvaavaa meidän ajallemme — ja tuleville ajoille — onkin käsite *totaalinen*. Sillä kaitselmus, jonka tajunnassa ihmiskunta muo-

dostaa totaalin, kokonaisuuden, on nyt astunut entistä syvemmälle ja voimaperäisempänä ihmiskunnan ruumiilliseen elämään. Ihmisinä meidän on opittava olemaan yksilöitä, yksilöinä veljiä keskenämme, ja veljinä meidän on opittava auttamaan taivaallisen Isän Perheen muodostumista maan päälle.

Olkoon tämä sanottu kuin alustavaksi johdannoksi seuraaville tutkimuksillemme.

2.

PULMIEN SELVITTELY.

Kaikilla toiminnoilla täytyy olla omat edellytyksensä. Niinpä pulmien selvittelylläkin.

Perusedellytys tässä luonnollisesti on, että olemme ajatuskyvyllä varustettuja olentoja. Emme ole vain eläimiä, emme edes vain vaistojensa varassa eläviä ns. yhteiskunnallisia eläimiä, vaan olemme ajattelevia, harkitsemiskykyisiä ihmisiä.

Tähän perusedellytykseen liittyy useahkoja kannustavia, kiihoittavia seikkoja. Muodostuu moninaisia, osaksi uhkaavia pulmia ja ristiriitoja.

Yksi kaikkein vakavinta laatua oleva pulma on — niinkuin jo edellä sanoimme — kuolema. Kuolema on seikka, joka ainakin ruumiilliselta, aineelliselta ja niin sanoakseni mammonalliselta kannalta tekee lopun kaikesta. Kevytmielisesti niinollen elää ihminen, joka ei alunperin ota huomioon tätä seikkaa. Juuri kuoleman asiallisesta huomioonottamattomuudesta pääseekin sitten muodostumaan moninaisia muita pulmia ja ristiriitoja. Niitä ilmenee taloudellisessa, uskonnollisessa, kansallisessa ja kansainvälisessä elämissä. Vaikka ihmiskunta tavallaan pyrkii

ratkaisuun ja voitolliseen tasapainoon, niin kuitenkin eivät kansat toistaiseksi ole kyenneet pulmiaan selvittämään järjestäytyneesti, inhimillisesti — vaan ainoastaan eläimellisen karkeasti, väkivaltaisesti, verisen sotaan ja tuhoavasti. Kansat ja niiden johtajat eivät vielä ole päässeet selville siitä, että pulmat eivät tuollatavoin kuitenkaan tule ratkaistuksi. Maahan lyödyistä verisestä tuhkasta pulmat uudelleen ja uudelleen nousevat, lisääntyen kerta kerralta vaikeudessaan ja uhkaavaisuudessaan.

Kuitenkin nämä paisuvat ja uusiintuvat vaikeudet herättävät ainakin muutamissa yksilöissä syvempää ajattelua. He joutuvat kysymään: missä vika? missä pelastus? Vihdoin, monien väliasteitten kautta heidän mielessään voi kuin salaman tavoin välähtää Kristuksen lausuma ajatus: *Totuus vapauttaa.*

Ahaa, ajattelee ihminen iloisesti yllättyen, siinähan se vika onkin: emme ole varsinaisesti ja kuoleman vakavasti etsineet totuutta! Olemme etsineet jotain muuta, mikä mitään: ken menestystä ja pitkää ikää maanpäällä, ken valtaa, rikkautta ja kunniaa — totuudesta, ainakaan henkisestä totuudesta paljoakaan piittaamatta.

Nyt seuraa kysymys: miten saattaisimme tajuta totuuden vapauttavan luonteen?

Vastaus on, että totuutta on etsittävä ja löydettävä, ja vasta sitten meillä on tilaisuus kokea totuus vapauttavaksi. Kokemus sanoo, että kun

etsimme totuutta ja vihdoinkin löydämme sen, vaikuttaa se heti vapauttavasti. Tunnumme iloa ja vapautuneisuutta. Toinen asia on, että sitten alkaa työ totuuden valossa. Ensimmäinen jakso työssämme on, että käsityksemme elämästä kokonaisuudessaan on saatava totuuden mukaiseksi, valaistuksi. On myöskin ulkonaisesti, teknillisesti ja historiallisesti päästävä totuuden alkulähteille — vapautuaksemme historiallisista ja opillisista harhakäsitteistä. Toisin sanoen meidän on oman etsimisemme ja löytämisemme ohella käännäyttävä ihmiskunnan suurimpien Tietäjien, Opettajien, Mestarien puoleen. On otettava puolueettomasti ja ennakkoluulottomasti selvää, mitä ennen kaikkea suurten uskontojen Mestarit ovat opettaneet, opettaneet totuudesta ja sen etsimisestä. Tässä suhteessa meillä on verrattomasti suurimpana apuna teosofis-kristosofinen kirjallisuus. Voimme tutustua moniin kirjailijoihin ja opettajiin — todetaksemme vähitellen, että luotettavimman ja elämän oman järjestyksen kanssa yhtäpitävimmän esityksen saamme valmistavasti H. P. Blavatskylta ja varsinaisesti Pekka Ervastilta.

Tähän elämänsomukseen tutustumme rinnan — tai aluksi limittäin — kahta tietä: älyllis-teoreettista ja käytännöllis-siveysopillista.

Älyllinenkin tutkimuksemme etenee kahta puolta: yritämme ymmärtää elämää muodolliselta ja sisällykselliseltä puolelta. Seuraamme tässä en-

sin muodollista puolta. Saamme kuulla elämän kahdesta puolesta, hengestä ja aineesta. Saamme kuulla Jumalasta, joka Ehdottomassa vuoroon piilee ja vuoroon ilmenee. Saamme kuulla avaruuksien maailmoista, aurinkokunnista, niiden synnystä, elämästä ja kehityksestä. Edelleen oman aurinkokuntamme kiertotähdistä, oman maapallomme luomispäivistä, juuriroduista ja niiden sivistyksistä. Ja nykyisen ihmisen kahdenlaisesta alkuperästä ja kehityksestä, s.o. muodollisesta ja tajunnallisesta. Ensimmäisessä ja toisessa juurirodussa ihmisruumis oli eteerinen, ja vasta kolmannessa juurirodussa ihminen puettiin »nahkavaatteisiin», s.o. sai fyysillis-kemiallisen ruumiin.

Nämä ruumiilliset muodot olivat aluksi melkoisen vähä-älyisiä, kunnes kolmannessa juurirodussa noin 18½ miljoonaa vuotta sitten kosmillisen Kristuksen laskeutuessa aurinkotasolle tapahtui järjen poikain ruumistuminen. Silloin tapahtui myös suurten auttajien saapuminen Venuksesta, Merkuriuksesta ja Auringosta.

Näin alkoi ihmiskunnan nykyisen kaltainen ruumiillinen elämä Lemurialla, kolmannessa juurirodussa. Sitä seurasi neljäs juurirotu muinaisella Atlantis-mantereella. Vielä myöhemmin alkoi viides, nykyinen indo-euroalainen juurirotu. Ja niin jatkuu kehityksemme tässä rodussa. Vielä saamme kuulla, että nykyisen rodun kuudes alarotu ja sen sivistys alkaa teosofis-kristosofisen

sanoman yhteydessä, ja että okkultisesti eli siis todellisesti on samalla kuudes suuri juurirotu alkanut.

— — —

Näin olemme saaneet kuin ulkonaiset, muodolliset kehykset maailmankatsomuksellemme. Tähän muodolliseen puoleen laskeutuu universaalinen sisältö kosmillisen Kristuksen asteettaisessa tulemisessa meidän maailmaamme ja ihmiskuntaamme. Kolmannen juurirodun aikana kosmellinen Kristus — niinkuin Pekka Ervast opettaa — oli aurinkotasolla. Silloin tapahtui — niinkuin jo edellä sanoimme — manasaputrojen eli järjen poikien ruumistuminen. Neljännen juurirodun aikana kosmellinen Kristus laskeutui tähtimaailmaan, astraalitasolle, josta vähitellen seurasi purgatorion eli puhdistavan kiirastulen muodostuminen vainajien maailmaan.

Nykyisessä viidennessä juurirodussa kosmellinen Kristus on asteettaisesti tullut ihmiskunnan päivätajuntaan, tullen samalla uudeksi suureksi luonnonvoimaksi täällä fyysillisellä tasolla. Alustavasti tämä tapahtui Buddhassa. Buddha saavutti kosmillisen Kristuksen, maailmanjärjen, päässään, järjessään päivätajuisesti. Mutta kosmellinen Kristus pysyi edelleen astraalitasolla. Kuitenkin kosmellinen Kristus oli täten yhtynyt ihmiskunnan henkeen. Vasta Jeesus Natsarenuksessa kosmellinen Kristus ensikerran täydellisesti ruumistui päivätajuisesti, tullen samalla

eetteritasolle, joka on fyysillisen tason näkymätön puoli. Kosmillinen Kristus tuli tällöin ihmiskunnan sieluun. Tämän kautta puhdistuksen kiirastuli pääsee vaikuttamaan ihmisten sieluissa myöskin ruumiissa eläessään, erikoisemmin niissä yksilöissä, jotka tietoisesti kasvattavat itseään Jeesuksen käytännöllisen siveysopin mukaan.

Kolmannen askeleen kosmillinen Kristus on astunut siinä suuressa henkisessä vuodatuksessa, josta Pekka Ervast puhuu erikoisesti kirjassaan *Ihmisyyden uskonto*. Johannes Kastajan tapaisena valmistavana vastaanottajana siinä oli H. P. Blavatsky, mutta varsinaisena keskushenkilönä oli Pekka Ervast. Tästä tapahtumasta olen aikaisemmin — etenkin teokseni *Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta* osissa III—V — perustellusti selvää tehnyt. Pekka Ervastissa kosmillinen Kristus Isänä ruumistui päivätajuisesti, yhtyen hänen kauttaan ihmiskunnan ruumiilliseen elämään ja planeettamme kemialliseen tasoon asti.

Tämä oli se Kristuksen toinen eli seuraava tuleminen, josta Jeesus Uudessa Testamentissa niin vavistuttavan vakavasti puhuu. Se ei tietenkään merkitse planeetan loppua, vaan vanhan aikakauden, vanhan sivistyksen loppua ja uuden alkamista. Sellaisena se on mullistava ja käänteentekevä tapaus. Moraalisessa merkityksessä, inhimillisyydessä, elämä maanpäällä muodostuu yhä voimakkaammaksi, velvoittavammaksi, mutta myöskin lupaavammaksi — nim. siinä tapauk-

sessä, että ihminenkin tietoisesti yrittää parastaan ihmistymisessään. Mestarin neuvoja seurataksaan.

Jumal-ihmisyys alkaa yhä enemmän velvoittaa tekojen maailmassa. Tästä syystä myöskin väkivalta ja siihen läheisesti liittyvä sota, ihmisten ruumiillinenkin tappaminen sodassa käy yhä vanhanaikaisemmaksi, yli-ikäisemmäksi, järjetömyydessään suorastaan mahdottomaksi. Ihmiskunta, etenkin sen johtajat ja henkiset valiojoukot ovat yhä enemmän velvoitetut ajattelemaan, vaivaamaan päätään siihen suuntaan, että ainakin sodan tilalle tulee kansainvälinen oikeus. Ensin pitäisi edes samojen sivistyspiirien yhtyä. Siksi sanotaan, että Europan pelastus olisi ollut, olisi ollut ja olisi Pan-Europan eli Europan Yhdysvaltain muodostamisessa. Mutta toistaiseksi Europa on edelleen »vaivannut päätään» sotien paisuttamisessa mieluummin kuin kansainvälisen oikeuden ja inhimillisemmän järjestyksen aikaansaamiseksi. Toivon kipinäinä ovat kuitenkin ne Uudessa Testamentissa esiintyvät Jeesuksen sanat, että kaikki nämä sodat ja muut mullistukset ovat ihmiskunnan uudestisyntymisen tuskien alkua. Vanhaa häviää ja uutta syntyy.

— — —

Edellä esitetyllä tavalla olemme lyhyesti osoittaneet maailmankatsomuksenne muodolliset puitteet ja niiden universaalisien sisällön. Tästä jatkuu huomioimisemme enemmän yksilölliselle

alueelle. Sillä jokainen yksilö muodostaa oman kokonaisuutensa. Siitä johtuu, että vaikka planeettamme ja aurinkokuntamme saavuttaisi mil-laisia voittoja tahansa, ei se sellaisenaan vie yksilöä kasvussaan eteenpäin — ellei yksilö itse omakohtaisesti ponnista ja kulje jumalallisen järjestyksen mukana. Niinpä elämmekin nykyään erikoisen suuressa, syvässä ja perus-tavaa laatua olevassa uskonpuhdistuksen ajassa. Syntyy — tai oikeastaan on jo syntynyt — uusi suuri uskonto, todellinen maailmanuskonto, jota voisimme nimittää ihmisyyden uskonnoksi. Tietysti voisimme myös puhua Isän uskonnosta. Niinkuin Buddhaan asti puhuat Pyhän Hengen uskonnoista — buddhalaisuus niihin luettuna — ja Jeesus Kristuksen jälkeen Pojan uskonnosta, samoin nyt Pekka Ervastian jälkeen voitaisiin puhua Isän uskonnosta. Sopivaa on kuitenkin puhua maailmanuskonnosta. Sillä sanallisena käsitteenä *maailmanuskonto* ilmentää Isä-tajun-nan erikoista ominaisuutta: *ykseyttä*. Isä-tajun-nassa olemme kaikki ykseyttä. Niin myös maailmanuskonto sisällyttää itseensä kaikki suuret uskonnot, yhdistäen siten kaiken yhdeksi suureksi kokonaisuudeksi.

Maailmanuskonnossa voimme huomata kolme erikoista totuutta, joihin kunkin yksilön on omalta osaltaan käytännöllisesti syvennyttävä. Nämä kolme erikoista totuutta sisältyvät kar-maan, jälleensyntymiseen ja veljeyteen ja ne

ovat: 1. yksilöllinen vastuunalaisuus, 2. yksilöllinen kehittyväisyys ja 3. yksilöllinen kaikkyyhteys.

Käsitlemme kutakin hiukan erikseen. Aloitamme muistuttamalla, että jokaisen ihmisen päämääränä on *mestarius*, tai niinkuin Vuori-saarnassa sanotaan: taivaallisen Isän täydellisyys. Mutta tällöinpä onkin ensimmäinen välttämätön huomioiminen, että ihminen on vastuullinen yksilö — niinkuin Mestari ja Isäkin on. Tätä vastuuta voimme eritellä. Sanokaamme ensiksi, että ihminen on vastuussa menneisyydestään, niin nykyisen kuin menneitten ruumistustensa toiminnoista, hyvistä ja huonoista. Huono karma hänen on lunastettava, hyvä karma edelleen jalostettava ja käytettävä ihanteen palvelukseen. Toiseksi ihminen nykyisyydessään on vastuussa tulevaisuudestaan. Toisin sanoen ihminen on vastuussa sen jumalallisen osan mahdollisimman hyvästä suorittamisesta, mikä hänen osalleen kuuluu. Kaiken tämän voimme sanoa myös näin: ihminen on vastuussa kyvyistään, lahjakkaisuudestaan, kaikesta siitä, mitä hänen käytettävänä on. Hän on vastuussa siitä, että hän mahdollisimman hyvin täyttää Elämän häneen asettamat toiveet. Sitä varten hänen täytyy aina sekä tiedossa että taidossa voittaa itsensä, sanoisimmeko ylittää omat saavutuksensa. Älköön ihminen takertuko kuvittelemaan olevansa liian pieni tai liian suuri toteuttaakseen

parhainta, s.o. sisäisen Ihmisensä mahdollisuuksia, taivaallisen Isän tahtoa.

Tähän vastuunalaisuuteensa ihmisen on syvennyttävä niin perusteellisesti, että hän saavuttaa siinä sisäisen valon, tai Jeesuksen tavalla sanoen että hänessä syttyy sisäinen kynttilä.

Sisäisen kynttilän täten syttyessä on ensimmäinen puoli asiassa saavutettu. Sitten alkaa toinen jakso. Kynttilää on hoidettava. Se on pidettävä pöydällä valaisemassa. Toisin sanoen: vastuunalaisuuden valossa on toimittava kykynsä ja taitonsa mukaan. On pyrittävä vaikuttamaan ympäristössään siten, että yleensä maailmassa heräisi tieto ja selvyys ihmisten yksilöllisestä vastuullisuudesta. Tämä ei tarvitse johtaa tungettelevaisuuteen. On muistettava: ensin on oleminen, sitten puhuminen ja muu tekeminen. Puheet ilman elävää esimerkkiä ovat ponneettomia. Ne ovat rakkaudettomia.

Nyt siirrymme toiseen asiaan: yksilölliseen kehittyväsyyteen. Tärkeätä on huomata, että vaikka jokaisen yksilön päämääränä on mestarius, niin eivät kaikki yksilöt kuitenkaan ole samassa kehityksen kohdassa. Toiset voivat olla lähempänä, toiset kauempana päämäärästä. Tai myös, että toisilla voi olla joku toinen puoli etualalla, toisilla toinen. Jokainen on kuitenkin erikoinen yksilö omalla kehityksensä kohdalla. Kukaan ihminen ei saa asettaa itseään täydellisyiden mittapuuksi, ei itselleen eikä toisille.

Mittapuu on Jumalassa. Voimme kyllä tehdä huomioita ympäristössämme. Niitä tuleekin tehdä. Voimme huomata paheita ja heikkouksia. Samoin laiskuutta, tietämättömyyttä, itsekkyyttä, ylpeyttä ja pelkuruutta, mutta niidenkin vallassa olevaa yksilöä emme saa henkilönä loukata. Häntä on pyrittävä ymmärtämään, hänestä on osattava ottaa oppia. Onhan selvää, että ellemme pyri ja opi näkemään kehityksen asteikkoja käytännössä, elävissä yksilöissä, silloin puheemme jälleensyntymisestä ja kehityksestä on korkeintaan vain teoriaa. Onhan tavallisessakin perheessä niin, että kurinpito kuuluu isälle, tai myös äidille, mutta ei veljille tai sisarille toisiinsa nähden. Veljille ja sisarille kuuluu toistensa veljellinen ymmärtäminen ja auttavaisuus.

Pitäessämme jatkuvasti kiinni yksilöllisestä kehityskäsitteestä, johtaa se myös voittoon, taitoon: on kuin toinen kynttilä meissä syttyisi. Ja luonnollisesti tässäkin asiassa on toinen jakso: kynttilä on pidettävä pöydällä valaisemassa. Olemisellamme ja tekemisellämme lisäämme tässäkin asiassa ymmärtäväisyyttä ihmisten keskuudessa.

Kolmanneksi tulee yksilöllinen kaikkiihyteys. Käytännössä joudumme kosketukseen vain joittenkin yksilöiden kanssa, mutta siitä huolimatta kuulumme kaikki yhteen suureen kokonaisuuteen. Olemme samalla kertaa yksilöitä ja kuitenkin kaikki yhtä suuressa Isä-tajunnassa. Tä-

hän totuuteen perustuu se, että todellinen henkinen elämä on hierarkinen. Elämä saavuttaa hierarkisuuden siellä, missä veljien yhteistyössä toteutuu Isän tahto. Mielivalta ja tyrannius muodostavat hierarkian vastakohdan, irvikuvan. Ja sellainenhan tässä maailmassa yleensä vielä vallitsee. Karma kuitenkin juurtuu elämän ykseyteen. Kaikkien onnettomuus liittyy lopulta jokaisen onnettomuuteen, ja jokaisen onni liittyy lopulta kaikkien onneen. Uudessa suuressa maailmanuskonnossa, joka sulkee sisäänsä kaikki vanhat suuret uskonnot, kuuluu tämäkin asia oleellisesti opetus- ja kasvatusohjelmaan. H. P. Blavatsky puhuukin tästä jo *Teosofian avaimessa*. Tähänkin asiaan totuudenetsijä syventyy niin perusteellisesti, että hän siinäkin saavuttaa sisäisen valon, käytännöllisen kokemuksen eli taidon. Silloin hänellä valaisee jo kolmas kynttilä, tai että yksi ja sama kynttilä on saanut yhä suuremman valovoiman. Sekin kynttilä valaisee pöydällä. Se lisää Mestarin, taivaallisen Isän hierarkisen valon voimaa ihmiskunnassa. Pois henkinen laiskottelu ja tyrannius! Muistakaamme yleinen ohje: toisia auttaessasi ja palvellessasi tulet itsekin parhaiten autetuksi ja palvelluksi. Siten elät maailmanuskontoa sisästä ulospäin. Ensin kyllä ulkoa sisään päin, mutta valon sytyttyä myös sisästä ulospäin.

— — —

Liitämmekin tähän vielä yhden Kristus-draa-

maan kuuluvan asian. Jeesuksen ollessa ristillä kerrotaan tapahtuneen muutamia erikoisia asioita. Niinpä sanotaan: »— ja haudat aukenivat, ja monta nukkuneiden pyhien ruumista nousi ylös. Ja he lähtivät haudoistaan ja tulivat hänen ylösnousemisensa jälkeen pyhään kaupunkiin ja ilmestyivät monelle.»

Muistakaamme Jeesuksenkin joskus sanovan ruumiillisesti eläviä ihmisiä kuolleiksi. Eräälle opetuslapselleen hän sanoo: »anna kuolleiden haudata kuolleensa.» Niinpä kokemus sanoo, että kun ihminen meidänkin päivinäimme joutuu elävään kosketukseen maailmanuskonnon kanssa, teosofis-kristosofisen sanoman kanssa, saattaa se vaikuttaa hänessä niin herättävästi, että näyssä näkyy — vaikkapa unitajunnassa — niinkuin kuollut heräisi ja nousisi ylös arkustaan, haudataan. Hauta on silloin hänen aineellinen ruumiinsa jossa hän elää pimeydessä, sokeassa uskossa, ilman henkistä valoa eli henkistä ymmärtämystä. Täten on ymmärrettävissä Jeesuksen kehoitus opetuslapsilleen: »herättäkää kuolleita».

Tästä avautuu myös yksi mahdollisuus ymmärtääksemme menneitten eli kuolleitten persoonallisuuksien karman sovittamista. Niinpä Pekka Ervast opettaa, että vihkimyksen tiellä kulkeva ihminen joutuu lunastamaan edellisiä ruumistuksiaan, persoonallisuuksiaan, auttaessaan, tukiessaan ja johdattaessaan toisia ihmisiä puhdistuksen ja vihkimyksen tiellä.

Tätäkin tietä tulemme siis jälleen siihen, että vaikka jokainen ihminen on yksilö, niin kaikki olemme kuitenkin veljiä keskenämme ja yhtä Isässä.

— — —

Tästä johdumme edelleen erääseen vastakohtien pariin.

Kun ihmiset voivat surmata toisiaan — ainakin ruumiillisesti, mutta ehkä jossain määrin sielullisesti — niin luonnollisesti heidän on opittava myös herättämään toisiaan. Ruumiillisesti me isänä ja äitinä voimme tarjota ainakin mahdollisuuden jonkun sielun jälleenruumistumiseen. Mutta Jeesushan kehoittaa sielulliseen ja henkiseen heräämiseen ja herättämiseen. Nousee siis kysymys: tahdommeko tuhota vaiko herättää toisiamme? Elämän majesteetti asettuu eteemme, ensin teoreettisesti ja sitten käytännöllisesti ja kysyy: »tahdotko surmata ihmisiä vaiko herättää heitä kuolleista?»

Väkivalta-ihmiset, historian suuret soturit ja valloittajat, ovat epäilemättä vieneet ihmiskunnan kehitystä jollain tavoin eteenpäin. Mutta sillä tavoin emme pääse varsinaisen ihmisyyden tielle. Päästäksemme varsinaisesti ihmisyyden tielle on meidän valittava itsellemme sankari-ihanne jumalallis-inhimillisen mittapuun mukaan. Sellaiseksi kelpaa, ainakin alustavasti, Johannes Kastaja. Sellaiseksi kelpaa varsinaisesti Jeesus Natsarenus. Ja myöskin Stefanus — ottaaksem-

me esikuvat Uudesta Testamentista. Vallitseva sivistys surmasi kylläkin heidät kaikki — rauhan häiritsijöinä! Mutta siitä huolimatta heissä ilmenee ihmisyyden esikoisuus, ja siksi he erikoisesti sopivat meille ihmisyyden sankari-ihanteiksi.

YLEINEN VELJEYS.

Edellä tulimme ihmiskunnan ykseyteen. Ihmisinä olemme yksilöitä, mutta samalla yhtä Jumalan Isä-tajunnassa. Täten olemme — toisella tavalla sanoen — kuin yhtä suurta kosmilista perhettä. Olemme ihmisinä veljiä keskenämme. Tämä on totuus elämässä — vaikkakaan emme yleensä vielä ole osanneet tätä totuutta sulattaa. Olemme — niinkuin edellä puhe oli — tyytyneet etsimään jotain muuta, mutta emme niinkään ihmis-totuutta, veljesrakkautta ja yhteyttä Jumalassa. Rakkautta emme ole etsineet, emme opetelleet rakastamaan. Mutta opittava meidän on — ellemme tahdo luopua ihmisyydestämme. Meidän on äyllämme autettava itseämme. Älyolentoina voimme suorittaa alkeiskurssia rakkauden koulussa. Alkeiskurssi on suvaitsevaisuus. Niinpä Pekka Ervast useasti huomauttikin: *ellette vielä kykene rakastamaan, niin oppikaa edes sietämään toisianne.*

Tätä rakkauden alkeiskurssia, suvaitsevaisuutta, on kautta historian jouduttu opettelemaan, vaikkakaan emme siinä vielä ole sanottavasti

onnistuneet. Jos jossain suhteessa on hiukan osattu, olemme toisessa suhteessa sitä pahemmin epäonnistuneet. Niinpä vanhasta Intiasta sanotaan, että siellä on osoitettu erikoisen suurta suvaitsevaisuutta uskonnollisessa suhteessa. Yleensä eri uskonnon suunnat ovat siellä saaneet vapaasti toimia, ovat saaneet saavuttaa niin suurta kannatusta kuin ovat ansainneet. Mutta tämä ei merkitse, etteikö Intiassa olisi oltu suvaitsemattomia jossain toisessa suhteessa. Niinpä kun aikoinaan asiallinen työnjako myöhemmin muodostui asiattomaksi kastijärjestelmäksi, on siinä jouduttu mitä suurimpaan suvaitsemattomuuteen ja ahdasmielisyyteen. Ihan taikauskoon saakka. Kerrotaan, että ylimmän kastin jäsen saattaa tuntea itsensä suorastaan saastutetuksi, jos paarian varjokaan kulkee hänen ylitseen.

Meillä länsimaalaisilla ei kuitenkaan ole syytä surkutella Intiaa, sillä meillä on omat epäinhimilliset kahleemme. Ja ensin on aina otettava rikka omasta silmästä. Niinpä muinaisessa Rooman valtakunnassa vallitsi myös uskonnollinen suvaitsevaisuus. Mitä useammille jumalille temppeleitä pystytettiin, sitä parempi, sillä sehän osoitti henkistä rikkautta. Mutta roomalaiset tyydyttivät epäinhimillisyytensä ja suvaitsemattomuutensa siten, etteivät suvainneet — mikäli se heistä suinkin riippui — eivät suvainneet lähellään vapaita ja itsenäisiä kansoja!

Muinaiset juutalaiset Palestiinassa olivat taas uskonnollisessa suhteessa äärimmäisen suvaitsemattomia ja ahdasmielisiä. Niin sanotuissa Mooseksen kirjoissa saamme kauhuksemme lukea määräyksiä ja ohjeita, joiden mukaan uskonnollisesti toisinajattelevia on kohdeltava. Ne ovat — yksinkertaisesti sanoen — suorastaan epäinhimillisiä. Ja tämän, erittäin uskonnollisen, mutta tavattoman ahdasmielisen kansan keskuuteen syntyi sitten Jeesus Natsarenius. Ei näinollen ole ihme, jos Jeesus ennen pitkää joutui sen kohtelun alaiseksi, johon nuo Vanhantestamentin julmat määräykset juutalaisia kannustivat. Etenkin juutalaisen papiston Jeesus sai jyrkästi vastaan. Mooseksen kirjoissa annettujen määräysten mukaisesti he aikoivat kivittämällä surmata Jeesuksen, kuitenkin siinä onnistumatta. Sensijaan he onnistuivat ahdistamaan roomalaisen maaherran allekirjoittamaan Jeesuksen kuolemantuomion, ja niin Jeesus roomalaisittain ristiin-naulittiin.

Mutta mennäksemme eteenpäin kysymme nyt: miten näkyy Jeesuksen oma kanta suhteessa rakkauteen ja suvaitsevaisuuteen? Opillisesti tämä näkyy hyvin vuorisaarnan viidennessä kysä: »mutta minä sanon teille: rakastakaat vihollisianne, ja rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä vainoavat, että tulisitte taivaallisen Isänne pojiksi, sillä hän antaa aurinkonsa nousta niin pahain yli kuin hyväinkin ja antaa sataa niin

oikea- kuin väärämielisillekin. Sillä jos rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mitä palkkaa teillä siitä on? Eivätkö publikaanitkin tee samoin? Ja jos osoitatte ystävällisyyttä ainoastaan veljillenne, mitä erinomaista te siinä teette? Eivätkö jokapäiväiset ihmisetkin tee samoin? Niin ollen tulette vielä täydelliseksi, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen.»

Tähän käskyyn sisältyy Jeesuksen oma käytännöllinenkin suvaitsevaisuus. Luonnollisesti Jeesuksen suvaitsevaisuus ei ollut umpimähkäistä. Ei sellaista, että hän näennäisen rauhan tai sovinnon vuoksi olisi alistunut uskomaan, puhumaan tai muuten toimimaan joko papiston tai jonkun muun auktoriteetin ohjeitten mukaan — jollaiseen maailmalliseksi menneitten kirkkojen, seurojen ja järjestöjen johto niin mielellään tahtoi kaikki alistaa. Sellaista ei Jeesuksen suvaitsevaisuus ollut.

Mutta millaista se sitten oli? Ytimekkään lyhyesti sanoen: *Jeesus ensiksi ja yli kaiken suvaitsi taivaallisen Isän tahdon, totuuden ja viisauden opin, ilmenevän itsensä ja työnsä kautta.* Hän suvaitsi antaa Jumalan ilmentyä itsensä kautta sellaisena kuin Jumala tahtoi hänessä ilmentyä. Juuri tässä Jeesus toteutti ehdotonta, tinkimätöntä suvaitsevaisuutta. Siksi Jumala oli tilaisuudessa jatkuvasti ilmentämään itseään hänessä — ja tulemaan tietämättömän, ylpeän ja itsekkään ja henkisesti laiskan ihmiskunnan

puolelta vaikkapa kivitetyksi tai ristiinnaulituksi. —

Entä miten näyttäytyi Jeesuksen suvaitsevaisuus suhteessa papistoon ja muihin maailman auktoriteetteihin? Se näyttäytyi siten, että kun Jeesus julisti ihmisille Isän oppia, niin hän ei ryhtynyt väkivaltaisilla voimakeinoilla puolustautumaan niitä vastaan, jotka nousivat häntä syyttämään, tuomitsemaan ja vainoamaan. Väkivaltaan ryhtymättä Jeesus suvaitsi vainoojilleen vapauden syyttää, häpäistä ja rääkätä itseään. Sellainen onkin ollut maailman auktoriteettien mielityötä. Ryhtymättä väkivaltaisiin vastatoimenpiteisiin Jeesus suvaitsi antaa heidän harjoittaa mielityötään.

Tätä samaa suvaitsevaisuutta ensimmäiset kristityt harjoittivat parina kolmena vuosisatana. Hekin suvaisivat antaa taivaallisen Isän ihmisyyss-tahdon, ihmis-ihanteen, toteutua itsessään. He seurasivat Mestarinsa oppia ja esimerkkiä.

Myöskin he suvaisivat antaa ihmisten yleensä elää, niin lähimmäisten kuin vihollisten, niin roomalaisten kuin ei-roomalaisten. Kristityt kieltäytyivät ihmistä tappamasta. Tästä syystä he eivät antaneet lippuvalaa, eivät liittyneet Rooman legiooneihin, eivät ottaneet asetta käteensä, eivät menneet sotaväkeen eivätkä sotaan. He olivat Jeesuksen tavalla loppuun saakka suvaitsevaisia siten, että mieluummin suvaisivat antaa tappaa itsensä kuin olisivat olleet

suvaitsemattomia taivaallisen Isän ihmisyyss-tahdon ilmentymiselle.

Mutta ennenkuin kolmas vuosisata oli loppuun kulunut, tapahtui kristityissä ja heidän johtajissaan maailmallistuminen. He mukautuivat jälleen sotilasuhriin. Niin muodostui valtiokirkko. Siihen hävisi kristittyjen suvaitsevaisuus. He eivät enää suvainneet taivaallisen Isän ihmisyyss-tahdon ilmentyä itsensä kautta. Eivätkä he enää suvainneet ihmisten elävän. He antoivat lippuvalan, menivät sotilaiksi — ryhtyivät jälleen tappamaan. Ensimmäisesti »vihollisia», s.o. ei-roomalaisia, mutta sitten myös kristityt toisiaan. Syntyivät veriset uskonvainot, kauhistuttava inkvisitio, myöhemmin noitavainot niin lutherilaisessa kuin katolisessa kirkossa. Tietysti tällaiseen asiain menoon sopi ja kuului, että Kristuksen oppi, vuorisaarna, sopivalla teologisella saivartelulla ja viisastelulla kierrettiin, lopuksi kiellettiin. Tilalle tuli karkea sijaissovitus ja muut sekavat ja sekoittavat opit — joihin kaikkiin ihmisten sokea tietämättömyys, itsekkyyks ja henkinen laiskuus saattoi sopivasti liikerellen pukeutua. Tällaisessa olotilassa olemme Euroopassa eläneet jo noin puolitoista tuhatta vuotta. Mutta me joudumme pakostakin kysymään: mihin tämä kaikki lopulta johtaa? Vastaus on selvä: kun Europa ensimmäin on onnistunut orjuuttamaan ja lopulta militarisoimaan Aasian ja Afrikan kansat, kääntyy vyöry takaisin luon-

nossa olevan lain mukaan joka sanoo: »mitä tahdotte itsellenne, tehkää sitä toisille.» Europa on tahtonut orjuutta ja epäitsenäisyyttä Aasian ja Afrikan kansoille, ja seuraus on, että Europa joutuu kokemaan oman kylvönsä seurauksia — ellei ihmettä, s.o. pikaista muutosta ja korjausta tapahdu.

— — —

Kaiken tämän länsimaisen ylpeyden, itsekkyyden, tietämättömyyden ja henkisen laiskuuden ja väkivaltaisuuden keskelle ilmestyi sitten H. P. Blavatsky yhdeksännentoista vuosisadan viimeisellä neljänneksellä. Hänessä ja hänen teosofisessa sanomassaan ojennettiin auttava käsi länsimaille. Pelastava ihme, josta juuri edellä mainitsimme, olisi ollut, olisi ollut ja olisi siinä, että teosofinen sanoma riittävästi olisi vastaanotettu, tai että se — ainakin Europan kulttuurin kannalta — otettaisiin ajoissa, ennenkuin on aivan liian myöhäistä.

Johan Nostradamuksenkin ennustuksista on laskettu, että ainakin etelä- ja keski-Europan itsenäisyys uhkaa luhistua 19 s:sta ja seuraavan sataluvun vaihteen aikoina.

Ulkonaisesti Europan pelastus olisi ollut, ja olisi, Pan-Europan, Europan Yhdysvaltojen muodostamisessa. Mutta totuus on, että tämän asian onnistuminen oli, tai on, yhteydessä teosofisen sanoman, tai sanokaamme heti: teosofis-kristosofisen sanoman kanssa. Tässä taas on

kaksi puolta. Ensiksi itse teosofis-kristosofinen sanoma ja toiseksi sen käytännöllistyttäminen. H. P. Blavatsky pani asian alulle molemmissa puolissaan. Kahden itämaisen Mestarin, Moorian ja Kuthuumin lähettiläänä hän julisti teosofista sanomaa, ja sen käytännöllistyttämiseksi hän perusti Teosofisen Seuran tai niinkuin Pekka Ervastian tapaan nyttemmin täytyy sanoa, teosofisen liikkeen 1875. Tälle liikkeelle, Seuralle, laadittiin heti käytännöllistytämishjelma. Aivan kuin portti tai ovi teosofiseen liikkeeseen oli ohjelman ensimmäinen pykälä, ja se oli nimenomaan veljeyden, suvaitsevaisuuden lupaus. Luovattiin muodostaa yleisen veljeyden ydin, katsomatta rotuun, uskontoon, sukupuoleen, yhteiskunnalliseen asemaan tai muuhun ihmisiä toisistaan erottavaan seikkaan.

Nyt meillä on jo takanamme jonkunmoinen taival teosofisen liikkeen historiaa. Tänä vuonna, 1942, marraskuun 17 p:nä, tulee kuluneeksi 67 vuotta Teosofisen Seuran perustamisesta. Historia on elettyä elämää, ja se on myös oppimista varten. Allekirjoittanut tutustui teosofiaan 1907, liittyi T. Sraan 1909, tuli syvällisemmin mukaan Pekka Ervastian johtamilla historiallisilla kesäkursseilla Kiteellä 1912, luopui kaikesta muusta ja joutui kokonaan teosofiseen työhön 1915. Näin ollen olen joutunut henkilökohtaisestikin, ja täytynee sanoa kiinteästi ja melko pitkän ajan olemaan mukana luotaessa teosofisen liikkeen

historiaa, käytännöllistyttyäessä teosofista sano-
maa. Kokemukseni yhtyy siihen, lyhyesti ja
ytimekkään asiallisesti kirjoitettuun historiik-
kiin, joka esiintyy kirjassa *Ihmisyyden uskonto*,
ja jonka on kirjoittanut teosofisen työn alkuun-
panija ja sen pitkäaikainen ja voimakkain työn-
tekijä Suomessa, kirjailija Pekka Ervast. His-
toriikki esiintyy nimellä: »Olemmeko käsittäneet
oikein?»

Niin, olemmeko käsittäneet oikein? Allekir-
joittaneen oma kokemus yhtyy Pekka Ervastian
historiikkiin: emme, emme ole käsittäneet oikein.
Teosofisen liikkeen eletty historia osoittaa, et-
temme seurana ole kyenneet käytännöllistyt-
tämään edes teosofiseen ohjelmaan sisältyvän vel-
jeyden passiivistakaan puolta: suvaitsevaisuutta!
Pian H. P. Blavatskyn kuoleman jälkeen Adyarin
Teosofinen Seura »järkytettiin» kahtia: syntyi
Yleinen Veljeys Amerikassa. Ja sitten seurasi
suvaitsemattomuuden aiheuttama »järkytys» tois-
taan — kunnes sellainen kohtasi Suomenkin
Teosofista Seuraa. Adyarin T. S:n johtajat
julistivat tavallaan pyhäksi sodan 1914—18, jossa
Englanti muka taisteli valkoisten voimien puo-
lesta. Kun Pekka Ervast, joka toimi Suomen
T. S:n ylisihteerinä, piti kiinni sekä T. S:n vel-
jeysohjelmasta että suurten historiallisten opetta-
jien Buddhan ja Jeesus Kristuksen opista, kuin
myös teosofisen sanoman julistajan H. P. Bla-
vatskyn opetuksista, jotka kaikki olivat jo aikoja

sitten hyljänneet sodan, niin ei voitu välttää, että tämä aiheutti kriisin myös Suomen T. S:ssä. Vuosikokouksessa 1917 Pekka Ervast luopui ylisihteeriyydestä.

Nyt tulemme tärkeään asiaan. Pekka Ervast kirjoitti Tietäjässä 1920: *»— olemme huomanneet, että meidän Teosofinen Seuramme pienoiskoossa edeltäkäsini toteuttaa, mitä koko maaillemme sitten tapahtuu —.*» Olimme kansana 1918 joutuneet veljessotaan. Kaikesta tästä — ja paljosta muusta — oli Pekka Ervast etukäteen tietoinen. Siksi hän vuosikokouksessa Viipurissa 1916, kun hänet jälleen valittiin ylisihteeriksi, huomautti: *»Olkaa nyt ensi vuoden aikana puolellani ja kohdelkaa minua hiukan hellävaroen, sillä siitä riippuu suuresti Suomen kohtalo.»* Tämä oli suuri luottamuksen osoitus Seuraa kohtaan, ja vain rajaton rakkaus ihmisiin, Suomen kansaan, Teosofiseen Seuraan ja ihmiskuntaan sai Pekka Ervastian asettamaan täten itsensä alttiiksi väärinymmärrykselle. Eikä häntä ymmärrettykään. Siksi hän seuraavassa vuosikokouksessa Helsingissä 1917 luopui ylisihteeriyydestä, niinkuin jo edellä sanoimme. Ja vuosikokouksessa 1918, kun taasen oli häntä ehdotettu ylisihteeriksi, hän sanoi: *»Viipurissa lausuin: Sillä tavoin, miten kohtelette minua, on oleva Suomen kohtalo. Teinkin sen kokemuksen seuraavana vuonna, ettei seura kannattanut minua, ei tahtonut kulkea niin sanoakseni 'minun merkeissäni'.* Niin ollen tunsin, etten-

kyennyt enkä jaksanut ryhtyä Seuraa johtamaan.» Ja niin kävi, niinkuin sanottu, että kun Pekka Ervast oli ymmärtämyksen ja kannatuksen puutteessa joutunut syrjään T. S:ssä 1917, niin muutamaa kuukautta myöhemmin, talvella 1918, kansamme joutui veljessotaan. Ja vaikka H. P. Blavatsky aikanaan oli sanonut: »jos länsimaat ottavat vastaan teosofisen sanoman, koittaa niille uusi, onnellisempi aika, mutta ellei, niin Europa tulee vajoamaan ennen kuulumattomaan kauhujen mereen», niin siitäkään huolimatta ei enempää Blavatskyn kuin Pekka Ervastin huomautuksia ja varoituksia ymmärretty, eikä niitä ole vielääkään edes Suomenkaan teosofisessa liikkeessä ymmärretty. Puhumattakaan muusta Europasta, Amerikasta tai Intian Adyarista. Mutta yhä ja jatkuvasti on pitänyt paikkansa myöskin ajatus: niinkuin tapahtuu ensin henkissä valiojoukossa, niin tapahtuu sitten kansassa.

— — —

Edellä esitetystä kristillisten kirkkojen ja teosofisen liikkeen historiasta näemme — ellemme sitä muuten oivaltaisi — että kun henkiset valiojoukot epäonnistuvat ihmisyyss- aatteen käytännöllistämisessä, ei ole silloin toivoa, että kansatkaan kykenevät parhain päin järjestämään. Henkisen valiojoukon merkitystä korostavat myös Jeesuksen sanat, puhuessaan seuraavasta suuresta tulemisesta ja sen yhteydessä kansoja kohtaavista vaikeuksista, kun hän sanoo: »ellei tätä aikaa

lyhennettäisi, ei yksikään liha pelastuisi, mutta valittujen tähden se aika lyhennetään.»

Tästä tulemmekin seuraavaan johtopäätökseen: tärkeätä on henkisen valiojoukon kasvaminen siveellisen itsekasvatuksen tiellä. On puhdistuttava jostakin alemmasta, sanokaamme eläimellisestä, ja herättävä johonkin korkeampaan, inhimillisempään. Niinpä henkinen elämä onkin kautta aikojen jaettu kahteen puoleen, puhdistukseen ja vihkimykseen. Puhdistuksen tie on jaettu neljään jaksoon: 1 kyky eroittaa todellinen epätodellisesta, 2 välinpitämättömyys epätodellisesta, 3 kuusi hyvettä (1 ajatuksen hillitseminen, 2 käytöksen hillitseminen, 3 suvaitsevaisuus ja kärsivällisyys, 4 kestävyys, 5 usko, luottamus ja 6 mielen tyyneys) ja 4 pelastuksen kaipuu.

Puhdistuksen tie johtaa vihkimykseen, tai uudestisyntymiseen. Ensimmäisenä on kyky erottaa todellinen epätodellisesta. Jos tämän yhdistämme Uudessa Testamentissa esiintyvään Kristus-lapsen syntymiseen symbolisesti, psykologisesti, niin voitaisiin sanoa, että on kysymys äly-Joosefin heräämisestä meissä sisäiseksi, filosofiseksi intuitioksi, aavistuskyvyksi, s.o. enkeliminämme hiljaisen äänen kuulemiseksi ja ymmärtämiseksi; jolloin samalla alamme hiukan paremmin ymmärtää suurten vihittyjen opetuksia, kehoituksia ja varoituksia.

Toiseksi on välinpitämättömyys epätodellisesta. Jos tämänkin yhdistämme psykologisesti sisäisen

Kristus-lapsen syntymiseen, niin koskee se meissä tunne-Marian heräämistä sisäiseksi kauneusvaistoksi; joka myös johtaa enkeliminämme yhteyteen, sen hiljaisen äänen kuulemiseen, nöyryyteen ja uhrautuvaan palvelevaisuuteen.

Kolmanneksi kuusi hyvettä. Yhdistäessämme tämän joulusymboliikkaan, kuvaa se sydämemme eli tahtomme puhdistumista, jotta Kristus-lapsi voisi sielumme tallissa syntyä.

Neljänneksi on pelastuksen kaipuu. Mistä siis olisi pelastuttava? Todellinen pelastus on pelastumista henkisestä laiskuudesta, tietämättömyydestä, itsekkyydestä, ylpeydestä, kunnian- ja vallanhimosta. Voimme myös sanoa: on pelastuttava siitä taitamattomuudesta, ettemme kykene elämään henkistä elämää. Kokeneet sanovat, että pelastuksen kaipuu vie ihmisen kokemaan helvettejä, mutta kuitenkin on se samalla syntymisen tuskaa. Se on tietoista kulkua kuoleman eli kiirastulen kautta elämään, siihen taivasten valtakuntaan, mikä piilee ihmisen sisällä, ja toteutuu asteettaisesti uudestisyntyneiden veljien keskuudessa. Se on joko Kristuksen syntymistä tai kastekokemusta, riippuen yksilön kehityksestä. Se on astumista vihkimyksen tielle siinä asteessa ja syvyydessä, mikä kullekin kuuluu ja sopii.

— — —

Puhdistuksen ja vihkimyksen tien yhteydessä otamme vielä esille erään vertauskuvan, sen, kun

puhutaan tuhatvuotisesta valtakunnasta. Siinä hän on numerosymboliikkaa. On yksi ykkönen ja kolme nollaa (1000). Nollat sinään ovat tyhjää, mutta ykkösen perässä ja siihen liittyneinä ne antavat ykköselle kukin kymmenkertaisen arvon. Yksi nolla tekee ykkösen kymmeneksi, kaksi nollaa sadaksi ja kolme nollaa tuhanneksi.

Sanomme heti, että tässä on kysymyksessä sielulliset arvot. Puhutaanhan alemmasta eli persoonallisesta neliöstä. Prinsiippien kannalta ne ovat: astraali-, eetteri- ja fyysillinen ruumis. Neljäntenä, tai ensimmäisenä, on persoonallinen eli päivätietoinen minä. On siis neljä persoonallista arvoa, niinkuin tuhatluvussa on neljä matemaattista merkkiä. Persoonallinen minä on johtava ykkönen. Sen käytettävänä on kolme prinsiippiä, joita edustavat kolme nollaa. Kun siis ihminen on kulkenut puhdistuksen tien, kun hän on tullut tietoiseksi itsestään vastuunalaisena olentona, on hän minuutena ykkönen, ja kun hän on vaadittavalla tavalla puhdistanut fyysillistä, eetteristä ja astraalista käyttövälinettään, on hänellä ykkösen perässä kolme matemaattista nollaa. On huomattava, että ihmiset yleensä eivät ole muodostuneet järjestyneiksi matemaattisiksi arvoiksi. Kaikki on enemmän tai vähemmän kaaosta, luonnon varassa. Vasta kun ihminen on kulkenut puhdistuksen tien, tyhjentänyt persoonallisuutensa, saavuttanut sisäisen järjestyksen ja rauhan, silloin hänen prinsiippinsä ovat

suhteellisesti tyhjät maailmallisesta ja eläimellisestä, mutta eivät vielä ole täyttyneet henkisellä elämällä, joten ne nyt ovat tyhjiä, mutta kuitenkin matemaattisesti järjestyneitä arvoja.

Tämä siis on psykologinen tuhatvuotinen valtakunta. Suuret ihmisjoukot eivät ole sitä vielä saavuttaneet. Joku määrä ihmisiä on lähtenyt sitä tavoittelemaan, on lähtenyt kulkemaan puhdistuksen tiellä. Jotkut ovat jo saavuttaneet tuhatluvun, tuhatvuotisen valtakunnan. He ovat kulkeneet puhdistuksen tien. Jotkut ovat siirtyneet vihkimyksen tielle, saamaan nollinsa sisältöä, järjestääkseen ne ykkösiksi, kakkosiksi, kolmosiksi jne.

Tästä tulemmekin toiseen numero-symboliikkaan. Sanotaan, että ihmisen luku, joka samalla on pedon luku, on 666. Luomiskertomuksessa taas sanotaan, että kuudentena päivänä luodaan eläimet maanpälle ja ihminen. Kuudentena päivänä — tai ehkä vastaavasti kuudennessa vihkimyksessä — persoonallisen peto-ihmisen nol-lat ovat kasvaneet kuutosiksi. Ja siitä aina eteenpäin.

Vielä eräs tärkeä huomautus. Ihmisellä on nim. aina paikalleen jähmettymisen vaara. Jos hän jäisi vain pelkän puhtauden tavoitteluun, pyrkimättä vihkimyksen tielle, silloin hän jäisi sielullisesti tyhjäksi, joutilaaksi, jolloin hänelle voi käydä niinkuin Uudessa Testamentissa esiintyvässä Jeesuksen kertomuksessa. Jeesus kertoo,

että kun saastainen henki — siis tietämättömyyden, itsekkyyden ja pahuuden henki — poistuu ihmisestä se kuljeksii karuja seutuja, etsii lepoa, eikä löydä. Silloin se sanoo : »Minä palaan huoneeseeni, josta lähdin.» Ja kun hän tulee, tapaa hän sen joutilaana ja lakaistuna ja koristettuna. Silloin hän menee ja ottaa mukaansa seitsemän muuta, häntä pahempaa henkeä ja ne tulevat sisään ja asuvat siellä. Ja sen ihmisen viimeinen tila on oleva pahempi kuin ensimmäinen.

Tämä on mainio kuvaus pelkän puhtausihanteen riittämättömyydestä. Ihminen ei saa pysähtyä puhtauden joutilaisuuteen. Puhdistuva sielu on tehtävä Jumalan ja Mestarin työhuoneeksi. Nollien tilalle täytyy tulla numeroita, joilla itselläänkin on kasvavaa arvoa. Ihmisen ihanteena on oleva täydellistyvä työ Jumalan valtakunnassa. Työn yhteydessä opimme myös parhaiten veljeyden passiivista puolta, suvaitsevaisuutta. Joutilaaseen, henkisesti joutilaaseen sieluun pesiytyy helposti suvaitsemattomuuden saastainen henki.

SAATAN JA KRISTUS.

Mooseksen luomiskertomus on meille yleensä tuttu lapsuuden ajoista asti. Sitä luettiin ja luetettiin kuin jotain taika-mantraa, ilman vähintäkään asioiden järjellistä ymmärtämistä. Jos yritti jotain kysyä, seurasi nuhteleva katse opettajan puolelta — johon naamioon opettajan oma tietämättömyys kätkeytyi. Sama naamio sisältyi huomautukseen: »ei sovi kaikkia kysellä», tai: »sana on uskottava sellaisenaan.» Se oli tukahduttavaa sokkosilla oloa.

Vasta teosofia on tuonut valoa, järjellisen ymmärtämisen mahdollisuutta, niin luomiskertomukseen kuin elämään yleensä. Teosofia on sekä antanut järjellisen selityksen asioista että opastanut lukemaan itse elämänkirjaa, s.o. itse elämää, sen syitä ja ilmiöitä sellaisina kuin ne elämässä ovat ja tapahtuvat.

Ja nyt asiaan. Jumala loi valkeuden jo ensimmäisenä päivänä, mutta vasta neljäntenä päivänä luotiin kaksi valoa, suurempi hallitsemaan päivää, pienempi yötä ja tähdet.

Jos siis aurinkokin luotiin vasta neljäntenä

päivänä, niin mikä oli se valo, joka ensimmäisenä päivänä luotiin?

Näistä ja monista muista asioista puhutaan H. P. Blavatskyn laajassa teoksessa *Salainen Oppi*. Pekka Ervast puhuu näistä asioista erikoisen syvällisesti ja asiallisen valaisevasti etenkin v. 1914 pitämässään esitelmäsarjassa *Jumala ja luominen*, julkaistu kirjana »Christosophisia peruskysymyksiä I». Seitsemän luomispäivää ovat pitkiä ajanjaksoja, joita kutakin »päivää» varten maapallomme järjestyy kokonaan uudelleen, aivan erikoiseen olotilaan. Emme ryhdy niitä tässä selostamaan, emme enempää kuin mitä on tarpeellista etenkin valon luomisen kannalta. Elämme nyt luomiskauden puolivälissä, neljännessä luomiskaudessa sen viidennessä, indo-euro-palaisessa juurirodussa. Pekka Ervast sanoo, että sekä nykyisen rodun kuudes alarotu että okkultisesti siis todellisesti myös kuudes suuri juurirotu on jo pantu alulle. Ne on pantu alulle siinä kosmisessa henkisessä vuodatuksessa, josta P. E. puhuu kirjassaan *Ihmisyyden uskonto*. Niiden sivistyksellinen pohja on laskettu H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastian teosofis-kristosofisessa sanomassa.

Nykyistä neljättä luomispäivää on jo ollut yli 300 miljoonaa vuotta. Kolme edellistä luomispäivää eivät olleet näin kiinteästi aineellisia. Ensimmäisenä eli saturnuskautena planeetta ilmeni älytasolla, toisena eli aurinkokautena tunne-

tasolla, kolmantena eli kuukautena eetteritasolla. Neljäs eli nykyinen ilmenee kemiallisella tasolla.

Kolmena edellisenä päivänä ei ollut aurinkoa eikä kuuta nykyisellä tavalla. Miten tämä on ymmärrettävä? Asia on niin, että aurinko ei ole vain se ilmiö, jonka nyt näemme taivaalla, vaan koko aurinkokunta on aurinkoa. Ensimmäisenä luomispäivänä ei siis näkynyt mitään nykyisen kaltaista aurinkoa, vaan kaikki oli valoa sellaisenaan. Samoin oli asia toisena luomispäivänä. Niinhän asian sanotaan olevan astraalitasolla nykyäänkin. Vasta nykyisenä neljäntenä luomispäivänä planeettamme aineellistui ja järjestyi fyysilliselle tasolle, ja vasta tällöin aurinkokin vähitellen ilmeni ja alkoi näkyä sellaisena kuin sen nyt näemme. Samalla myös kuu ilmeni näkyviin ja tähdet.

— — —

Näin käy siis valojen luominen, nim. aineellisten valojen luominen, järjestellisesti ja asiallisesti ymmärrettäväksi.

Mutta asialla on myös sisäinen eli henkinen puoli. Puhutaanhan yleensäkin älyllisestä ja henkisestä valosta. Jumalasta sanotaan nimenomaan, että hän on valo.

Kysymme nyt: mikä on se valo, mikä alusta alkaen on ollut? Ulkoiselta kannalta asia tuli jo edellä esitetyksi: itse aineellinen ilmennys sellaisenaan oli valoa. Mutta henkisesti? Luonnollisesti tämä oli hengen eli järjen valo. Jumala loi

eli ilmensi puhtaan järjen valon. Tämä jumalallinen järjen valo on valaissut ihmisten tajunnassa kaikkina luomispäivinä.

Mutta miksi tämä jumalallinen hengen eli järjen valo tässä meidän neljännessä luomispäivässämme menee kuin kahtia? Miksi tulee suurempi henkinen valo hallitsemaan päivää ja pienempi valo yötä? Ja mitä ne silloin ovat?

Katsokaamme ensin, mikä on pienempi valo. Jos yleensä sanotaan, että Jumala on valo, ja vaikka Jumala on yksi, niin kun puhutaan suuremmasta ja pienemmästä valosta, niin aavistamme jo, että täytyy olla puhe kahdesta eristeisesta Jumalan ilmennyksestä, sanoisimmeko personoitumisesta. Ja niin asia onkin. Pienempi valo, joka hallitsee yötä, on tämän meidän maapallomme jumala, se merkillinen valo-olento, enkeli, joka johtaa tätä meidän maapalloamme. Puhuuhan Jeesuskin tämän maailman jumalasta. Kutakin planeettaa johtaa sen oma jumala, korkea enkeli.

Tämäkin pienempi valo, planeettamme johtaja, voi olla sekä joukollinen että yksilöllinen. Ainakin sitä nimitetään kollektiivisesti lusiferiseksi, ahrimaniseksi ja saatanalliseksi. Tavallisemmin tätä kiertotähtemme johtajaa — nyttemmin alemmaa tai entistä johtajaa — nimitetään Saatanaksi, toisinaan Lusiferiksi.

Tämä siis on meidän maailmamme pienempi, yötä hallitseva valo. Miksi hän juuri yötä hal-

litsee? Saatana on merkillinen olento. Hän on uhrautunut ottamaan osalleen vaikean tehtävän: tämän ihmiskunnan opastamisen suuremman valon luo. Mutta juuri tässä onkin Saatanan vaikeus. Sillä ihmiset ovat perin hitaita pyrkimään suurempaan valoon. Siksi hänellä on ollut kuin varalla toinen kasvatuskeino: toimittaa ihmisille kärsimyksiä. Mutta kärsimyksetkään eivät tule noin vaan itsestään, tyhjästä. Nekin on jokaisen tavallaan itse ansaittava, kylvettävä. Siksi Saatana inspiroi ja yllyttää pimeyteen: kaikenlaiseen vehkeilyyn ja juonitteluun, eläimelliseen aistillisuuteen ja raakuuteen, ylpeyteen ja väkivaltaan, tyranniuteen ja kaikenlaiseen pahaan siinä mielessä, että ihmiset kaikesta tästä johtuvissa kärsimyksissä heräisivät, jättäisivät hänet, Saatanan, ja lähtisivät suurempaa valoa, todellista ihmisyyttä etsimään, etsimään ja seuraamaan.

Tämän kaksinaisuutensa vuoksi Saatanaa myös toisinaan sanotaan hyvän- ja pahan tiedon puuksi. On kuin hän toisella kädellään viittaisi ihmisiä menemään pois luotaan: älkää seuratko minua! Jos suuremman valon Mestari sanoo: »seuratkaa minua!» niin Saatana toisella kädellään viittaa ja sanoo: »älkää seuratko minua!» Mutta vapautuakseen Saatanasta täytyy ihmisen todella etsiä suurempaa valoa ja sitä seurata. Vasta silloin Saatana vähitellen vapautuu siitä ihmisestä, ja ihminen Saatanasta. Saatana vapautuu ihmisestä,

joka hänet hylkää. Muussa tapauksessa Saatana tuntee velvollisuudekseen herättää ihmisessä kaikkia hänessä piileviä alempia, itsekkäitä taipumuksia: aistillisuutta, ahneutta, vilpillisyyttä, turhamaisuutta, mustasukkaisuutta, kateutta, itsekeskeisyyttä, ylpeyttä, kunnian- ja vallanhimoa, koston ja väkivallan henkeä. Varsinainen opetus tulee kiertoteitse. Oppi tulee romahduksien, kolauksien, pettymyksien ja kärsimyksien muodossa. Saatana kuin syrjästäpäin seuraa ja katselee, miten ihminen kurjuuksissaan käyttäytyy. Saatana saattaa ajatella: »jokohan tuo laiska tyhmeliini ymmärtää herätä?» Saatana salaisesti toivoo, että ihmiset pettymyksiensä jälkeen heräisivät ja hylkäisivät hänet, s.o. hylkäisivät itsekkyytensä. Mutta Saatanalla on omat pettymyksensä. Kun ahdistus vähän helpottaa, silloin ihmiset yleensä laiminlyövät hyvät aikeensa, ja niin ovat jälleen Saatanan taakkana. He ovat jälleen alttiita itsekkyydelle, Saatanan alemmalle, pimeälle vaikutukselle. Ja niin aloitetaan näytelmän uusi jakso. Onkin huomattava, että Saatanan kehittyneemmät oppilaat eivät suinkaan ole tavallisia laiskureita tai elostelijoita. He ovat moraalisia olentoja, tavallisen siveysopin mukaan moitteettomia. Jeesus puhuu nimenomaan sudesta lammasten vaatteissa. Eikä hän tällöin puhu publikaaneista tai muista syntisistä. Missä siis ero? Yhdellä sanalla sanoen: ero on rakkaudessa tai rakkaudettomuus-

nessa. Ja myöskin siinä, että Saatanan koulussa tarkoitus on pyhittävinään keinot.

— — —

Mutta jättäkäämme nyt tämä pienempi valo toistaiseksi tällensä. Ajatellessamme suurempaa valoa on uudelleen pantava merkille, että valo kaksiutuu juuri meidän neljännessä luomispäivässämme. Asiallinen syykin on selvä. Sillä neljännessä ruumistuksessaan planeettamme on syvimmällä aineessa, ja tässä on nyt tapahtuva käänös ylöspäin. Ymmärrämme myöskin, että käännekohta muodostuu kriitilliseksi, vaikeaksi. Sillä vanhasta tottumuksesta ihmiset ovat taipuvaisia alenevalle menolle, yön valolle, itsekkäälle ajattelulle ja siitä johtuvalle itsekkäälle ja väkivaltaiselle toiminnalle. Kuitenkin on selvää, että jotkut yksilöt ovat jo vapautuneet Saatanan koulusta. Sillä suurempi, päivää hallitseva valo on myös alusta alkaen pyrkinyt ihmisissä esille. Vaihuttaminen pienemmästä valosta suurempaan tapahtuu limittäin. Muinaisina aikoina suurempi valo, kosminen Kristus, oli korkealla sisäisissä maailmoissa. Mysteριοissa kasvatettiin vakavia yksilöitä niin pitkälle, että he syvässä transsissa jättivät ruumiinsa ja tapasivat Kristuksen sisäisissä maailmoissa. Herättyään he muistivat mitä olivat nähneet, ja osasivat sen perusteella toisia opettaa.

Luonnollisesti täten valmistettiin mahdollisuuksia ja asteettaisesti lähestyttiin aikaa, jolloin suurempi valo voisi ruumistua ihmiskuntaan.

Tässä taas on huomattava elämän eri tasot ja ihmisen psykologinen rakenne. Ihmisestä sanotaan, että hän on henki, sielu ja ruumis. Tai toisella tavalla sanoen: ihminen on ajatteleva, tunteva ja tahtova eli toimiva olento. Niinhän Pekka Ervast sanoo, että teko on lapsi, jonka äiti on tunne ja ajatus sen isä. Teon aate herää ensin ajatuksissa, hedelmöityy tunteessa ja puhkeaa ilmi teossa.

Näin on myöskin laita suuremman valon laskeutuessa ihmiskuntaan. Kosmillinen Kristus laskeutuu vähitellen ensin ihmiskunnan henkeen eli järkeen, sitten tunteeseen eli sieluun, ja kolmanneksi tahtoon, ruumiiseen, tekoon. Asiaan kuuluu, että on, tai että on ollut joitakin yksilöitä niin pitkällä kehityksessään, että he ovat sivuuttaneet tavallisen ihmisen kehitystason, ovat tulleet universaalisen kehityksen rajoille.

Mutta ennenkuin menemme näihin kosmisiin tapahtumiin, suuremman valon asteettaiseen ruumistumiseen ihmiskunnassa, voimme asian ymmärtämisen helpottamiseksi tarkastella valmistavaa kolминаista kehitystä. — Ennen varsinaista itsetietoista henkistä elämää voi ihmisellä jo olla pitkiä aikoja, vaikkapa useita ruumistuksia, jonkunlaista uskonnollista pyrkimystä. Mutta varsinainen opetuslapsuus yleensä edellyttää harjoitettavaa älykkyyttä, jopa nerokkuutta. Sillä älyssään ihmisen ensin on varsinaisesti etsittävä ja löydettävä totuus. Sitten totuus hedelmöityy

tunteena ja ilmenee teossa. Asiallisesti valaisevaa tässä on tuo tyyppillinen keskustelu ylösnousseen Mestarin ja opetuslapsi Pietarin välillä. Jeesus kysyy Pietarilta kolmasti: »Rakastatkos minua?» Ja Pietari vastaa kolmasti myöntäen, vaikkakin kolmannella kerralla jo vähän murheelisena. Pietari oli vanha vihitty, ollut totuudenetsijä jo edellisissä ruumistuksissa. Nyt hän kertasi menneitä saavutuksiaan nopeasti, jatkaakseen siitä eteenpäin. Kun Pietari vastaa myöntävästi, merkitsee se ensimmäisellä kerralla, että Pietari järjessään ymmärtää Mestaria ja hänen sanomaansa. Kun Pietari toisen kerran vastaa myöntävästi, merkitsee se, että Pietarin tunne-elämä on järjestyksessä, hedelmöimis- ja synnyttämiskykyinen. Kolmannen kerran myöntäessään osoittaa se, että Pietari on kypsä järjestämään ruumiillisen eli toiminnallisenkin elämänsä työhön Mestarin johdolla ja Hänen kanssaan.

Tässä on nyt pienoisikoossa skaala eli psykologinen järjestys sille suuremmalle tapahtumalle, kun kosmellinen Kristus asteettaisesti ruumistuu, tai on ruumistunut ihmiskuntaan. Sekin on tullut ensin ihmiskunnan henkeen, järkeen, sitten ihmiskunnan tunteeseen, sieluun ja viimeksi ihmiskunnan tahtoon, ruumiiseen. Esitämme vain lyhyesti nämä kolme suurta etappia eli astetta, joissa suurempi valo on esille astunut, ja jonka jälkeen Saatanaa tullaan yhä selvemmin nimit-

tämään pienemmäksi valoksi ja planeettamme entiseksi johtajaksi.

Ennen Buddhaa ihmiskunta yleensä — poikkeuksia lukuunottamatta — oli siinä tilassa kuin yksilö — josta edellä oli hiukan puhetta —, jolla on uskonnollista harrastusta, mutta ei ole vielä henkisesti järjessään siten hereillä, että hän osaisi tietoisesti etsiä totuutta.

Ensimmäisenä suuremman valon vastaanottajana oli Buddha. Hänessä kosminen Kristus tuli aalajana, maailmanjärkenä, Pyhänä Henkenä ihmiskunnan henkeen. Buddha saavutti voittonsa päivätajunnessa, ja hän voitti Saatanan älyssään lusiferisena voimana. Hänen uhrinsa oli aluksi kieltäytymisessä, mutta varsinaisesti siinä, että hän sitten uhrasi koko elämänsä opettaakseen ihmiskunnalle kieltäytymistä ja edesvas-
tuullista itsenäistymistä.

Jeesus Natsarenuksessa suurempi valo, kosminen Kristus Poikana tuli ihmiskunnan sie-
luun, laskeutuen samalla astraalitasolta eetteritasolle. Jeesus Kristus voitti Saatanan ahri-
manisena voimana, ja Jeesuksen uhri jatkuu siinä, että hän auttaa ja opastaa ihmisiä yksilöi-
tymään rakkaudessa.

Pekka Ervastissa suurempi valo, kosminen Kristus Isänä tuli kemiallis-fyysilliselle tasolle ja ihmiskunnan ruumiiseen, tekojen maailmaan. Pekka Ervast voitti Saatanan saatana-voimana, ja hänen uhrinsa oli ja jatkuu siinä auttamis-

ja opettamistyössä, jota hän teki ja tekee, auttaen ihmiskuntaa käytännössä järjestymään taivaalliseksi valtakunnaksi maan päällä.

Täten on suurempi valo, joka on päivää, s.o. ihmisyyttä, totuuden, rakkauden ja hyvän voiman luovaa, rakastavaa ja palvelevaa elämää, astunut tänä neljäntenä luomispäivänä täydellisenä tähän alempaan, persoonalliseen elämään.

Onko siis Saatanan valta hävinnyt tämän maan päältä? Ei yhtäkkiä ja umpimähkään. Kosmillinen kolminainen voitto on pelastanut tämän maapallon tuhoutumiselta. On luotu ratkaisevalla tavalla mahdollisuudet ihmisille asettaakseen Jumalan valtakunnan ensimmäiselle sijalle, jotta kaikki muu siinä ohella seuraisi vähemmällä puuhalla. Mutta Jumala ei pakota ihmisiä näin tekemään. Jokaisen yksilön on omalta kohdaltaan tehtävä valinta pienemmän ja suuremman valon välillä, so. valheen ja totuuden välillä, itsekkyyden ja rakkauden välillä, kuoleman ja elämän välillä. Toistaiseksi ainakin ihmisillä on tilaisuus seurata Saatanaa, s.o. valheellisuutta kaikkine viisasteluineen ja saivarteluineen, itsekkyyttä kateuksineen, omahyväisyyksineen ja kunnianhimoineen, kuolemaa kaikkine koston- ja vallanhimoineen, väkivaltaisuuksineen ja sotineen. Kaikkea tätä ihmisillä on edelleen tilaisuus jatkaa, vaikkapa kaikenlaisten sakramentaalisten rituaalien mukaan ja Jumalan nimi huulillaan. Heillä on tilaisuus edelleen

syödä hyvän- ja pahan tiedon puusta. Yhdellä kädellään heillä on tilaisuus torjua sotaa, tuota Saatanan noitasapattia, jopa rukoilla Jumalalta rauhaa maan päälle, samalla kun he toisella suupielellään selittävät, että Jumala itse on järjestänyt sodat, rukoillen Jumalaa olemaan sodassaan mukana, tehden samalla kaikkensa valmistaakseen ja valmistuakseen sotaan — viitisimättä asettaa sanottavasti tikkua ristiin, rohkenematta panna mitään alttiiksi inhimillisemmän järjestyksen aikaansaamiseksi maan päälle. Vielä voivat ihmiset kulkea kuoleman, itsekkyyden ja valheen teillä. Eikä ihmistä siitä mikään voi pelastaa, ellei hän itse kieltäydy ja ala etsiä ja seurata suurempaa valoa.

Kuitenkin luulisi ihmiskunnan ja kansojen ja niiden johtajien olevan jo niin järkevoityneitä, että he edes ihmisteurastuksen lopettaisivat, että he kansojen ja kansainvälisen oikeuden sodan tilalle asettaisivat.

Onko tämä ylivoimainen vaatimus »heikolle» ihmiselle?

On turhaa nyt enää sanoa ihmistä heikoksi. Katsokaamme miten suunnattomasti ihmiset jaksavat ponnistella valheen, itsekkyyden ja kuoleman kentillä! Se on jättiläismaistä voimain mittelyä, suunnatonta elämän tuhlausta. Ei sisäluksi tarvitse oikeastaan muuta kuin mielenmuutos. Täytyy lakata pelkäämästä rauhaa ja ihannoimasta sotaa. Sensijaan on opittava

ihannoimaan rauhaa, veljesrakkautta, totuutta, ihmisyyttä.

Ja mikäli on puhe ihmisen muka heikkoudesta, niin — jumalat sen paremmin tietänevät. Eihän Jumala ja Mestari aseta ihmiselle ihannetta, joka olisi hänen voimilleen mahdoton. Ihmisten voimat ja mahdollisuudet huomioon ottaen Jumala on määrännyt ajan, jolloin johto ja valta on siirtyvä Saatanalta Kristukselle, Isälle. Älkäämme ummistako silmiämme siltä historialliselta tosiasialta, että mekin ihmiset olemme jumal-syntyisiä ja läpikäyneet pitkän kehityksen koulun. Miljoonia vuosia me olemme minuuksina koulua käyneet. Persoonallisuuksina me olemme olleet kuolevia, mutta jälleensyntyviä. Jumalan suunnitelmassa on täydellinen ihminen. Ihmiskunta ja maapallo on kehityksessään sivuuttanut lapsuutensa ja on tulemassa miehuutensa ikään. Olemme nyt jo mahdolliset vastaanottamaan suuremman valon. Kristuksen ja Isän. Meillä on nyt jo mahdollisuus ratkaista ainakin sodan ja oikeudellisen rauhan välillä, ainakin tässä merkityksessä Saatanan ja Isän välillä.

— — —

Siirrymmekin vielä lyhyesti ja erikseen käsittelemään yksilöllistä siirtymistapahtumaa.

On pidetty ihanteellisena, kun nuorukaiset ovat ase kädessä kaatuneet taistelukentillä. Ihmisinä täytyy meidän kysyä: mikä siinä on ihanteellista? mikä ei-ihanteellista? Ihanteel-

lista tässä on ollut uhrimieli itsensä alttiiksi antamisessa. Ritarillista on ollut, kun ihminen on pannut elämänsä alttiiksi pelastaakseen toisen ihmisen esim. palavasta talosta, tai hukkumasta veteen. Mutta ihanteellista ei suinkaan ole — toisen ihmisen tappaminen! Ja kuitenkin sota kokonaisuudessaan on juuri ja nimenomaan — toistensa, toisen ihmisen tappamista!

Ensimmäinen järjellinen herääminen — joko eläville tai aluksi etenkin sodassa kuolleille vainajille — tapahtuu siis johdonmukaisesti näin: jos joku asia tai aate, isänmaa tai muu, vaatii minun uhrautumistani, niin tarvitseeko minun silti tappaa toista ihmistä? Eivätkö tappaminen ja uhrautuminen ole kaksi eri asiaa. —

Tehtyään tällaisen kysymyksen kiinteästi, kuolemanvakavasti, käy asia lopulta kysyjälle selväksi: tappaminen ja uhrautuminen ovat kokonaan kaksi eri asiaa.

Niin, uhrautuihan Jeesuskin Isän asialle ihmisveljiään auttaakseen, mutta ei hän ketään tappanut. Samoin tekivät Jeesuksen oppilaat parina kolmena vuosisatana, niinkuin jo edellä puhe oli. Ja vaikka seurakunta sitten lankesi takaisin roomalaiseen väkevämmän oikeuteen ja veritekoihin, niin on kuitenkin aina ollut yksilöitä, jotka ovat seuranneet Jeesuksen ja apostolisen alkuseurakunnan esimerkkiä.

Ja jälleen elämme murroskaudessa. Uudessa Testamentissa puheena ollut Kristuksen uusi

tuleminen on tapahtunut. Jumala voimana ja majesteettiutena on tullut tekojen maailmaan. Tästä johtuu yhdeltäpuolen, että sota saa yhä valtavammat mittasuhteet. Sillä ihmisten ja kansojen on nyt entistä enemmän toteutettava aatteensa teossa. Kun he uskovat sodan aatteen, sitä ihannoivat ja juhlivat, siihen turvautuvat, joutuvat he myös entistä valtavammin toteuttamaan aatteensa teossa. Sillä teossa aate saa täyttymyksensä. Mutta asian toinen puoli on tärkeämpi. Sillä Isä voittaa Saatanan fyysisessä maailmassa. Kun ihminen uskoo Isän ihmisyyys-aatteeseen, on silläkin nyt entistä suuremmat mahdollisuudet toteutua teossa. Juuri siinäkin pääsee näkyviin se seikka, että Kristus on ottanut Karman johdon käsiinsä jälleensyntymisen mysteerioissa, niinkuin Pekka Ervast sanoo. Ihmisen täytyy kyllä olla valmis kuolemaan marttyyrinä ihmisyyys-aatteensa vuoksi. Mutta tähän on asia, joka on kohtalon kädessä. Seuratessamme ihmisyyys-aatetta, silloin on kohtalomme myös Kristuksen, Isän kädessä.

Mutta tämäkin selvittely on läpäistävä kolmessa asteessa. Ensimmäinen älyn, sitten tunteen ja teon asteessa. Aloitamme lueskelemalla H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastian kirjoja. Ja muutoinkin mietiskelemällä asiaa, kunnes alamme selvästi ymmärtää teosofis-kristosofista elämäntähtäystä, siihen kuuluvaa aseettomuutta. Siinä ovat kylläkin omat vaikeutensa, jotka on voitet-

tava. Ainaisena vaarana on, että väsymme älyllisissä ponnistuksissamme. Jos pyrkimyksemme on vakavaa, saattaa korkeampi minämme ja Mestari meiltä kysyä: »rakastatko minua?» totuutta, ihmisyyttä niin paljon, että voitat nämä opilliset, älylliset vaikeudet. Tällainen kysymys on samalla kuin rohkaisu. Kun ihminen rakastaa totuutta ja syventyy siihen jatkuvasti, silloin Mestari voi antaa auttavan neuvon: »ruoki minun karitsojani.» Se on kuin sesam-sana. Sillä totuus selviää sikäli paremmin mikäli yrittää asiaa ystävilleenkin ja toisille ihmisille valaista ja selvittää.

Päästyämme älylliseen selvyyteen aseettomasta teosofis-kristosofisesta elämänkäsityksestä, silloin alkaa asioiden selvittely tunne-elämässä. Tunteethan ne vievät etenkin naisia sodan ihailuun, ja naiset sitten ihailullaan innoittavat miehiä sotaan. Siksi meidän on älyolentoina vaikutettava omaan tunne-elämäämme. Tunne-elämä on puhdistettava vanhoista unelmista, vanhoista sankari-runoelmista, jotta tunteessamme voisimme ihastua ihmisyyteen. Siinä on jälleen omat vaikeutensa — joiden keskellä sopivalla kohdalla voi kuuhua Mestarin ääni: »poikani, tyttäreni, rakastatko minua?» rakastatko vieläkin totuutta, ihmisyyttä näissä puhdistuksen ja uudelleenjärjestelyn tuskissa? Ja ah, kuinka monasti ihminen väsyä ja heittää kesken. Vanha ihanne pitää puoliaan ja selittää: »on häpeällistä istua tuumailemassa,

kun veljemme vuodattavat sydänverensä.» Mutta jos ihminen on syvällä alkunäkemyksessään, silloin voi pulpahtaa muistista: »toistensa veren...» Hän hätkähtää, tuntee itsensä hiukan noloksi. Ja sopivalla hetkellä kuuluu Mestarin ääni: »kaitse minun lampaitani.» Onnistumisen salaisuus piilee siinä, että tukee ja auttaa toisiakin ihmisiä kääntämään ihastuksensa Mestarin ihmisyyss-aatteeseen. Sillä ihminen ei ole kutsuttu vain luopumaan pimeydestä, yötä hallitsevasta valosta, vaan hän on varsinaisesti kutsuttu ihmisyyss-aatteen ihannoijaksi ja seuraajaksi.

Tästä joudutaan teon asteeseen. Yön aate esittää ihmisen tappamisen meidän velvollisuudeksemme. Eikä siitä vapauduta ilman ponnistuksia. Siksi Mestari kysyy kolmannen kerran: »poikani, tyttäreni, olenko sinulle rakas?» s.o. minä olen jokaisessa ihmisessä, jos olen sinulle rakas, niin osoita se minulle heissä, jokaisessa ihmisessä. Miten sen osoittaisin? ajattelee ihminen. »Ruoki minun lampaitani», vastaa Mestari. Siinä on palvelevan voittajan tie. Se on luovaa, palvelevaa työtä ja ponnistusta. Mutta se on siinä ohella myös jumalallis-inhimillistä vapautta. Työtä ja voittamista aina ensin, ja sitten vapautta. Ja taas työtä ja vapautta. Sellainen kuuluu nyt ja vastaisuudessa yhä selvemmin ihmisen dharmaan, inhimilliseen oikeuteen ja velvollisuuteen. Ihisyys kruunaa ihmisen luomakunnan kruunuksi.

5.

VAHVUUS VESIEN VÄLILLÄ.

Jatkamme esitystämme pitäen edelleen taustassa Mooseksen luomiskertomusta.

Luomiskertomuksessa Jumala sanoi:» tulkoon vahvuus vetten vaiheelle, erottamaan vesiä vesistä. Ja Jumala teki vahvuuden, ja erotti vedet, jotka ovat vahvuuden alla, niistä vesistä, jotka ovat vahvuuden päällä. Ja tapahtui niin. Ja Jumala kutsui vahvuuden taivaaksi. Ja tuli ehtoosta ja aamusta toinen päivä.»

Kysymme: mikä on tämä vahvuus? mitä ovat nämä vedet, toiset vahvuuden päällä, toiset sen alla?

Ymmärrämme asian seuraavalla tavalla. Ensimmäisenä eli saturnuskautena elämä oli ilmentyneenä älytasolla, mutta toisena eli aurinkokautena elämä ilmeni tunnetasolla. Kahdet vedet näinollen tulivat olemaan kahdenlaiset tunteet, alemmat, astraaliset tunteet vahvuuden alla, ylemmät, henkiset eli buddhiset tunteet vahvuuden päällä. Vahvuus vesien välillä tuli näinollen olemaan älytaso, järjen elämä.

Tämä on ihmisen asema tänäkin päivänä.

Ilmennyksessään ihminen on ensin ja ennen muuta ajattelijä. Ajattelijana hän joutuu olemaan kuin kaksien vesien välillä. Alapuolella hänellä ovat astraaliset, persoonalliset tunteet, eläimellinen himoelämä, yläpuolella henkiset, taivaalliset tunteet, veljesrakkaus, buddhinen elämä. Molempien vesien kanssa ihminen ajattelijana joutuu kosketukseen. Kokeillen ja valintansa mukaan hän joutuu etsimään kostuketta, virkistystä, jommasta kummasta, astraalisesta tai buddhisesta.

Tästä tulemme aluksi erääseen tärkeään seikkaan — josta kyllä edellä oli jo puhetta. Asia on se, että luomistyö ei toteudu vain Jumalan työnä, vaan jokainen ihminen on kutsuttu osallistumaan siihen. Olemme puhuneet valosta, joka ensimmäisenä ja neljäntenä päivänä luodaan. Nyt tässä toisen päivän luomistyössä on ensimmäisenä vahvuuden asettaminen vesien väliin. Sanoimme jo, että vahvuus on järki, järjellinen elämä. Mikä taas järjessä erikoisesti on vahvuus, tai sanokaamme lujuus? Mikä se on? Lyhyesti sanottuna järjen vahvuus on totuus, totuuden näkeminen, sen ymmärtäminen ja siinä pysyminen. Kun ihmisellä on kyseessä järjellinen elämäkäsitös, täytyy sen olla ytimiään myöden totta. Ei umpimähkäinen totenapitäminen ole mikään vahvuus. Vahvuudeksi eivät kelpaa ihmisten hyötyperäiset päätelmät. Sellaiseksi eivät kelpaa kirkkojen muotomenolliset, sakramenttaaliset us-

komusten kiivailut. Eivät filosofoivat pohdinnat — puhumattakaan sotajoukkojen aseellisesta mahdollisuudesta. Vahvuudeksi kelpaa vain totuus, totuus sellaisena kuin se elämässä itsessään on.

Siirrymmekin nyt tähän vesien välillä tarvittavan vahvuuden ja sen rakentamisen ymmärtämiseen. Kysymme: mikä on ensimmäinen käsitteellinen ja käytännöllinen vahvuuden rakennusaine? Vastaamme lyhyesti: tämä on elämässä vallitseva järkähtämätön lakiperäisyys, syysuhteellisuus, josta johtuu siveellinen vastuunalaisuus, karma. Juuri tämä vahvuus ylläpitää järjestyksen kaikessa ilmenneessä maailmankaikkeudessa. Ja koska ihminen omassa olemuksessaan on pienoismaailma, on hänenkin omassa elämässään asetettava tällainen vahvuus vesien väliin. Vain siten hän vähitellen oppii tekemään eron persoonallisen tunne- ja ajatuselämän ja taivaallisten tunteitten ja ajatusten välillä. Ilman tätä menee kaikki sekaisin. Kristus-rakkaus ja itsekäs tunne, jopa eläimellinen himo sekoitetaan yhdeksi sekamelskaksi. Niin on käynyt ns. kristillisille kirkkoille — kun ne elämän siveellisen lakiperäisyyden, Kristuksen vuorisaarnan tilalle asettivat karkean sijaissovitusopin. Kirkkoissa ei ole mitään järjestystä vahvuutta vesien välillä. Niinpä kun ihmiset kansojen suurissa temmellyksissä surmaavat toisiaan, kuulee pappien selittävän, kuinka ihmiset juuri tällöin, toisiaan tuhoten, kulkevat Golgatalle, jatkavat Kristuk-

sen uhria. Tahallaan he ummistavat silmänsä näkemästä, ettei Jeesus kuollut aseissa, ei toisia surmaamalla. Jollain tavalla saivarrellen he si-
vuuttavat Jeesuksen kehoituksen Pietarille: »pistä miekkasi takaisin tuppeen; sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat.»

Näin on ns. kristillisten kirkkojen laita. Ne eivät vielä — tai ei enää — osallistu ihmisen siveelliseen luomistyöhön. Niillä ei ole laillista vahvuutta eli perustusta elämäнкäsityksellisten jalkojensa alla, vaan ne itse uiskentelevat himojen vesissä kuin kalat — josta heitä ja heidän kasvattejaan pitäisi kalastaa ylös. Mutta kuka tai kutka heitä voisivat kalastaa? Vain ne, jotka itse ensin ovat nousseet elämän lakiperäiselle vahvuudelle. Siis vuorisaarnan Mestari ja Hänen todelliset oppilaansa. Niinpä Uudessa Testamen-
tissa kerrotaan, kuinka Jeesus lupaa tehdä oppi-
laistaan ihmisten kalastajia.

Tässä siis Jeesus vertaakin ihmisiä kaloihin — jotka kalojen lailla, vaistojen ja elämänhalun kannustamina, ilman järjellistä pohjaa, uiskentelevat alemmissa vesissä. Kauniimmin sanoen: jonkunlainen kaiho ajaa ja inspiroi ihmisiä liikkeelle. Kaiho heijastuu ylemmistä vesistä, buddhisista, taivaallisista tunteista. Kaiho saa heidät kaipaamaan ja etsimäänkin jotain kaudista, ylevää, taivaallista. Mutta se jää jotenkin sekavaksi, epämääräiseksi — koska eivät ole tietoisesti nousseet vahvuuden kalliolle. Siksi

kaiho kääntyy heissä pyyteeksi. Pyyde panee etsimään tunteen määrää laadun kustannuksella. Ei niinkään eikä tietoisesti ponnisteta — toisiaan tukien ja auttaen — ylevän, puhtaan ja kauniin saavuttamiseksi, vaan painutaan alaspäin — kateellisesti toisiaan syrjäyttäen ja sortaen —, räikeän eläimellisten värähtelyjen voimakkuuteen.

Tavallisten kalojen elämässä voimme huomata kaksi erikoista ominaisuutta: arkuus ja raakuus. Kala on perin arka. Pauke, kolina ja jyrinä voi säikyttää kalat miltei tajuttomiksi. Toisella tavalla kala voi kuitenkin olla röyhkeän rohkea: ne syövät toisiaan.

Mutta juuri näissä ominaisuuksissa ihmiset voivat olla verrattavissa kaloihin. Pelko, omistusta kyllä, näyttää ihmisillä yleensä kohdistuvan — ihmisyyteen. He pelkäävät todellista Kristusta, he karttavat Mestarin viisautta, vuorisaarnan elämänoppia. Tämä on kohtalokas pelko. Siksi pä ihmisissä yleensä säilyykin kalan toinen ominaisuus: kalsea häikäilemättömyys. Heidän kalamainen nälkänsä vaatii, että heidän on aika-ajoittain tuhottava toisiaan kaikin voimin.

Vaikeata on Mestarin ja hänen oppilaittensa kalastaa ihmisiä ylös himojen merestä. Etenkin sen jälkeen, kun kirkko yhtyi valtioon ja leimasi Kristuksen vuorisaarnan opin epäkäytännölliseksi. Jo noin puolitoistatuhatta vuotta on ihmisille

lapsesta alkaen opetettu tuollaista Kristus-vas-
taista, anti-kristillistä elämänkäsitystä — jossa
ei ole järjellistä vahvuutta vesien välillä. Pelko
ja ihmisyydetön kateus onkin paisunut niin suu-
reksi, noussut jo niin yli pään, että Europa on
vajonnut oman sivistyksensä tuhoojaksi. Europa
näkyi valmistavan itselleen jotensakin saman
kohtalon kuin mikä kohtasi atlantilaista rotua.
Siihenhän Jeesus Uudessa Testamentissa viittaa-
kin. Toivottavasti tälläkin kertaa muodostuu
Nooan arkki, henkinen valiojoukko, joka jossain
syrjemmässä — niinkuin muinoin Egyptissä —
aloittaisi uuden sivistyksen. Tässä suhteessa
onkin voimakkaasti ja jo pitkiä aikoja viitattu
Pohjolaan, Suomeen, Fenno-Skandiaan, johon
saattaisi liittyä joitain muitakin Itämeren ympä-
ristön alueita. Mutta tämän aatteen toteutuminen
luonnollisesti vaatii työntekijöitä, se edellyttää
ihmisiä, jotka tietoisesti nousevat vesien väliselle
vahvuudelle, jotka elämän lakiperäisellä totuuden
kalliolla seisten ja vuorisaarnan Mestarin johdolla
rakentavat ja työtä tekevät.

— — —

Pekka Ervast joskus mainitsikin, että Egyptin
sivistys pyrkii jälleensyntymään Suomessa. Hän
puhui egyptiläisestä renessanssista. Tämä tuokin
mielemme jälleensyntymisopin. Oppi jälleen-
syntymisestä ja siihen liittyvästä kehitys-käsit-
teestä onkin toinen välttämätön rakennusaine
vesien välisen vahvuuden rakentamisessa. Jäl-

leensyntymisoppi tekee jatkuvan, täydellistyvän kehityksen käsitettäväksi.

Jälleensyntymisoppi ja karma yhdessä tekevät ymmärrettäväksi myös sen, että menneisyys, omien edellisten ruumistustemme karma, seuraa mukanaamme jatkuvassa nykyisyydessä. Täten saa sekä yksilöllinen että joukollinen lunastusoppi järjellisesti ymmärrettävän pohjan. Menneitten ruumistustemme karma seuraa jatkuvasti mukanaamme ja meidän on se lunastettava. Meillä on sekä ulkoista että sisäistä karmaa. Ulkoinen karma määrää ulkoisen kohtalon, sisäinen karma voi esiintyä esim. luonnottoman voimakkaina himo-taipumuksina: syömisen ja juopottelun himo, epärehellisyyden himo, kunnian ja vallanhimo. Tämä on pahan karman »renessanssia» meissä itsessämme. Sen voittaminen vaatii voimakasta ja tietoista itsekasvatusta. Vesien välistä vahvuutta rakennettaessa on näinollen välttämättä otettava huomioon itse arkkitehdin piirustukset, ohjeet, neuvot ja käskyt. Tässä yhteydessä näkyykin kuin suurenustuslasissa se tuhoisa ja nurinkurinen asema, johon kirkot suhteessaan arkkitehdin piirustuksiin, vuorisaarnan oppiin, ovat joutuneet. Toivotonta olisi Europan ja ihmiskunnan elämä, elleimme saisi todellista uskontoa leviämään ja kasvamaan ihmiskunnassa. Sanon tahallani »leviämään ja kasvamaan», sillä sen syntymisestä emme enään tarvitse puhua. Se on syntynyt Pekka Ervastian teosofis-kristosofi-

sessä sanomassa — jolle H. P. Blavatsky, Rudolf Steiner, Leo Tolstoi ynnä muut tekivät valmistavan työn.

Kun vahvuutta rakentaessamme otamme huomioon elämän suuren arkkitehdin neuvot, silloin tulevat samalla kertaa suoritetuiksi sekä vesien välisen vahvuuden rakentaminen että karman lunastus. Arkkitehdin ensimmäinen yksityiskohtainen neuvo on: *älä suutu*. Ihmisen karmallisuudessa luonteessa voi olla taipumusta vihaan, suuttumiseen. Mutta se on lunastettava. Siitä on päästävä. Viha ja suuttuminen ei rakenna, vaan se tuhoaa ja hävittää. Ensiksikin suuttuminen »tärisyttää» vahvuutta ihmisen omassa rakennuksessa, ja toiseksi se vaikuttaa häiritsevästi ympäristöön, toisiin ihmisiin, joten huono karma siten jatkuu.

Samoin on himokkaiden, epäpuhtaiden tunteitten ja ajatusten laita. Siksi toinen ohje onkin: *älä ajatuksissikaan ole epäpuhdas*. Jos olet naimisissa tai yksinään, pyri puhtauteen, sukupuolisesti ja muuten. Puhtauteen niin ajatuksissa kuin tunteissa ja teossa. Siinä onnistut mikäli opit pyyteettömästi rakastamaan ja palvelemaan.

Valheellisuus on kolmas perustusta jäytävä tekijä. Siksi kolmas neuvo on: *älä vannoo*. Kun joskus vannot puhuvasi totta, on se kuin myönnitys siihen, ettet yleensä puhuisikaan totta. Jätä niinollen vannominen, ja harjoittaudu aina puhumaan totuuden ja veljesrakkauden mukaisesti

Neljäs hävittävä tekijä on koston, pakon ja väkivallan henki. Ja tämä onkin kaikkein tuhoisinta. Siksi neljäs neuvo on: *älä ole pahaa vastaan*. Tämä neuvo voi ensi kuulemalta ja ilman syvällistä ajattelua tuntua vähintään omittuiselta. Niin, maailma kirkkoineen taistelee nimenomaan pahaa vastaan kaikin voimin, mutta juuri siten tekeekin — niinkuin jotkut sanovat — elämän helvetiksi ihmisten keskuudessa. Siksi syvempi ajattelu ja kokemus sanookin, että neljäs käsky, pahan vastustamattomuus, on oleva kristinuskon ja uuden suuren maailmanuskonnon kulmakivi. Pekka Ervast opettaa, että kun emme vastusta karmallisia kärsimyksiämme, silloin opimme niistä ja löydämme niiden voittamisen salaisuuden. Paha ei häviä vastustamalla sitä, vaan on se opittava voittamaan kaikissa sen muodoissa. Vain siten on rauha ja viisaus mahdollinen.

Viidentenä haittana ovat kaikenlaiset yhteiskunnalliset, kansalliset ja valtiolliset rajat, jotka erottavat ihmiset toisistaan, tehden niiden välillä mahdolliseksi kaikenlaisen vieroksumisen, vihamielisyyden ja sodan. Tämä haitta on opittava voittamaan kielteisessä suvaitsevaisuudessa ja myönteisessä rakkaudessa, palvelevaisuudessa. Siksi viides ohje on: *älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä*.

Näitä viittä yksityiskohtaista neuvoa tietoisesti seuraamalla me voimme — niinkuin jo

sanoimme — samalla kertaa rakentaa vesien välistä vahvuutta ja lunastaa karmaamme. Näitä ohjeita seuraamalla kaikki tapahtuu varmasti ja turvallisesti.

Ja tämä on tehtävä nimenomaan ruumiissa eläessämme. Sillä vaikka kuoltuamme kiirastulessa puhdistummekin, ja sitten korkeamman minämme kautta synnymme jälleen maan päälle, niin karma huonoine taipumuksineen seuraa kuitenkin uusiin ruumistuksiin siihen asti, kunnes ne ruumiissa eläessä tulee voitetuiksi. — Niinhän on esim. vedenkin kiertokulun laita. Juomavedeksi kelpaamaton merivesi puhdistuu kyllä, kun se höyrynä nousee taivaalle ja sitten sateena tulee jälleen maan päälle (siis niinkuin vainajakin kiirastulen kautta nousee taivaaseen ja sieltä syntyy jälleen maan päälle), mutta parhainta juomavettä tulee vasta silloin, kun sadevesi kulkee maisten hiekkakerrosten läpi ja esiintyy raikkaana lähdevetenä.

Vaikean karman ohella meillä voi olla hyvää ja mieluistakin karmaa. Meille voi tulla — totuudenetsijöinäkin — ystävyysdenkin osoituksia. Ja nämäkin on opittava vastaanottamaan. Kuulosta ehkä kummalta sanoa, että ystävällisyyden osoituksetkin on opittava vastaanottamaan. Ja kuitenkin on siinäkin oma läksynsä. Vaikeudet ja ystävyys on meidän opittava — jos niin sopii sanoa — sulattamaan yhteen, ja siten järjestettävä — kuten Paavalin tavalla saattai-

simme sanoa — käytettäväksi Jumalan talouden hoitoon.

— — —

Edellä esitettyyn liittyy vielä läheisesti eräs seikka: aikakautisuuden laki, ja sen ymmärtäminen. Aikakautisuuden laki vaatii, että kaikki on tehtävä oikeana aikana. Emme voi nukkuesamme tehdä sitä mitä päivätajunnassamme, tai päinvastoin. Emme voi kuoltuamme jatkaa samalla tavoin kuin eläessämme maisessa ruumiissa. Emme voi olla mukana jonkun koulun korkeammalla luokalla, ellemme ole suorittaneet tehtäviä alemmilla luokilla jne. Niinpä sanotaan, että kosmillisen Kristuksen ruumistuminen meidän maailmaamme Jeesus Natsarenuksessa tapahtui, kun aika oli täyttynyt. Se tapahtuma avasi uudet mahdollisuudet, alkoi uuden luokan, tai uuden koulun tässä meidän elämän koulusamme. Vanhakin koulu on edelleen olemassa, mutta uusi koulu on alkanut, ja sen vaikutus läpäisee vanhankin koulun.

Mutta ihmiskunta on osoittautunut olevan ylen hidas käsittämään elämää kehittyväksi jumalalliseksi kouluksi. Meillä on ollut merkillinen itsesääli, tuo harhoista suurin, niinkuin Pekka Ervast sanoi. Tästä ihmisten hitaudesta ja henkisestä uneliaisuudesta Jeesuskin puhuu. Eritäin varoittavassa äänilajissa Jeesus puhuu seuraavasta suuresta tulemisesta, siitä tulemisesta, jolloin Kristus ottaa Karman ohjaket käsiinsä

jälleensyntymisen mysteerioissa, niinkuin Pekka Ervast opettaa. Ja tämäkin tuleminen on nyt tapahtunut. Pekka Ervast sanoo nimenomaan, että Uudessa Testamentissa puheena oleva Kristuksen tuleminen tapahtuu Vesimies-kulttuurin alkaessa, jonka hän sanoo alkaneen 19:sta ja 20:nen vuosisadan vaihteessa. Jeesus kuvailee tätä tulemistä mm. siten, että kansat jaetaan jumalallisen valtaistuimen kahden puolen, oikealle ja vasemmalle, jolloin oikealla puolella olevat kutsutaan toteuttamaan Isän valtakunnan elämää, vasemmalla puolella olevien jäädessä siitä pois. Pekka Ervast taas sanoo, ettei ole niin suunnattoman kaukana se aika, jolloin maapallon elämä käy niin eteeriseksi, että täällä voivat hengittää ja elää vain ne ihmiset, jotka ovat oppineet hengittämään taivaallisia tunteita ja ajatuksia (siis vahvuuden päällä olevia buddhisia, veljesrakkaudellisia tunteita ja ajatuksia). Ne ihmiset, jotka elävät persoonallisissa tunteissa ja ajatuksissa (siis vahvuuden alla olevissa astraalisissa tunteissa ja ajatuksissa), eivät silloin enää voi elää tällä pallolla, sillä he tukahtuisivat kuin kalat kuivalla maalla. Siksi heidän on siirryttävä johonkin toiseen tähteen.

Juuri tämä Kuninkaallinen Valtaistuin on nyt laskeutunut maanpäälle siten, että Kristus on ottanut Karman johdon käsiinsä myös maankin päällä. Planeettaamme nähden lopullinen tuomio, täydellinen erottaminen, ei tapahdu yhtäkkiä.

Se vie aikansa, ja kuinka pitkä se aika on, sitä emme kykene sanomaan. Mutta ratkaiseva alku on tapahtunut. Se on tapahtunut siinä suuressa universaalisessa henkisessä vuodatuksessa, joka tapahtui meidän maailmaamme noin viidenkymmenen vuoden ajalla, alkaen vuodesta 1875 ja päättyen vuonna 1926, niinkuin Pekka Ervast esittää erittäinkin kirjassaan *Ihmisyyden uskonto*. Silloin aurinkokuntamme Kuninkaallisen Keskus-Looshin Johtaja, joka aurinkokuntamme Logoksen kolminaisuudessa kantaa Isän nimen, täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen, inkarnoitui ihmisessä ja otti kosmillisen vihkimyksen, veti kosmillisen Kristuksen ja Isän päivätajuisesti planeettamme fyysillisen tason elämään asti. Tämän suuren tapahtuman valmistavana vastaanottajana oli H. P. Blavatsky, mutta sen varsinaisena keskushenkilönä, vuodatuksen aiheuttajana ja vastaisena Johtajana ja Järjestäjänä oli ja on se ihminen, jonka me täällä Suomessa tunsimme nimellä Pekka Ervast.

Uusi aika on alkanut ihmiskunnassa. Tämän alkaneen ajan suuri maailmanuskonto esiintyy nyt keskeisenä Pekka Ervastian teosofis-kristosofisessa sanomassa. Rodullisesti tämä merkitsee, että ei vain nykyisen viidennen juurirodun kuudes alarotu, vaan myös kuudes suuri juurirotu on okkultisesti pantu alulle. Johan Jeesus Kristus esitti kuudennen juurirodun dharman eli tehtävän, veljesrakkauden opin, esoteerisesti, niinkuin Pekka

Ervast opettaa. Mutta Pekka Ervastian teosofiskristosofisessa sanomassa tulee kuudennen juurirodun dharma, oppi, ihanne, velvollisuus esityksi täydellisesti, avoimesti, eksoteerisesti — samalla kun siihen sisältyy myös seitsemännen suuren juurirodun dharma esoteerisesti.

Tästä saammekin uuden, entistä selvemmän ja velvoittavamman lähtökohdan ymmärtääksemme edellä esittämäämme, osaksi kuvaannollista puhetta vahvuuden rakentamiseksi alempien ja ylempien vesien väliin. Kuudes juurirotu — alustavasti jo viidennen juurirodun kuudes alarotu — kulkee nimenomaan buddhin merkeissä. Siis ylempien, taivaallisten tunteitten ja ajatusten alaisena, inspiroimana. Nykyinen viides juurirotu kulkee manaksen eli järjellisyysmerkeissä. Oikeastaan viidennen rodun dharma eli tehtävä näinollen on rakentaa puheena ollut vahvuus vesien väliin. Mutta vaikeata se näyttää olevan. Miksi? Siksi, että alemmat vedet, astraaliset eli persoonalliset tunteet ja ajatukset vetävät ihmisiä kiehtovasti puoleensa. Astraalisissa tunteissa ja ajatuksissa ihmiset yleensä haluavat uiskennella kuin ainakin kalat vedessä. Vaikeata on ihmisten kalastaminen sieltä ylös sille totuudellisen elämänymmärryksen vahvuudelle, jonka Mestari todellisine opetuslapsineen on rakentanut. Mutta tapahtuneen suuren kosmillisen vuodatuksen jälkeen ihmisten kalastaminen ylös ihmisyyden maaperälle käy yhä tärkeämmäksi ja

välttämättömämmäksi. Kuudennen rodun ihanne: ihmisyyys, veljesrakkaus, alkaa vaikuttaa yhä voimakkaampana. Ihmisten on luovuttava epäinhimillisestä, kalamaisesta pelkuruudestaan ja karkeudestaan, henkisestä laiskuudestaan. Muuta pelastusta ei ole. Sillä tehtävämme ei ole jäädä eläimelliseen raakuuteemme, ei saatanalliseen ylpeyteen, itsekkyyteemme ja sotiimme, vaan olemme me kutsutut todelliseen ihmisyyteen. Kuudennen juurirodun dharmassa sota on jo mahdottomuus. Pelastuaksemme meidän on ihmisinä — kuvaannollisesti ja samalla selvästi sanoen — tartuttava siihen jumalallisen kalastajan syöttiin, mikä meille ojennetaan teosofis-kristosofisessa sanomassa.

VESIEN KALAT JA TAIVAAN LINNUT.

Paremmiin ymmärtääksemme edellä esitettyjä asioita lieenee syytä palata hiukan takaisin päin. Menemme kyllä eteenkinpäin siten, että tulee puheeksi viides luomispäivä, jolloin Jumala luo kalat ja kaikenlaiset merieläimet, ja linnut lentämään ilmassa.

Planeettamme elämässä viides luomispäivä on vielä kaukaisessa tulevaisuudessa. Sillä elämme nykyään neljännessä luomispäivässä, jossa erikoisen tunnusmerkillistä on valon kaksituminen, niinkuin edellä puhe oli. Mutta nykyinen viides eli indo-euroopalainen juurirotu jotenkin ennakoi tulevaa viidettä luomispäivää, niinkuin kuudes ja seitsemäs juurirotu tulevat ennakoimaan kuudetta ja seitsemättä luomispäivää.

Toistamme vielä, että nykyistä neljättä luomispäivää, kaikkia sen juurirotuja, määrää luomispäivän perustehtävä: valon kaksituminen. Persoonallinen, itsekäs äly, ilman sen yhtymistä korkeamman minän järkeen, tullaan huomaamaan pimeydeksi. Edellä jo huomasimme, että planeetaariseksi pienemmäksi valoksi jää tämän planee-

tan entinen johtaja, Saatanaksi tai Lusiferiksi kutsuttu korkea enkeli, kun taas suuremmaksi valoksi tulee ja jää kosmillinen Kristus, Isä; joka nyt jo on ottanut alustavan ratkaisevasti johdon käsiinsä. Tähän voimme lisätä, että musta magia, yleensä pahan koulu, pienemmät mysteerit, kuuluvat yöhön, yön valoon, kun taas valkoinen magia, yleensä hyvän koulu, suuremmat mysteerit, ovat päivää hallitseva valo.

Häviön tietä voisimme näinollen psykologisesti määritellä näin: ihminen: eläimellisyys, moraalisuus, pirullisuus, perkeleellisyys, musta maagikko. Elämän tietä voisimme samoin psykologisesti määritellä näin: ihminen: eläimellisyys, moraalisuus, enkelimäisyys, mestarius, Kristus, Isä.

— — —

Sanoimme, että nykyisen neljännen luomispäivän viides, kuudes ja seitsemäs juurirotu ennakoivat tulevia viidettä, kuudetta ja seitsemättä luomispäivää. Tähän vastaavaisuuteen voimme vielä liittää vihkimykset. Näinollen voimme sanoa, että neljännen luomispäivän perustehtävää, valon kaksituumista ja korkeamman valon voittoa edustaisi neljäs eli Marsvihkimys. Pekka Ervast sanoo, että Marskokemus — sillä vihkimys on kokemusta — merkitsee miekan kääntämistä ristiksi. Tätä voimme ymmärtää kuvaannollisesti näin: kun ihminen taistelee, jättää hän jälkeensä — hautoja. Vuosien 1914—18 sodan jälkeen alettiin puhua

tuntemattoman sotilaan haudasta. Tämä on jo itsessään symbolia, ainakin niin, että tuollainen hauta symbolisoi kaikkia sodassa kaatuneita. Mutta asialla tulee olemaan — tai on jo — syvempikin symbolinen merkitys. Sillä kun ihminen ottaa Mars-vihkimyksen, kun hänestä tulee todellinen kristitty, silloin hän tavallaan kuolee, kuolee sotilaana, ja hän pystyttää miekkansa ristiksi oman sotilaallisuutensa haudalle. Samalla hän myös, kuvaannollisesti, painaa miekan omaan sydämeensä, so. alkaa kasvattaa itseään totuuden ja veljeyden rakkaudessa. Siten jotkut ihmiset, todelliset kristityt, ovat jo pystyttäneet oman yksilöllisen tuntemattoman sotilaan hautansa. Mainittakoon tässä, että Suomen valloittajan Aleksanteri I:sen sanotaan toimittaneen tsaarin hautajaiset, mutta itse lähti tuntemattomana vaeltamaan. Hän siis omalla tavallaan järjesti tuntemattoman sotilaan haudan. Hänen edustajanaan haudattiinkin tuntemattoman sotilaan ruumis. Aleksanteri I:sen kohtalossa tuli näinollen toimitetuksi oikein konkreettinen, seremoniallinen tuntemattoman sotilaan hautaus. Mutta niin draagillisen runollinen ja harvinainenkin kuin tämä Aleksanterin toimeenpanema seremonia olikin, ei se sellaisenaan suinkaan ole välttämätön todellisessa Mars-vihkimyksessä. Sillä todellisuudessa se tapahtuu niin, että ihminen kääntää miekkansa ristiksi, jolloin sotilas haudataan hänen omassa sielussaan. Se on sa-

malla niiden menneitten omien persoonallisuuksiensa hauta, jolloin hän on toiminut miekan sankarina.

Siten asia onkin niin, että jokaisen ihmisen on itse järjestettävä oma tuntemattoman sotilaansa hauta. Siinä haudassa piilevät hänen sotaiset, joko tuntemattomat tai maailman historiassa kuuluisat sankariruumistuksensa. Hän ei enää kalistele miekkaa — hautajaisia aikaansaadaakseen, vaan hän vaihettaa miekkansa suuremman valon kynttilään, voidakseen toimia inhimillis-jumalallisessa valossa.

— — —

Vasta tämän valon kaksiutumisen ja korkeamman valon johtoon pääsemisen yhteydessä ja sen jälkeen voivat tulla viidennen luomispäivän kokemukset, meren kalojen ja ilman lintujen luominen, varsinaisesti esille.

Kysymme nyt heti: mitä merkitsee ihmisen sieluelämässä kalojen ja lintujen luominen? Vastataksemme asiaan lyhyen asiallisesti sanoisimme näin: kalojen ja lintujen luominen ihmisen sieluelämässä merkitsee, että ihminen ihmisenä pääsee irroittumaan eläimellisestä kalamaisuudesta ja lintumaisuudesta.

Tällainen lyhyt määritelmä kaipaa kuitenkin valmistavaa esittelyä. Voimme heti sanoa, että kalojen yhteydessä olemme tekemisissä tunnevoimien kanssa, ei vain alempien, vaan myös ylempienkin tunteiden kanssa. Onhan Jeesuk-

sestakin käytetty kala- symbolia. Lintujen yhteydessä taas olemme tekemisissä ajatusvoiman, niin alemman kuin ylemmänkin ajatusvoiman kanssa. Puhutaanhan »pahanilman linnusta», mutta linnut toivat myös profeetta Elialle ruokaa, samoin Pyhää Henkeä kuvataan joskus lintuna.

Ihmiset voivat näitä asioita kokea esim. uni-elämässä. Kun unessa liikumme tai uiskentelemme vedessä, on se yleensä merkki siitä, että olemme erikoisesti kokeella tai tekemisissä tunne-elämän kanssa. Jos taas unessa liitelemme ilmassa, olemme erikoisesti tekemisissä tai kokeella ajatusvoimien kanssa. Tietysti tahtoeleämä voi liittyä kumpaankin, niin uiskenteluun kuin lentoon.

Kun nyt otamme huomioon, että nykyinen viides eli indo-euroalainen juurirotu jotenkin ennakoii tulevaa viidettä luomispäivää, ja kun otamme huomioon nykyisen europalaisen sekä sielullisen että teknillisen tilan, niin huomaamme miten kaukana vielä olemme ihanteesta; vaikka jotain voidaan vielä saavuttaa kuudennessa ja seitsemännessä alarodussa. Mehän nyt sukellusveneillämme ja lentokoneillamme jotenkin apinoimme kaloja ja lintuja. Mutta kumpaakin käytetään vielä epäinhimillisesti: toisten ihmisten ja heidän aikaansaannostensa tuhoamiseen. Yleinen meno kulkee vielä pahan koulun merkeissä.

Seuratkaamme nyt hiukan sielullisen uima- ja

lentotaidon kehitystä. Päästäkseen alkuun täytyy ihmisellä olla jonkunlainen kannustin, tukija lähtökohta. Pahan koulussa kannustin on itsekäs olemassaolon halu. Se johtaa hauki- ja haukkamaiseen väkevämmän oikeuteen, sotaan. Emme tarvitse tästä puhua tämän enempää. Lähteäksemme inhimilliseen suuntaan, hyvän kouluun, otamme toisenlaisen tukikohdan. Otta-
 kaamme vaikka elämän-koulun mahtavin kielteinen ilmiö- *kuolema*, ja tehkäämme siitä oikea johtopäätös. Oikea johtopäätös on se, mikä sisältyy Jeesuksen lausumaan ajatukseen: olen tässä maailmassa, mutta en tästä maailmasta. Ihmisinä olemme kaikki samassa asemassa. Olemme henkiolentoja, emmekä ole henkiolentoja vain alkuperämme vuoksi, vaan olemme sitä aina, siis silloinkin, kun olemme ja elämme ruumiillisessa muodossa. Miksi siis älyttömien haukien ja haukkojen tavalla riitelemme, sorramme toisiamme, pyrimme komentamaan ja hallitsemaan? Jos olemme kuolemattomia, ei se kuolemattomuus ole ainakaan ilman muuta ruumiillista laatua. Ruumiillisesti kuolemme kuitenkin, niin sanoakseni omia aikojamme. Niin me kuin muutkin. Kaikkinielevän kuoleman edessä olemme kohtalotovereita. Olemme veljiä keskenämme. Pekka Ervast sanookin, että ensimmäinen inhimillinen totuus on: ihmisten veljeys ja yhteys Jumalassa.

Tästä tulemmekin suoraapäätä seuraavaan to-

teamukseen: henkinen elämä on asetettava ensimmäiselle sijalle. Sillä ruumiimme kuoltua asia kuitenkin järjestyy niin. Siksi järkevä ihminen jo ruumiissa eläessään pitää kiinni suvaitsevaisuudesta, ihmisten veljeydestä, opetellen siten jalostavaa uima- ja lentotaitoa. Uimataittoa hän erikoisesti harjoittaa suvaitsevaisuuden ja veljeyden elämisellä, lentotaitoa henkisten asioiden selvittelevällä ja rakentavalla mietiskelyllä.

Kun ihminen näin on harjoittanut uima- ja lentotaitoa, samalla kaiken aikaa huolellisesti täyttäen oikeat velvollisuutensa, herää hänessä erikoisesti kysymys uhrautumisesta, uhrautumisesta ihmisyyden elämässä. Ei siis ole kysymys uhrautumisesta omille tai toisten heikkouksille, väkivaltaisille kunnian- tai vallan pyrkimyksille. Ei, vaan ihmisyydelle.

Tätä uhrautuvan elämän heräämistä voimme erittäin hyvin seurata erään Uudessa Testamentissa esiintyvän tapahtuman yhteydessä. Kerrotaan, kuinka opetuslapset ja suuri kansanjoukko oli kerääntynyt Jeesuksen ympärille hänen opetustaan kuuntelemaan. Opetuslapset huomauttivat Jeesukselle, että ilta lähestyy eikä kansalla ole ruokaa, joten kansa olisi päästettävä kotiin. Tällöin Jeesus hämmästyen kysyy: kuinka, eikö ole ruokaa? Tällöin selviää, että eräällä oppilaalla ainakin oli kaksi kalaa ja viisi leipää. Silloin Jeesus kehoittaa käymään aterioimaan. Hän itse ottaa nuo kaksi kalaa ja viisi leipää, siunaa

ne ja jakaa ympärilleen. Ja niin kävi, että kaikki kansa tuli ravituksi, jäipä vielä tähteitäkin 12 kopallista. Pekka Ervast huomautti, että tämä oli — johtuen Jeesuksen esimerkistä ja läsnäolon vaikutuksesta — erikoinen veljesrakkauden heittäminen koko tuossa valtavassa ihmisjoukossa. Heillä luonnollisesti oli eväitä, eväskoppia mukana, kella heikommin kella runsaammin. Nyt he — seuraten Jeesuksen esimerkkiä ja hänen rakkautensa herkistäminä — jakoivat evänsä yhteisesti kaikille. Kyllä kaksi kalaa ja viisi leipää olisivat kokonaankin mahtuneet yhteen koppaan. Niinhän ne alkuaan olivatkin eräällä pojalla mukanaan. Mutta nytpä jäi vielä tähteitäkin 12 kopallista; joka samalla osoittaa, että koppia oli paljon mukana.

Tätä samaa tapaa noudatettiin myöhemmin Paavalin mainitsemissa veljesaterioissa. Niinpä Paavali moittiikin siitä, että veljet kokouksissaan unohtavat rakkauden ja syövät erikseen kukin omia eväitään, jolloin jotkut ehkä kärsivät nälkää, vaikka toisilla on liikaakin.

Täten asia, Jeesuksen johtama ateriointi, käy aivan luonnolliseksi ja ymmärrettäväksi. Se ei ollut mikään taikatemppu, vaan rakkauden ihmeellinen aikaansaannos. Se oli ensimmäinen, aivan luonnostaan puhjennut rakkausateria.

Tämä ei kuitenkaan estä, että kertomuksella on useampiakin avaimia. Sanoihan H. P. Blavatsky, että pyhien kirjojen kertomuksia voidaan avata

seitsemällä avaimella, ja että jokaista avainta voidaan kiertää seitsemän kertaa.

Tässä tapauksessa voi näinollen olla kyseessä myös henkinen ruoka ja ruokkiminen. Tämä on luonnollista Jeesuksen asennoitumisen vuoksi yleensä aineen ja hengen suhteessa toisiinsa. Hänhän opettaa: mitä te huolehditte ruuasta tai pukeutumisesta — ei ihminen elä vain aineellisesta ravinnosta, vaan hengen tosi ruuasta ja juomasta. Jokapäiväisten ihmisten hän sanoo elävän aineellisissa huolissa, mutta henkisen ihmisen ruoka on siinä, että tekee taivaallisen Isänsä tahdon. Opetuslapsiaan hän nimenomaan kehoittaa pyrkimään siihen, että he kykenisivät valmistamaan ja jakamaan taivaallista ravintoa veljille ja kansalle.

Kun nyt on erikoisesti tarjottavana kaksi kalaa ja viisi leipää, niin mistä oikeastaan on kysymys?

On tietenkin kysymys Jeesuksen omasta erikoisesta opetuksesta. Kysymys on niistä Jeesuksen antamista käytännöllisistä käskyistä, joita seuraamalla oppilaasta voi tulla henkisen ruuan valmistaja ja jakaja. Ja näitä Jeesuksen käskyjä on — niinkuin Pekka Ervast esittää — seitsemän, joista kaksi yleistä ja viisi yksityiskohtaista. Kaksi yleistä käskyä ovat: 1. Rakastakaa Jumalaa, henkemme Isää, ensin ja yli kaiken. 2. Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla Mestari, jolla Kristus teitä rakastaa.

Näitä kahta yleistä käskyä, rakkauden käskyä, joihin suurin piirtein sisältyy koko Laki, voidaan erikoisesti kuvata kahdella kalalla. Onhan Jeesus Kristusta itseäänkin, tuota Jumalan rakkauden ruumistumaa, nimitetty kalaksi. Myöskin hänen esiintymisensä tapahtui Kalojen merkin alussa, alkupäässä. Vesi ja kala — niinkuin edellä jo puhe oli — on paremmin tekemisessä tunnevoimien kanssa, joihin Jumala rakkautena alkoi entistä enemmän vaikuttaa Jeesus Kristuksen voiton kautta. Näinollen Jeesuksen oppilailta on kaksi kalaa sikäli kuin heissä elää taivaallinen rakkaus: rakkaus Isään ja ihmisveljiin.

Viisi yksityiskohtaista käskyä puolestaan voivat olla enemmän tekemisessä harkitsevan, rakkautta palvelevan ja ilmentävän ajatuselämän kanssa. Niitä seuratessaan ihminen muokkaa ja järjestää sielussaan sitä peltoa tai puutarhaa, jossa taivaallinen leipävilja kasvaa ja tuleentuu. Vertaahan Jeesus oppilaitaan joskus puutarhaan ja taivaallista Isää puutarhuriin. Mikäli oppilas harkiten ja käytännöllisen elämän yhteydessä syventyy viiteen käskyyn: älä suutu, älä ajatussissasikaan ole epäpuhdas, älä vanho, älä ole pahaa vastaan, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä, sikäli hänen sekä sielunsa siivet kasvavat että hänessä vähitellen myös kypsyvät viisi taivaallista leipää. Hänestäkin voi kehittyä se kaarne, joka jollekin Eliaalle voi viedä ruokaa. Tai hän voi tarjota ruokaa Mestarin käytettäväksi

kansan ravitsemiseksi, jopa itsekin valmistaa ja tarjota ruokaa henkisesti janoiselle ja nälkäiselle kansalle.

— — —

Näistä sisäisistä ruokavaroistaan ei oppilas aluksi ole niinkään tietoinen. Vasta kun hänessä herää sääli kansan tietämättömyyttä kohtaan — jota kuvaa se, että ilta tulee eikä kansalla ole ruokaa, niinkuin joku oppilas Jeesukselle huomauttaa — herää hän tajuamaan, että hänen käytettävänään onkin henkisiä ruokavaroja: on kaksi kalaa ja viisi leipää. Sillä hänellä on *koke-musta* noiden seitsemän käskyn seuraamisessa. Kokemus juuri on arvokasta. Se on ruokainetta. Siitä sopii ruokaa valmistaa. Tätä Mestarin käskyjen seuraamisen ja siitä aiheutuvien kokemusten tietä kulkemalla ihminen oppii luomaan taivaallisten vesien kalat ja taivaan linnut. Hänen tunne- ja ajatuselämänsä sopeutuvat Kristuksen ja taivaallisen Isän työhön ihmiskunnan henkiseksi kasvamiseksi.

Tärkeänä kohtana tässä on edelleen se, että Mestari siunaa oppilaalla olevat kalat ja leivät. Oppilas ei saa asettaa itseään päätekohtaksi, vaan hänen täytyy osata johdattaa ihmisiä Mestarin luo, Kristuksen ja taivaallisen Isän luo. Vain sillä edellytyksellä oppilaalla voi olla todellista henkistä ruokaa, nuo ihmeelliset kaksi kalaa ja viisi leipää. Ne voivat riittää kansan ravitsemiseksi ja jää vielä tähteeksikin.

Mutta miksi niitä jää juuri kaksitoista korilista? Mitä nuo korit silloin ovat? Eräällä avaimella avattuna ne korit ovat Mestarin kaksitoista opetuslasta. Mestarin tarjoillessa jokainen heistä on tullut sielussaan ravituksi, ja jokaisella on vielä oma korillisensa sille varalle, että he myöhemmin ja tilaisuuden tullessa voivat tarjota niille ihmisille, joiden kanssa joutuvat kosketukseen.

— — —

Edellä oli jo puhetta, että täytyy olla joku lähtö- tai tukikohta. Kielteiseksi lähtökohdaksi tuli kuolema, kuolema ja siitä tehtävät oikeat johtopäätökset. Ymmärrettävästi tulee olemaan myös myönteisiä tukikohtia. Sellainen on *palvelevaisuus*, palvelevaisuus Jumalan luomistyön toteutumiseksi ihmiskunnassa ja yleensä luomakunnissa. Tästä johtuvan itsekasvatuksen ja työn yhteydessä muodostuvien kahden kalan ja viiden leivän suhteen lähtö- ja tukikohtina ovat myös Mestarin kukin käsky erikseen ja kaikki yhdessä. Mutta mitä tässä erikoisesti ajettelemme, on neljäs käsky: pahan vastustamattomuus. Niinpä Pekka Ervast sanoo, että tämä käsky on se kulmakivi, jonka mukana toisetkin käskyt seisovat tai kaatuvat.

Pahan vastustamattomuus kruunautuu luopumalla pakkokeinoista, ihannoidustakin väkivallasta. Tähän liittyy viides käsky, joka erikoisesti kieltää sodan. Pekka Ervast sanookin,

että »väkivalta- ja sotakysymys on käytännöllisenä kysymyksenä kaikista raskain ratkaista, sillä se ei ole joukkopoliittinen, vaan yksilöllinen kysymys.» Luonnollista niinollen on, että ihminen, ryhtyessään tai joutuessaan tätä vaikeinta kysymystä ratkaisemaan, joutuu rakkaudessaan kalana sukeltamaan entistä syvemmälle Jumalaan ja ihmiselämään. Samoin hänen mietiskelyssään on järjen ja Jumalan tahdon toteutumisen lintuna noustava entistä korkeammalle kohti totuuden ja rakkauden jumalallista aurinkoa. Hänen on syvennyttävä sota- ja väkivaltakysymykseen niin perusteellisesti, että hän osaa sen ratkaista ensin ymmärryksessään ja sitten käytännössä. Selvää on, että jos järjellinen selvittely jää puolitiehen, silloin ei ole takeita käytännöllisenkään ratkaisun onnistumisesta. Vaikka ihmisellä jo alustavasti olisikin kaksi kalaa ja viisi leipää, häviävät ne väkivallan tiellä. Toisetkin käskyt hänen kohdaltaan samalla kaatuvat. Väkivallan tielle jouduttuaan ihminen luulee kiviä leiviksi ja kukaties kytä kaloiksi, ja tarjoo niitä ympärilleen.

Ottakaamme kuvailussamme vielä askel taaksepäin. Ihminen, esim. nuori ihminen, voi kyläkin kieltäytyä sodasta niin sanoaksemme uskonsa varassa — uskossa ihmisyyteen, Mestarin käskyyn — tarvitsematta ymmärtää elämän koko ympyrää, tai väkivaltakysymystä kaikessa laajuudessaan ja syvyydessään. Hän mieluummin

vaikkapa kuolee marttyyrinä, kuin menisi tapamaan toisia ihmisiä.

Mutta vaikka ihminen näin onkin ratkaissut sotakysymyksen käytännöllisessä uskossa, uskossa ihmisyyteen, Jumalaan, Mestarin käskyyn, joutuu hän edelleen syventymään väkivaltakysymykseen. Elämä kutsuu häntä selvittämään välinsä myös suhteessa sielulliseen ja henkiseen väkivaltaan ja pakkokeinoihin. Sillä lankeemus aatteellisiin pakkokeinoihin voi käydä niin ovelasti, ettei sitä niin vaan huomaakaan. Niinpä Pekka Ervast opettaa, että kun esim. vertauskuvat ja seremoniat tehdään sellaisinaan todellisuudeksi, silloin ne ovat henkisesti kuolleita — ja näinollen luonnollisesti vaikuttavat kuollettavasti toimeenpanijoihinsa ja osanottajiinsa. Erikoisesti Pekka Ervast mainitsee, että kun hierarkiasta tehdään sellaisenaan todellisuus täällä fyysillisellä tasolla, vaikka sen pitäisi olla symbolia, silloin katkaistaan suhde Valkoiseen Veljeskuntaan, ja joudutaan alemman astraalimaailman, persoonallisen taivaan, kiirastulen ja helvetin inspiraatioon. Silloin tartutaan valta-käsitteeseen sen sijaan, että olisi tartuttu palvelus-käsitteeseen. Aletaan vaatia umpimähkäistä totenapitämistä ja tottelevaisuutta. Siis niinkuin Emanuel Swedenborgin kuvailemista vainajien helveteissä, niinkuin maailman hirmuvallloissa ja tyrannikunnissa. Jos Mestarin oppilas tuollaiseen ryhtyy tai mukautuu, silloin hänen kaksi kalaansa

kylläkin kuolevat ja hänen viisi leipäänsä kivettyvät. Sen tähden Pekka Ervast sanookin, että meidän on tultava tottelemattomiksi maailman auktoriteetteja kohtaan. On parempi, ja lopulta välttämätöntäkin, että oppilas jää vaikka yksinään Jumalansa ja Mestarinsa kanssa, kuin että hän vaihettaa henkisen esikoisuutensa maailman auktoriteettien ja vertauskuvallisten tai seremoniallisten irvikuvien ruskeaan hernekeittoon.

UUDISTUVA JÄRJESTYMINEN.

Tulemme nyt kuudenteen luomispäivään, jolloin Jumala luo eläimet maan päälle, ja viimeksi ihmisen.

Kuudes luomispäivä — niinkuin jo edellä puhe oli — on vielä kaukaisessa tulevaisuudessa. Kun se päivä tulee, silloin nykyinen kasvikutantajuus yleensä jo saavuttaa ihmisasteen. Kuitenkin nykyisen neljännen luomispäivän kuudes juurirotu, joka okkultisesti eli siis todellisesti on jo pantu alulle, ennakoi tulevaa kuudetta luomispäivää. Samoin vihkimykset voivat olla psykologisesti yhteydessä luomispäivien kanssa.

Ennenkuin etenemme, on vielä erikoisesti huomattava, että luonnollisena edellytyksenä kuudennen luomispäivän — tai vastaavasti kuudennen juurirodun — elämän ymmärtämiseen on viidennen luomispäivän — tai vastaavasti viidennen juurirodun — kalojen ja lintujen luomisen ymmärtäminen; josta edellä puhuttiin. Samoin kaikkien näiden valmistavana edellytyksenä on valon kaksituminen ja korkeamman valon omaksuminen. Se kuuluu erottamiskykyyn.

Yön valo pyrkii aineeseen, materiaan, itsekkyyteen. Suurempi valo pyrkii henkeen, totuuteen ja rakkauteen, Jumalaan.

Näiden kahden valon välillä käytiin oikeastaan ratkaiseva kamppailu nykyisen neljännen luomispäivän neljännessä eli atlantilaisessa juurirodussa. Silloin suurempi valo voitti, jonka seurauksena pienemmän valon valtaama manner sortui mereen. Voittava valo puhuu vuorisaarnassa ja huomauttaa nimenomaan, että pienemmän valon aikaansaannokset tulevat jatkuvasti sortumaan, ja että sortuminen tulee olemaan suuri. Suuri oli Atlantis-mantereen sortuminen, jolloin kymmeniä miljoonia ihmisiä hukkui. Miten käynee Europan mantereen? H. P. Blavatsky huomautti, että jos Länsimaat vastaanottavat teosofisen sanoman — siis suuremman valon — silloin niille alkaa uusi ja onnellisempi aika, mutta ellei, silloin Europa tulee vajoamaan ennen kuulumattomaan kauhujen mereen. Sillä vaikka suurempi valo on saavuttanut planetaarisen voiton, niin siitä huolimatta pienempi valo, alempi äly, on yhä päässyt johtoon tavallisessa elämässä. Mutta luhistuminen myös jatkuu, tavalla tai toisella, kunnes suurempi valo pääsee fyysillisinkin tason elämässä johtoon. Tämäkin on nyt ratkaisevasti päässyt alkamaan — koska Kristus on jo ottanut karman johdon käsiinsä fyysilliselläkin tasolla. Mutta vaikka näin on tapahtunut planetaarisesti, ei se merkitse, että

Kristus ilman muuta olisi ottanut jokaisen ihmisen karman käsiinsä. Tämä johdon siirto Saatanalta Kristukselle täytyy tapahtua yksilöllisesti, jokaisen ihmisen omalta kohdalta. Eikä se suinkaan tapahdu huutamalla »Herra, Herra», vaan tapahtuu se siten, että yksilö omalta kohdaltaan alkaa kasvattaa itseään Kristuksen neuvojen, aluksi ainakin viiden käskyn mukaan. Kuudennen juurirodun dharman eli tehtävän tuleminen esoteerisesta eksoteeriseksi näkyynkin opillisesti siinä, että meillä nyt on Pekka Ervastian uudelleen, selvästi ymmärrettäväksi järjestämä Vuorisaarna käytettävänämmä. Teosofis-kristosofinen sanoma auttaa nyt yksilöä järjestymään suuremman valon johtoon. Pienemmästä eli yön valosta kieltäytyminen ja suurempaan valoon liittyminen ei ole joukkopoliittinen vaan yksilöllinen asia.

— — —

Puhuessamme kalojen ja lintujen luomisesta huomasimme, että oli erikoisesti kysymys tunne- ja ajatuselämän uudelleen järjestämisestä sen jälkeen, kun ihminen ensin järjestää itsensä suuremman valon johtoon. Sanoimme myös, että tunne- ja ajatusvoimiin liittyy kolmas psykologinen voima, tahto. Kun nyt etenemme kuudennen luomispäivän — tai kuudennen juurirodun — työtä ymmärtämään, silloin luonnollisesti tahto, aatma, astuu johtavaan asemaan. Sillä hyvä tahto voittaa pahan tahdon. Isä voittaa Saatanan.

Aatman elämää voimme myös sanoa uskon elämäksi. Niinkuin aatma on hengenvoimaa, Kristusvoimaa, samoin uskostakin sanotaan, että se voi siirtää vuoria.

Uskonelämä siis jollain varsinaisemmalla tavalla kuuluu kuudennen juurirodun elämään. Jeesus Kristuksessahan kuudennen juurirodun dharma avautui esoteerisesti, ja hänkin puhui uskosta voittavana voimana. Pekka Ervastissa kuudennen juurirodun dharma tuli eksoteeriseksi ja hänhän opettaa, että usko on tahdon asia, että varsinainen henkinen elämä alkaa aatmasta, jolloin buddhi ja manas ovat siinä läsnä ominaisuuksina. Ei tietenkään niin, etteikö uskonelämä voisi olla mukana jo aikaisemmin. H. P. Blavatsky — joka edusti vanhan liiton parhainta saavutusta — huomauttikin, että usko on manaksen, järjen asia. Voimmekin kysyä: miten usko olisi järjen asia? Negatiivisesti siten, että ihminen kieltäytyy uskomasta mitään umpimähkään, sokeasti. Myönteisesti usko taas on järjen asia siten, että ihminen järjellään etsii ja uskoo löytämisen eli tietämisen mahdollisuuteen jumalallis-inhimillisissä asioissa. Miten taas usko olisi yhteydessä buddhin eli puhtaan tunteen kanssa? Luonnollisesti niin, että totuudenetsijä uskoo ihmisten veljeyteen ja pyrkii siihen — kestäen siinä pyrkimyksessään kokemansa sielullisen kiirastulen tuskat.

Kuitenkin usko varsinaisemmin kuuluu tahdon

eli aatman elämään, ja merkitsee se silloin uskoa taivaallisen Isän tahdon ilmenemiseen ja toteutumiseen uskojan omassa käytännöllisessä elämässä. Se on itsensä ja vaikeuksiensa alinomaista voittamista sisäisesti ja sitten ulkoisestikin.

Ryhtyessämme käsittelemään uskonelämää täytyy meidän ensin pohtia uskon kielteistä puolta: epäilystä. Pekka Ervast sanoo: »Ken ei koskaan ole uskonnollisessa merkityksessä epäillyt, hän ei liioin ole tuntenut uskon autuutta. Tie uskoon käy epäilyksen kautta.»

Mitä meidän näinollen on epäileminen? Mitä kirkko tähän sanoo? Edellyttääkö kirkon usko epäilystä? Kyllä. Mutta huomaamme heti, että kirkon uskossa ovat usko ja epäily vaihettaneet paikkansa. Epäilläään sitä, mitä pitäisi uskoa, ja uskotaan semmoista, minkä pitäisi herättää epäilystä. Sillä kirkon uskossa epäilläään — Kristuksen vuorisaarnan oppia! Että näin on saattanut käydä, se on suorastaan yllätys ja ihme. Että kirkko, joka kunnioittaa Kristusta Jumalan Poikana, joka uskoo häneen Vapahtajana, kuitenkin epäilee hänen oppiaan! Eikä kirkkojen kielteisyys rajoitu — eikä se ajanpitkään ole voinutkaan rajoittua — vain älylliseen epäilyyn, vaan on se vajonnut Kristuksen käskyjen käytännölliseen kieltämiseen. Kirkot kieltävät sekä opissaan että käytännössä Kristuksen vuorisaarnan opin! Se on ollut kirkkojen suuri erehdys, kirkkojen hirmuinen lankeemus.

Hylkäämänsä Kristuksen opin tilalle kirkko on laatinut omia »uskonkappaleitaan». Lutherinkin katekismuksessa niitä on kolme, kolme sellaista uskonkappaletta, jotka eivät ole käytännöllisiä, eivät siveysopillisia, vaan historiallis-teoreettisia, sanalla sanoen sellaisia, joilla ei ole mitään tehoa ihmiselämään — paitsi kielteiseen suuntaan. Sillä niissä ei uskota Mestarin ihmisille antamiin käskyihin ja käytännöllisiin neuvoihin, vaan historiallis-metafyysillisiin asioihin, ja ne tietenkin kokonaan väärin ymmärrettyinä. Ne on pakostakin ymmärretty väärin, sillä oikea ymmärtäminen olisi ollut tuloksena Kristuksen vuori-saarnan opin käytännöllisestä seuraamisesta. Olisi ollut aivan toista, jos kirkko olisi pysynyt alku-seurakunnan kannalla, Kristuksen opetuksen kannalla. Olisi ollut toista, jos kirkko itse johdos-saan ja opetuksessaan olisi uskonut edes vuori-saarnan viiteen käskyyn, olisi itse niitä seurannut ja seurakuntiansa jäsenille niitä selvitellyt. Silloin olisi kasvanut todellinen *ecclesia*, todellinen Kristuksen seurakunta ihmisten keskuudessa.

Nyt kysymme: mihin siis kuuluu terve ja raikas epäily? Tässä kohdin ihmiskunnan suurimmat tietäjät ja profeetat antavat esimerkin. Ensiksikin Buddha on oivallinen näyte oikeasta epäilystä. Hän oli perintöprinssi ja onnellinen ihminen, kunnes hän sai nähdä tutisevan ukon, sairaan ihmisen ja kuolleen ruumiin, jollaisia hänet oli estetty aikaisemmin näkemästä.

Se näky herätti hänet epäilemään tavallista elämän menoa. — Hyvä esimerkki on myös Leo Tolstoi. Hän oli tavallisen elämän onnen kukkuloilla, kunnes alkoi epäillä kaiken valheellisuutta. Hän jo ajatteli itsemurhaakin, ja vain pieni toivo, että hän ehkä voisi löytää ihmistä tyydyttävän järjellisen ratkaisun, piti häntä pystyssä. Hän löysikin valon, ja hänen uskonsa kohdistui silloin Kristuksen oppiin, vuorisaarnaan. — Jeesus Natsarenus ja Pekka Ervast olivat täydellisiä epäilijöitä aikansa vallitseviin oppeihin. Molemmat myös löysivät totuuden, Jumalan, ja siitä alkoi heidän toimiva uskonelämänsä. Sillä epäily heissä ei ollut epäilystä epäilyksen vuoksi, vaan epäilyksen kannustimena oli totuuden, Jumalan, kaiken alkuperän, syyn ja tarkoituksen löytäminen. Pekka Ervast kertoo — oman kokemuksensa yhteydessä — kuinka ihminen, totuudenetsijä, joutuu kulkemaan suunnattomien helvettien läpi, löytääkseen uudestisyntymisensä Jumalan, mutta kuinka kaikki sitten on selvää ja ymmärrettävää.

Näiden suurten tietäjien saavutukset koituvat sitten kaikkien ihmisten hyväksi. Ensiksi niin, että elämä — esim. meidän maapallomme — kokonaisuudessaan pääsee kirkastumaan, kohoutumaan, täydellistymään. Niinpä kun suurempi valo nyt on tullut ajatusten, tunteitten ja tekojen tasolle tässä meidän maailmassamme, seuraa tästä, että pienempi valo ei enää voi muodostaa

status quo'ta, ei omien määritelmiensä, omien itsekkäiden laskelmiensa mukaista pysyväistä »onnellaa». Itsekkyyn sanelema *status quo* ei milloinkaan ole ollut pysyväinen, mutta sellaisen elinaika lyhenee lyhenemistään — kunnes sellainen käy kokonaan mahdottomaksi tällä tähdellä. Toiseksi meillä on käytettävänämmen noiden suurten voittajien opetukset, jotka täydellistytettyinä esiintyvät teosofis-kristosofisena sanomana. Siihen meillä nyt on itsekullakin tilaisuus tutustua Pekka Ervastian monipuolisessa kirjallisessa tuotannossa. Pyrkimyksessämme voimme osoittaa uskoamme hyvän voimaan, rakkauteen ja totuuteen. Ottaessamme Pekka Ervastian uudelleen järjestämät vuorisaarnan viisi käskyä itsekasvatuksemme ojennusnuoraksi, silloin sielumme puhdistuu ja älymme valaistuu, joten alamme myös paremmin ymmärtää teosofis-kristosofisen sanoman filosofisia ja metafysisillisiä opetuksia.

— — —

Luomiskertomukseen läheisesti liittyvästä pahan alkuperästä ja syntiinlankeemuksesta saamme nyt teosofis-kristosofisessa sanomassa myös täydellisesti selventävän valaistuksen. Pahan alkuperän voimme lyhyesti määritellä näin. Pahan alkuperä piilee vapaudessa. Elämä, Jumala, on itsessään järkähtämätön. Mutta kehittyvillä tajunnoilla on siinä eräänlainen vapaus. Heillä on vapaus kuunnella ja seurata sisintä johtoa,

Jumalaa sen todellisimmassa olemuksessa, mutta heillä on vapaus kieltäytyä sitä tottelemasta, seuratakseen omaa alempaa, epätäydellistä viisauttaan. Tässä vapaudessa on pahan mahdollisuus. Mutta mitä taas tulisi elämästä ilman tällaista vapautta? Ellei meillä olisi vapautta, silloin olisimme kuin jähmettyneitä kiviä, joilla ei olisi valinnan varaa täällä fyysisessä maailmassa. Ilman tällaista vapautta emme tajuntoina olisi voineet tulla ihmisiksi, eikä meillä olisi itsenäistä eteenpäin kehittymisen mahdollisuutta.

Vapaus on siis ollut inhimillisen kehittymisen välttämätön ehto — vaikkakin samaisesta vapaudesta johtuu kaikki käytännöllinen paha. Paha puolestaan opettaa kärsimyksen kautta. Ihmiset heräävät luomissaan kärsimyksissä — epäilemään omaa viisauttaan, so. tietämättömyyttään, alkaakseen sitten totuuden etsimisen. Vähitellen alamme ymmärtää, että vapauskin on lakiperäinen. Vapaus ei ole mielivaltaisuutta, vaan vapaus on totuudessa, rakkaudessa, vapaus on Isän tahdon täyttymisessä. Vapaus on jatkuvasti saavutettava. Keskitetysti voimme sanoa näin: pahan mahdollisuus piilee vapaudessa, mutta vapaus on seuraus Isän tahdon jatkuvasta toteutumisesta meissä.

Alkuperäistä, samoin kuin jatkuvaakin syntiinlankeemusta voimme näinollen ymmärtää vapauden, sanokaamme vapauden väärinkäyttämisen pohjalta. Niinpä saammekin teosofisilta opet-

tajiltamme kuulla, että ihmiskunta alkoi heti alunperin käyttää vapauttaan väärin. Kun kolmannessa juurirodussa, noin 18½ miljoonaa vuotta sitten, jumalallinen käsky kuului: nyt ruumistukaa niihin ruumiisiin, jotka teitä varten on kehitetty, silloin suuri osa älykkäämmistä minuuksista kieltäytyi. He kieltäytyivät tottelemasta jumalallista johtoa selittämällä, että nuo tarjoutuvat ruumiilliset muodot olivat liian kömpelöitä heidän käytettäväkseen. Tavallaan he siis asettivat itsensä jumalallista johtoa viisaammiksi! Heissä pääsi omanarvon tunto voitolle viisaasta tottelevaisuudesta. Siksipä onkin sanottu, että enkelit lankesivat ensin, ja että he lanquesivat ylpeydessään.

Tämä siis oli — tämä vapauden väärinkäyttäminen — alkuperäinen syntiinlankeemus. Mutta tarvitseeko meidän tästä moittia silloisia ihmisiä tai enkeleitä heidän ylpeydestään? Sillä eikö sama ylpeys ja lankeemus jatku yhä meidänkin päivinämme? Eivätkö kaikki ne, jotka epäilevät vuorisaarnan oppia epäkäytännölliseksi ja kieltävät sen, niin opetuksessa kuin käytännössä, eivätkö he juuri silloin aseta itseään jumallista Mestaria viisaammiksi? Epäilemättä. Se juuri on jatkuvaa enkelten lankeemusta omaan ylpeyteensä — kaikkine siitä johtuvine seurauksineen.

Mutta palatkaamme alkuperäiseen syntiinlankeemukseen. Kun suuri osa älykkäämpiä minuuksia jäi pitkäksi aikaa pois, johtui tästä toi-

nen lankeemus: suuret joukot eivät kyenneet tekemään eroa eläimen ja ihmisen välillä, vaan ottivat silloisia eläimiä miehikseen ja vaimoikseen. Siten he aiheuttivat petoeläinten syntymisen.

Tämän lankeemuksen vuoksi ihmisetkin joutuivat jakautumaan kahteen sukupuoleen, miehiin ja naisiin, voidakseen mennä keskenään sukupuoliseen liittoon. Järjestyi ruumiillinen kuolema ja jälleensyntyminen. Vapaus — jota oli väärinkäytetty — tuli kuoleman rajoittamaksi. Tulimme ruumiillisesti ja persoonallisesti kuolevaisiksi, pakollisen kuoleman ja jälleensyntymisen alaisiksi siihen asti, kunnes jokainen yksilö omalta kohdaltaan saavuttaa eli voittaa todellisen vapauden.

Lankeemus jatkui vielä neljännessä juurirodussa. Edelleen ihmiset sekaantuivat eläimiin. Siitä johtuivat apinat, tuon inhoittavan lankeemuksen ruumiilliset seuraukset.

Näin me ihmiskunta olemme — vapautemme väärin käyttämisellä — vajonneet siihen olotilaan, missä nyt olemme. Tämä langennut olo-tila ei paljastu ainoastaan ulkonaisesti, se ei tyhjene vain ruumiillisessa kuolemassa ja pakollisessa syntymisessä, ei jakautumisessa kahteen sukupuoleen, ei petoeläimissä ja apinoissa. Lankeemus elää jatkuvasti meidän luonteessamme ja karmassamme. Jatkuvasti me olemme ylpeitä, väärällä tavalla itsenäisiä — epäillen ja kieltäen

jumalallisen johdon, Mestarin vuorisaarnan opin. Edelleen olemme petomaisia, eläimellisen intohimoisia, raakoja, kylmiä, epäveljellisiä. Edelleen olemme toiselta puolen väärällä tavalla nöyriä, apinamaisia, kumarrellen ja totellen tämän maailman auktoriteetteja, niitä, jotka asettavat itsensä Mestaria ja Hänen oppiaan viisaammiksi. Se on meidän turmeltunut, väärään suuntautunut olotilamme.

— — —

Nyt seuraa kysymys: miten ihmiskunta voi saavuttaa laillisen vapautensa?

Alhaalta päin katsoen niin, että ihmiskunta yhdeltä puolen sovittaa eli lunastaa karmansa, erehdyksensä, syntinsä, ja toiselta puolen niin että jokainen ihminen ryhtyy toteuttamaan ihmisyyttään, sitä mikä sisältyy hänen henkiseen jumalsyntyisyyteensä.

Mutta tässäpä tulemme jälleen siihen tottelevaisuuteen, mikä ihmisellä ja ihmiskunnalla on suhteessa Jumalaan. Siksi asiaa voidaan katsoa myös ylhäältäpäin. Silloin sanotaan, että pelastuksemme on Jumalan Pojassa. Asiallisesti puhuen merkitsee tämä, että Jumalan Poika ensin pääsee täydellisesti esille jossain tai joissain ihmisissä, erikoisen kehittyneissä, ja sitten aina jatkuvasti yksilöissä, yhdessä toisensa jälkeen.

Edellä olemme jo sanoneet, että Jumala kolmessa suuressa inhimillisessä ilmennyksessään: Buddhassa, Jeesus Natsarenuksessa ja Pekka

Ervastissa on päässyt elävään, käytännölliseen yhteyteen ihmiskuntaan henkisesti, sielullisesti ja ruumiillisesti. Näin on planeettamme vapautunut Saatanan vallasta, joten tietämättömyyden, itsekkyyden ja väkivallan suunnittelemat ja muodostamat järjestelmät käyvät yhä lyhytikäisemmiksi, yhä vaikeammin pystyssä pidettäviksi. Muodollisuuden elämä käy entistä vähemmän *staattiseksi*, yhä enemmän *dynaamiseksi*. Sillä henki nousee entistä voimakkaammin johtamaan aineen elämää.

Katsokaamme nyt noiden ylhäältä päin tulleiden kolmen avun merkitystä vielä joltain erikoiselta kannalta. Voimmehan ymmärtää, että — paitsi niiden yhteistä tehoa — ovat jotkut erikoiset asiat niiden kautta saatetut entistä selvempään järjestykseen. Esitämme tarkoittamamme kolme asiaa ja selvittelemme niitä hiukan, emme mitenkään tyhjentävästi, mutta asioita valaisevasti.

Aloitamme Buddhasta, koska sellainen on asioiden sekä psykologinen että historiallinen järjestys. Buddha tietenkin saavutti oman jumalallisen täydellisyytensä. Ja hänen kauttaan tuli meidän suhteemme itseemme järjestetyksi entistä selvemmäksi siten, että meille tuli selväksi yksilöllinen vastuullisuutemme elämässä. Ihmisen yksilöllinen vastuullisuus edellyttää, että hänen ei sovi umpimähkään uskoa eikä umpimähkään kieltää mitään. Tältä pohjalta Buddha

avasi meille vapautumisen tien — niinkuin Jeesus Natsarenius ja Pekka Ervast heille myöhemmin avautuneelta pohjalta — kieltäytymällä himosta, elämänhalusta, ja ottamalla käytännössä huomioon karman lain. Mutta tämän ohella tai lisäksi tuli yksi ajattelemistamme kolmesta asiasta Buddhan kautta erikoisemmin järjestetyksi. Ja tämä on suhteemme ns. nuorempiin veljiimme eli eläinkuntaan. Suhteessa eläinkuntaan Buddha saavutti erikoisesti täydellistyneen järjestyksen. Buddha näytti, että oikea suhde eläinkuntaan on ymmärtämyksellinen *säälin* suhde. Häntähän sanotaankin Säälin Herraksi. Luonnotonta ihmisen on elää eläimellisyydessä, himoissa. Myöskään ei kylmä piittaamattomuus suhteessamme eläimiin ole paikallaan. Ei liioin hempeilevän tunteileva suhtautumisemme eläimiin ole viisasta. Sellainen sekoittaa eläimen ja ihmisen kohtalot epäviisaasti toisiinsa. Järjestyksellinen sääli ihmisen puolelta herättää arvonannon tunteen eläimen puolella. Kumpikin käyvät suurta elämän koulua, mutta ihmiskunta yhden suuren luokan ylempänä, eläinkunta alempana.

Buddha hylkäsikin kaiken tappamisen, ei vain ihmisten vaan eläinteukin tappamisen. Eläimet todella ovat meidän nuorempia veljiämme, niinkuin mestareista sanotaan, että he ovat meidän vanhempia veljiämme. Eläimillä ovat omat tuskalliset kokemuksensa ihmiskunnan ohella. Ikävöiminen ajaa heitäkin eteenpäin. Hekin

ikävöivät vapautumisensa päivää, niinkuin Paa-
vali opettaa.

Myöhemmin Jeesus Natsarenus saavutti juma-
lallisen täydellisyyden omalta kohdaltaan. Hän
avasi meille entistä paremman eli uuden liiton
tien. Mutta niinkuin Buddha avasi tai järjesti
oikean suhtautumisen itseemme ja erikoisesti
alaspäin, nuorempiin veljiimme, eläinkuntaan,
niin Jeesus Natsarenus erikoisesti järjesti, jos
niin sopii sanoa, vaakasuoran suhtautumistavan,
so. oikean suhtautumistavan toinen toisiimme.
Hänen erikoinen uusi käskynsä onkin: »uuden
käskyn annan teille, että rakastatte toisianne
niin, kuin minä olen rakastanut teitä; jotta tekin
niin rakastaisitte toisianne.»

Ihmisten välillä ei riitä sääli. Ihmisten välisen
suhteen saattaa oikeaan järjestykseen Kristuk-
sen avaama veljesrakkaus. Tämä vaikuttaa
vapauttavasti, inhimillistytävästi myös eri suku-
puolien välisiin suhteisiin. Miesten ja naisten
välinen suhde saattoi ennen Kristusta olla mel-
koisen epäveljellinen. Mutta Jeesus Natsare-
nuksen aikaansaannoksen vaikutuksesta naisten
ja miesten välinen toverillinen tasa-arvoisuus
pääsee paremmin esille. Sukupuolisen lemmen
jalostavaksi vaikuttajaksi tulee yhä enemmän
pyyteetön, palveleva rakkaus, toveruuden ja
ystävyyden henki. Siten sukupuolet lähestyvät
toisiaan kasvavassa täydellistymisessä. Muista-
kaamme, että kuudennessa juurirodussa nykyi-

nen jakautuminen kahteen sukupuoleen tulee häviämään. Ihmiset muodostuvat ruumiillisesti samanlaisiksi. Ihmisruumiita syntyy jollain uudella, luonnon itsensä keksimällä tavalla. Siten ihmiset ovat ruumiillisen samankaltaisuutensakin perusteella veljiä keskenään.

Tarvinneeko edes mainita, että Jeesus Kristus — niinkuin jo Buddha aikanaan — hylkäsi ihmisten tappamisen, sodan.

Tämän jälkeen Pekka Ervast saavutti uuden jumalallisen täydellisyyden jälleen omalta kohdaltaan — tehden Isän uskonnon, suuren maailmanuskonnon syntymisen mahdolliseksi. Hänen kauttaan järjestyi kolmas erikoinen asia: entistä tehokkaampi ja järjestyskykyisempi suhde ylöspäin, Jumalaan, taivaalliseen Isään. Ei niin, etteikö Buddhan ja Jeesus Kristuksen saavutukset jo olisi olleet järjestyneessä suhteessa Isään. Johan Kristus sanoi: »joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.» Asiat ja suhteet tulevat vain voimaperäisemmiksi, värehtelykykyisemmiksi, sanoisimmeko eteerisemmiksi. Suhteessamme Isään se merkitsee, että Isän kuningaskunnan pyrkimys ihmisten keskuuteen on tullut entistä tehokkaammaksi. Entistä voimakkaammin pyrkii muodostumaan ryhmiä, buddhalaisittain yksilöityneiden ja kristillisesti veljistyneiden ihmisten ryhmiä, jotka ryhmänä järjestyvät palvelemaan Isän tahdon ilmentymistä käytännössä, teossa. Tähän liittyy entistä voimakkaammin toinen eli

rinnakkainen pyrkimys: tuollaisten ryhmien keskinäinen veljistyminen. Juuri näissä kahdessa rinnakkaisessa, voimistuneessa pyrkimyksessä käytännöllistyykin tuo Pekka Ervastian esittämä lähtökohta eli ensimmäinen totuus: ihmisten veljeys ja yhteys Jumalassa. Yksilöt ja ryhmät elävät Jumal-yhteydessä ja sekä itsessään että keskenään veljeydessä.

Kun tämä ensin tapahtuu henkisissä valiojoukoissa, vaikuttaa se samaan suuntaan elähtävästi kansojen ja valtakuntien elämässä, niiden omassa elämässä ja keskinäisissä suhteissa. Tältä pohjalta käykin paremmin ymmärrettäväksi Pekka Ervastian silloin tällöin lausuma ajatus: mikä ensin tapahtuu henkisessä valiojoukossa, se tapahtuu sitten kansassa. Kehitys etenee limittäin.

ELÄMÄNPUU.

Ihmisen luomisen yhteydessä tulee puheeksi myös elämänpuu. Samalla puhutaan hyvän ja pahan tiedon puusta. Luomiskertomuksessa Herra Jumala käski ihmistä, sanoen: »syö vapaasti kaikkinaisista puista paradiisissa; mutta hyvän ja pahan tiedon puusta älä syö: sillä jona päivänä sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman.»

Katsomme nyt asiaa psykologiselta kannalta ja heitämme aluksi pienen silmäyksen ulospäin. Näemme miten ihmiskunta ponnistelee onneen ja yleiseen hyvinvointiin. Paljon onkin saatu aikaan. Kaikilla aloilla on suuresti edistytty. Mutta jollain tavalla kaikki on kuitenkin näennäistä ja onttoa. Jotain siitä puuttuu. Jostain merkillisestä syystä saavutettu onni yleensä pettää, luhistuu. Ja kaikkein kummallisinta: ihmiskunta itse toisella kädellään tuhoo sen hyvinvoinnin ja onnen, mitä se toisella kädellään rakentaa. Tietysti voimme sanoa asian myös näin: toisella kädellään ihmiset yrittävät rakentaa onnea itselleen, toisella taas tuhota toisten ihmis-

ten onnen. Tämä kaksinainen tehtävä kannustaa heitä ryhmittymään yhä suurempiin ryhmiin, jotta paremmin voisivat rakentaa omaa onneaan ja tehokkaammin tuhota toistensa onnen.

Vieläpä ihmiset tässä kaksinaisessa tehtäväsään — nim. yrittäessään itselleen hyvää ja toisille pahaa — katsovat lopulta kaikki keinot luovalliseksi. Kyllä he jo jossain määrin ovat tietoisia siitä, etteivät sentään kaikki keinot ole luovallisia. Kyllä he yleensä hylkäävät ryöväykset, varkaudet, murhat ja muut sellaiset. Sellaista ei yleensä hyväksytä. Mutta silloin tällöin, yrittäessään saada itselleen jotain oikein suurta hyvää ja toisille jotain oikein suurta pahaa, silloin he eivät ainoastaan hyväksy kaikkia keinoja: murhaamista, ryöväämistä, varastamista ja kavaltamista, vaan jopa ylistävät sitä, pitävät sellaista erittäin kunniallisena ja suuriarvoisena, jopa — kirkkojensa myötävaikutuksella — miltei-pä jumalallisen pyhänä.

On sanottu: »työntekijä on ruokansa ansainnut.» Mutta voidaanko otaksua, että ihmiset kaikella tuollaisella puuhallaan, työllään ja vaivannäöllään joutuisivat saamaan sielullisen ja henkisen ravintonsa elämän puusta? —

Ei ole luultavaa, että monikaan sellaista sentään tosissaan otaksuisikaan.

Mutta entäs hyvän ja pahan tiedon puusta? Ehkä he juuri siitä puusta syövätkin? Kysymme: eivätkö ihmiset silloin syö hyvän ja pahan tie-

don puusta, kun he yhdellä kädellään yrittävät tehdä itselleen hyvää ja toisella kädellään toisilleen pahaa? Ja eikö ihminen itsekin juuri tällöin ole tuollainen kaksinaisen hedelmän puu? Eikö hän silloin ole kuolemaa ja tuhoa, tuskaa ja kärsimystä tuottava puu? Eikö hän ole petollinen puu? Kun hän puheessaan, opetuksessaan, propagandassaan tarjoaa puunsa hedelmää, ovat hänellä kauniit tai vakavat sanat huulillaan, mutta oma persoonallinen, itsekäs etu mielessään. Tältä pohjalta joku paavi on joskus laushtanut: »kyllä tarina Kristuksesta on verraton, se tuottaa meille paljon rahaa», josta Pekka Ervast joskus esitelmissään mainitsi.

Mutta karma sanoo: »millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan.» Luomiskertomuksessa taas sanotaan: »sillä jona päivänä sinä siitä syöt (hyvän ja pahan tiedon puusta), pitää sinun kuoleamalla kuoleman.»

Tässä tulee erikoisesti mieleen tuo »kuoleamalla kuoleminen». Herää kysymys: voitaisiinko vastakohtana myös elämällä kuolla? Miten nämä vastakohtat voitaisiin huomata esim. seurojen, kirkkojen, kansojen ja valtioiden elämässä?

Katsokaamme. Jos seurat ja henkiset järjestöt, kirkot, yhteiskunnat ja valtiot vastaanottaisivat suurten profeettain ja tietäjien esittämän totuuden, ihmisyyden sanoman — jollaisesta oli edellä puhe puhuessamme H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastian opetuksesta ja huomautuksesta Euro-

palle ja Suomelle — silloin ne kuolisivat elämällä, ne kuolisivat sisäisen uudestisyntymisen kautta. He syntyisivät uudelle, inhimillisemmälle työlle ja järjestelmälle, ja kuolisivat vanhalle järjestelmälle. Niin tehdessään ne joutuisivat syömään elämänpuusta, kulkien eteenpäin jatkuvien uudestisyntymisien tietä. Mutta kun ne syövät hyvän ja pahan tiedon puusta, ajattelemalla itsekästä hyvää, suhtautumalla toisiin epäveljellisesti, silloin ne joutuvat kokemaan kuolemaa, luhistumista ja kurjuutta.

— — —

Pelastus alkaa yksilöistä. Se tapahtuu järjellisessä heräämisessä. Karmaoppi on tässä oivalisena ojennusnuorana. Sillä se sanoo: »mitä tahdot itsellesi, tee sitä toisille.» Tätä ajattellessaan ihminen kääntää kritiikin itseensä ja ajattelee: kun minä työskentelen omaksi hyväkseni ja toisten vahingoksi — tai olemalla ainakin välinpitämätön toisista — silloinhan minussa ilmenee aktiivisesti hyvä ja paha, hyvä kohdistuen itseäni ja paha — tai piittaamattomuus — toisiin, ja niinollen minä ilmennän hyvän ja pahan tiedon puuta, syön itse sen hedelmää ja tarjoan sitä toisille. Mutta karmapa aikanaan kääntää kaiken toisille aiheuttamani pahan, osoittamani kylmyyden ja piittaamattomuuden itseäni vastaan. Miksi siis jatkaisin tuollaista kaksinaisuutta? Aivan kuin joku järjetön tai harkintakyvytön olento! Enhän kuitenkaan pääse kar-

maa pakoon. Miksi en siis alkaisi syödä elämänpuusta? Miksi en asettuisi oppilaan kannalle suuressa elämän koulussa? Miksi en ottaisi kiinni ensimmäisestä inhimillisestä totuudesta: ihmisten veljeydestä ja yhteydestä Jumalassa?

Nyt seuraa kuin itsestään kysymys: miksi tuollainen järjellinen ja peräti inhimillinen herääminen käy niin kovin hitaasti? Miksi vain jotkut harvat yksilöt — toistaiseksi — ovat ottaneet vakavasti kiinni ihmisyydestä? Miksi he yhä niin sanoakseni prostituoivat järkensä? Miksi he eivät käytä järkeään arvokkaammin: ihmisyyden viljelykseen? — Niin, vika on hitaudessa, henkisessä laiskuudessa. Sillä huomattava on, että ihmisyyteen kääntyminen ei mene »noin vaan», se ei mene sanoisimmeko: vain muotomenollisilla saarnoilla, sakramentaalisten seremonioiden rituaaleilla. Sellaistahan on kristikunnassa paljon harjoitettu. Ei, sellainen ei riitä johdattamaan ihmistä pois hyvän ja pahan tiedon puusta. Täytyy koko sielunsa ja henkensä ja ruumiinsa-kin voimalla etsiä elämänpuuta. Ja elämänpuuta on etsittävä sen itsensä antamien neuvojen, vuorisaaunan viiden käskyn ja muiden sen ohjeiden seuraamisella. Sillä alkäämme unohtako, että hyvän ja pahan tiedon puu ja sen hedelmä vaikuttaa suurena psyykkisenä voimana persoonallisesta taivaasta, kiirastulesta ja helvetistä. Sellaisena se vetää voimakkaasti mukaansa, taakertuen meidän heikkouksiimme, itsekkyyteemme,

ylpeytemme, kuin myöskin huonoon karmaamme. Siksi ei ole muuta pelastusta kuin tietoinen kuoleminen pois Saatanasta, pois hyvän ja pahan tiedon puusta, ja syntyminen Kristukseen, Isään, elämänpuuhun.

— — —

Persoonallisuuksina me olemme kuolevia ja jälleensyntyviä olentoja. Siksi meihin itsekuhunkin sisältyy oma muinainen langennut Eevamme ja Aatamimme, so. persoonalliset, epäpuhtaat tunteemme (Eevamme) ja samoin epäpuhtaat ajatuksemme (Aatamimme). Syntyessämme tänne maan päälle lapsina, olemme tavallaan ja yhä uudelleen asetetut Edeniin, so. olemme tietämättömiä hyvästä ja pahasta. Nuorina meissä sitten herää Herran ääni, so. ihmisyyden ihanne, joka kieltää olemasta kaksimoraalinen, kaksimielinen, omahyväinen, toisista piittaamaton. Mutta yhä uudelleen me olemme langenneet — niinkuin ihmiskunnan kirkkojen, valtioiden ja kulttuurin historia osoittaa.

Yrittäkäämme nyt seurata asteettaista kehitystä elämän ja kuoleman pyörässä. Eläessämme kuolevaisuuden kolminaismaailmassa voimme hyvinkin seurata kolmea kehityksen tyyppiä. Esitämme nämä kolme tyyppiä ensiksi vain tavallisen elämän kannalta, ottamatta huomioon ainaakaan kirkollista sovituspoppia.

Ensimmäisiä käytännöllisiä huomioita on, että me emme ole joitain itsestään toimivia olentoja,

vaan että meidän on itse huolehdittava niin sanotusta toimeentulostamme. Tämä on meidän ihmisten ensimmäinen ja yleinen kannustimemme: täytyy tulla toimeen. Ja niin me sitten tavoittelemme toimeentuloa kautta linjan. Me puuhaamme, teemme työtä mikä milläkin työalalla: hankimme rikkautta, asuntoa, vaatetta, ruokaa, juomaa, naimme ja menemme naimisiin — yleensä ilman kuolemanvakavaa syventymistä ihmiselämän ongelmaan.

Sitten me kuolemme, kuka mitenkin ja minkälaisissa olosuhteissa. Silloin elämä kääntyy enemmän sisäkohtaiseksi. Vähitellen elämä asettuu tajuntamme eteen voimakkaana kysymyksenä: mitä varten sinä elit ja puuhasit maan päällä? Meidän on vastattava — kieräilemättä: elin tullakseni toimeen. Hyvä, vastaa elämä. Mutta vastaappas, mikä se sinä olit, jonka piti tulla toimeen? Voimme ymmärtää, kuinka vainaja ikäänkuin hätkähtää. Sillä tavalliseen tapaan hän piti itseään juuri tuona ruumiina, joka söi, joi jne. Mutta nyt se ruumis on kuollut, on poltettu tai muuten haudattu maahan hajoamaan. Samalla on jäänyt maan päälle kaikki se rikkaus ja muu, mitä olin elääkseni varannut. Näinollen ruumiini ei ollutkaan se minä, se ihminen, jonka piti tulla toimeen. Mutta mikä minä siis olin? — Ahaa, minä olinkin juuri »minä», tämä inhimillinen minuus! Minuutena minun piti »tulla toimeen», eikä vain ruumiina. Mutta minuutena

minä en tullutkaan toimeen sillä millä ruumiini. Ruumiini oli kotoisin maasta, joten se tuli toimeen maasta, maan antimilla. Mutta minuutena minä olin taivaallinen, jumalsyntyinen olento. Siksipä minä minuutena olisin elänyt ja tullut toimeen taivaallisesta ravinnosta, totuuden leivästä ja rakkauden juomasta. Mutta sitä minä en etsinyt. Minuutena minä henkisesti nukuin. Ja nyt on kaikki liian myöhäistä. Minä en opetellut etsimään henkistä ruokaa, ja nyt en senvuoksi kykene siihen. Minulla on nyt edessä kuoleamalla kuoleminen. Se on minun kiirastuleni. . .

Emme jatka pidemmälle vainajan mukana. Hän kulkee läpi kiirastulensa persoonallisen taivaansa, kuollakseen sitten persoonallisuutena. Sillä persoonallisuus saavuttaa kuolemattomuuden vain suuressa vihkimyksessä, yhtymisessä korkeampaan minään, taivaalliseen ihmiseen: syömällä minuutemme takaisesta elämänpuusta, joka on kosmellis-mystillinen Kristus-Isä maailman-kaikkeudessa ja meissä — meissä ainakin siemenä, tai kapaloihinsa käärittyinä lapsena.

Seuraamme nyt toista tavallista tyyppiä. Persoonallisuus kehittyy, saavuttaa kyvykkyyttä. Tai ainakin ihminen voi itse huomioda omaa kyvykkyyttään. Syödäkseen elämänpuusta tulisi hänen tällöin kysyä, tai osata oikein vastata kysymykseen: mitä minun olisi tekeminen, ketä tai mitä kyvylläni palveleminen? Osatessaan oikein arvioida tilanteen hän selittäisi: en ole

itse ansiollinen siihen, että mahdollisesti olen kyvykkäämpi — ainakin joissain suhteissa — kuin ihmiset yleensä. Miksi, mitä varten elämä on järjestänyt minuun tällaista kyvykkyyttä? Tietenkin ilmentääkseni Luojaani taitavammin kuin vähemmän kyvykkäät olennot, eläimet tai ihmiset. Mutta kyetäkseni siihen on minun päästävä perille Luojaani tahdosta: minun on tutustuttava ihmiskunnan viisaimpien ihmisten, Jumalan Poikien, antamiin opetuksiin. Yhdessä heidän kanssaan on minun palveltava Jumalan työtä ihmiskunnassa. — Jos näin tapahtuisi, silloin ihminen söisi elämänpuusta, kuolisi kuolemalle ja eläisi elämälle. Mutta tällaista on vain vähässä määrin tapahtunut. Enimmäkseen nuo lahjakkaat ihmiset ovatkin tyytyneet syömään oman itsekkyytensä puusta. Oma itsekäs etu ja kunnia merkitsee enemmän kuin Jumalan ja Mestarin viisauden kunnioittaminen. Sitten hekin kuolevat — kokeakseen valtavan pettymyksen. Itsekäs kunnia häipyy, tyhjyys ja häpeä astuu esille. Nyt on kuoltava kuolemalla. On kuoltava pois itsekkyydestä ja kunnianhimosta. Kiirastulen läpi on kuljettava.

Emme jatka enempää tässä tyyppissä. Korkeamman minän kautta syntyy aikanaan uusi persoonallisuus. Tulemme kolmanteen tyyppiin. Näyttäytyy erikoinen tarmo ja järjestelykyky. Syödäkseen elämänpuusta tulisi heidän aloittaa siitä, että itse ensin ja ennen kaikkea järjestäi-

sivät itsensä, elämänsä ja työnsä Kristuksen Lain mukaiseksi. Mutta tällaista tapahtuu vielä vain harvoin. Tarmokkaat ja järjestelykykyiset ihmiset yleensä otaksuvat olevansa ilman muuta mallikelpoisessa järjestyksessä. Heidän erehdyksensä onkin sitten siinä, että he ryhtyvät panemaan muittenkin ihmisten elämää siihen samaan järjestykseen, mihin he itse ovat mallina. Ei siis Jumalan mallin ja järjestyksen, vaan oman mallinsa ja järjestyksensä mukaan. Niin he enimmäkseen luovatkin maan päälle helvetin, Jumalan järjestyksen vastakohdan, irvikuvan.

Aikanaan tämänkin tyyppin ihminen kuolee. Valta, mahti ja oma vapaus on mennyt. Tilalle on tullut — niinkuin vuorisaarnassa sanotaan — vankila, josta emme pääse, ennenkuin olemme maksaneet viimeisen rovon. Vankila ilmenee seuraavassa tai seuraavissa ruumistuksissa karmena, vaikeana kohtalona. Tie vapauteen avautuu liittymällä syömään elämänpuusta, ryhtymällä järjestämään omaa elämäänsä Jumalan eli vuorisaarnan Lain mukaan. Elämänpuusta syöminen edellyttää työtä elämänpuun puolesta. Vain työntekijä on ruokansa ansainnut. Siksi on tehtävä työtä Mestarin esittämän Jumalan järjestyksen puolesta itsessään ja ihmiskunnassa.

— — —

Siirrymme nyt seuraamaan samoja kolmea tyyppiä kirkkojen karkean sijaissovitusopin yh-

teydessä. Jonkunlaiseksi yleiseksi pohjaksi sanomme ensin, että jos kirkko, ts. sen johtajat itse söisivät elämänpuusta, silloin heidän kristillisyytensä olisi siinä, että he kulkisivat Mestarin jäljissä, seuraisivat hänen oppiaan. Mutta kirkotpa johtajineen ovatkin omaksuneet sovinnaisen suhteen maailmaan, omaksuneet sotaisen, väkivaltaisen siveysopin, ryhtyen siten syömään kuolemalla kuolemiseen johtavasta hyvän ja pahan tiedon puusta. Mestarin esittämän siveysopin kirkko sivuuttaa karkealla sijaissovitusopillaan ynnä siihen liittyvillä opeillaan jumalan vihasta ja loputtomasta helvetin piinasta.

Suhtautumistavassa kirkkojen sijaissovitusoppiin huomaamme sitten kolme tyyppiä. Yhden tyypin muodostavat ne, jotka uskossaan erikoisesti nojautuvat historiallisen Jeesus Kristuksen ruumiilliseen uhrikuolemaan ristinpuulla. He elävät tässä uskossaan ja toimivat siten kuin kirkko esimerkillään näyttää ja puheillaan opettaa. Sitten he aikanaan kuolevat. On huomattava, että jo kuollessa siveellinen taju herkistyy tavattomasti. Pekka Ervast huomauttikin, että tässä tapahtuu se kun sanotaan, että Kristus herättää viimeisenä päivänä. Siis viimeisenä elinpäivänä, kuolinpäivänä, juuri kuolinhetkellä. Ihminen herätetään mietiskelemään, katselemaan omaa mennyttä elämäänsä siveellisesti, totuudellisesti, puolueettomasti. Hänen elämänsä kulkee hänen silmäinsä editse kuin kuvasarja. Hän

osaa arvostella elämäänsä ja tekojansa totuuden vaa'alla. Hän joutuu jo tällätavoin lausumaan totuudenmukaisen tuomion omasta elämästään ja toiminnastaan.

Kuitenkin tuomio toistuu tai sanoisimmeko toteutuu kuoleman jälkeen. Korkeampi minä nousee devakhaniin, taivastilaan, alemman eli persoonallisen minän painuessa kaamalookaan, himojen paikkaan, tuonelaan, kiirastuleen. Totuus kysyy vainajan tajunnassa: missä sinun uskosi näkyi, mikä oli uskosi hedelmä? Tällöin sielu jotenkin hätkähtää, tuntee itsensä alastomaksi, siveellisesti läpinäkyväksi. Tosiaan: missä näkyi hänen uskonsa? Eikö eräskin apostoli ollut sanonut: «tahdotko tietää, sinä tyhjänpäiväinen ihminen, että usko ilman tekoja on tehoton?» Ja eikö Jeesus itse sanonut: »joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, voidaan verrata tyhmään mieheen, joka rakensi huoneensa hiekalle.» Eikö Jeesus, pestyään oppilaittensa jalat, sanonut: »minä annoin teille esikuvan, jotta tekin tekisitte, niinkuin minä tein teille.» Sinä uskoit, että Mestari ruumiillisella uhrikuolemallaan sai aikaan syntien sovituksen. Mutta miksi Jeesus kärsi ruumiillisen kuoleman? Eikö siksi, että hän kuunteli ja seurasi Isän opetusta; eikä pappien tai muiden auktoriteettien vaatimuksesta alistunut heidän uskomuksiinsa. Niin olisi tullut sinunkin tehdä. Sinunkin olisi pitänyt olla kuolemaan saakka uskollinen Mesta-

rin opin kuuntelemisessa. Jos sinutkin olisi tällöin ruumiillisesti tapettu, silloin sinunkin marttyyrikuolemasi olisi sovittanut syntejä, niin viimeisessä kuin jo monissa edellisissäkin ruumistuksissasi tehtyjä syntejä. Ja marttyyrikuolemallasi sinä olisit antanut rohkaisevan esimerkin toisille, joten sinun kuolemasi olisi — ainakin välillisesti — koitunut toistenkin ihmisten syntien sovituksi. Mutta sinäpä mukaudit maailman itsekkäisiin oppeihin, saivarteleviin ja viisasteleviin selityksiin, koska se sopi paremmin sinunkin henkisesti laiskottelevalle mukavuuden halullesi. Siten sinä söit kielletystä hyvän ja pahan tiedon puusta, josta seuraa kuoleamalla kuoleminen.

Ja niin tapahtuu. Aikanaan syntyy korkeamman minän kautta uusi persoonallisuus lapseksi maan päälle. Alkaa uusi näytelmä, joka on sidottu entisiin erehdyksiin ja laiminlyönteihin.

Seuratkaamme sitten sovitusoppi-uskovaisten toista tyyppiä. Tämä tyyppi uskoo sovintovereen, siihen vereen, joka Golgatalla vuoti Jeesus Kristuksen haavoista. He uskovat, että Jeesuksen vuotanut veri pesee pois heidän syntinsä, vaikkakin vasta kuolemassa. Sovintoverestä he puhuvat, siinä he toisiaan innoittavat. Tämä on heidän uskonsa keskusoppi. Veritodistajiksi he toisinaan itseään sanovatkin.

Kun tämän tyypin uskovainen sitten kuolee, käy hänelle kuten edellisellekin: hänenkin moraalinen ymmärryksensä hermistyy, joten hänen

tajunnalleen kohdistuu kysymys: mikä oli tai on uskosi hedelmä? Hämmästyks. Tosiaan: mikä oli uskoni hedelmä? Olen käynyt kuoleman porttien lävitse, joten minun nyt pitäisi olla enkelten seurassa, puhtaana sisästä ulkoa. Mutta olenko sitä? En. Olen omien epäpuhtaitten ja saastaisten tunteitteni ja ajatusteni ahdistamana. Missä vika? Siinä vika, etten kuunnellut enkä seurannut Mestarin oppia syntien sovitukselta. Kyllä minä yhtenä hoin Isä meidän rukousta: »— ja anna meille velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi velallisillemme», mutta se oli huulten hyminää. Käytännössä en niin menetellyt. Kyllä joskus luin edelleen: »sillä jos annat ihmisille anteeksi heidän erehdyksensä, niin taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi, mutta jos ette anna ihmisille anteeksi heidän erehdyksiään, ei Isännekään anna anteeksi teidän erehdyksiänne», mutta kaikki tämä hukkui sakramenttaalliseen sovintoverioppiin. Miksi? Siksi, että kokonaan unohdimme kristityn tunnusmerkin: »siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teissä on keskinäinen rakkaus». Jos tämän olisin muistanut, silloinhan keskinäinen anteeksiantaminen, kuin myöskin tekemiäni virheitte sovitaminen ihmisille olisi ollut luonnollinen velvollisuuteni. Jos niin olisin menetellyt, silloin Jumalan rakkaus olisi mennyt sieluni lävitse, ja se olisi asteettaisesti puhdistunut. Minun vereni olisi puhdistunut, se olisi

vähitellen muodostunut Jeesus Kristuksen veren kaltaisuutta kohti. Minä olisin siten ristiinnaulinnut itseni sisäisesti, kuollut synnille ja maailmalle. Olisin siten kuollut maailmalle ja elänyt Kristukselle. Mutta kun tämän löin laimin, siksi saan nyt puhdistua kiirastulessa, kuolla kuolemalla.

Ja niin tapahtuu. Siirrymmekin kolmanteen kirkollisen sovitusopin uskovaisten tyyppiin. Heille on tärkeätä, että Jeesus uhrikuolemallaan ja ylösnousemuksellaan voitti Saatanan, musersi pimeyden vallan. He elävät ja kuolevat tässä uskossaan. Kuolemassa ja kuoleman jälkeen hekin joutuvat tuomiolle ja heräävät itsekohtaisuuteen. He joutuvat kokemaan uskonsa hedelmättömyyden siten, että saavat huomata olevansa edelleen kuoleman ja pimeyden vallassa. Oliko siis kirkon oppi valhetta? Ei itsessään valhetta, mutta väärin ymmärrettynä ja esitettynä se oli tehty hedelmättömäksi. Oikein esitettynä ja oikein käytäntöön sovellettuna olisi se merkinnyt: kun Mestari oli voittanut Saatanan, itsekkyyden ja pimeyden vallan, niin sinä Mestarin oppilaana olisit vähitellen päässyt samaan tulokseen, kunhan vaan olisit kulkenut Mestariä jälkiä, kuunnellut ja seurannut hänen neuvojaan ja ohjeitaan. Sinäkin olisit vähitellen voittanut oman persoonallisuutesi, oman itsekkyytesi. Mestarin opetusta ja esimerkkiä seuraamalla sinäkin olisit oppinut alemmassa puolessasi kuolemaan ja ylemmässä puolessasi jatkuvasti ylösnousemaan. Mutta

kun tämän löit laimin eläessäsi maan päällä, saat nyt kuolla kuolemalla.

Ja niin tapahtuu. Kehitys jatkuu seuraavissa ruumistuksissa siihen asti, että ihminen todellakin voittaa Saatanan, persoonallisuutensa, elääkseen yhtä Kristuksessa, Isässä.

— — —

Edellä oli puhetta aikakautisuuden laista ja siitä, että Kristus on jo ottanut Karman johdon käsiinsä jälleensyntymisen mysteριοissa. Uuden suuren vuodatuksen julkisena esityksenä meillä on nyt teosofis-kristosofinen sanoma. On jo aika luopua sellaisesta herjaavasta viisastelusta, että yhdeltä puolen jumaloimme Mestaria ja toiselta puolen kiellämme hänen opetuksensa! Niin tehdessämme olemme tahallamme sokkosilla. Meidän kehityksemme on jo niin pitkällä, että meiltä odotetaan järkevämpää, inhimillisempää asennetta elämässä. Emme enää ole mahdottomia asettumaan myönteiselle kannalle elämänpuuhun. Päinvastoin ihmisille tulee yhä tukalammaksi, yhä mahdottomammaksi jatkaa syömistään hyvän ja pahan tiedon puusta. Pekka Ervast sanoo: suuri uskonpuhdistus alkaa siitä, että asetumme myönteiselle kannalle Mestarin viiteen käskyyn. Ne ovat sellaiset ohjeet, joita jokainen ihminen voi ryhtyä miettimään, niiden mukaan itseänsä kasvattamaan. Se on todellista kristinuskoa. Siitä alkaa todellinen uusi suuri maailmanuskonto.

KRISTUS TULEE PILVIIN.

Kirkkojen järjestämä käsitys elämästä on paikalleen jähmettynyt. Kerran luotiin kaikki valmiiksi, kerran tapahtui syntiinlankeemus, kerran tapahtui syntien sovitus, kerran saamme odottaa tuomion tapahtuvan, jonka jälkeen seuraa lopullinen jähmettyminen, toisille loputtomaan piinaan, toisille loputtomaan autuuteen. Toivoton on kirkkojen oppi elämästä, mutta jotensakin yhtä toivottomaksi on muodostunut myös kirkkojen oma tilanne. Onhan sanottu: mitä kylvätte, sitä niitätte.

Totuus kuitenkin on, että elämä itsessään ja kauttaaltaan kehittyy ja pyrkii täydellistymään. Ainoastaan käytetyt, jäykistyneet, kuolleet muodot ja järjestöt jäävät hajoamaan, mutta elämä synnyttää ja kehittää uusia muotoja, pyrkien kaikessa täydellistymään. Teosofis-kristosofinen elämänkäsitys on sopusoinnussa tämän elämään itseensä sisältyvän täydellisyys-pyrkimyksen kanssa. Siksi tämä aate, täydellistyminen, vallitsee kaikessa esityksessämme.

Ihmisestä sanotaan, että hän on pienoismaailma

ja maailmankaikkeuden avain. Tästä johtuu, että maailmaa ja ihmistä voimme tutkia rinnan, voimme ymmärtää toistensa avulla. Maailman tai aurinkokunnan ja planeetan luomisesta Pekka Ervast sanoo, että Jumalan luomisvoima esiintyy siinä seuraavassa järjestyksessä. Ensimmäisenä Jumala vuodattautuu Pyhänä Henkenä. Tämä saa kosmillisen alkuaineen eläytymään määrättyllä tavalla, joten vähitellen syntyy ja muodostuu seitsemän suurta tasoa. Voidaan puhua alkuatoomista jokaisella tasolla, vaikkakin tämä on peräti materialistista puhetapaa, sillä mitä fyysillinenkään atoomi lopulta on? Tiedekin on jo tullut siihen tulokseen, että atoomi on: voimapyörre.

Tässä Jumalan Pyhän Hengen voimavirtauksessa rakentuu kuin elävä rakennus, elävä kouluhuone, aurinkokunta. Mutta samaan Pyhän Hengen voimavirtaukseen kuuluu vielä tajuntojen herääminen. Jumala Pyhänä Henkenä sanoo: *tahdon monistua*. Silloin herää paljous tajuntoja, monissa erilaisissa kehitysasteissa olevia. Jumala herättää ne itsestään, eikä kuitenkaan itsestään, vaan kaikki herää suuresta salaperäisestä elämästä.

Tähän Pyhän Hengen vuodatukseen liittyy toinen: Logoksen vuodatus Poikana, Jumala rakkauteen. Tämä rakkauden vuodatus pitää kaiken koossa.

Kolmas on Isän vuodatus, joka vuorostaan kutsuu kaiken takaisin luokseen.

— — —

Seuratkaamme nyt tämän suuren periaatteen ja järjestyksen ilmenemistä ensin yksilöllisessä ihmiselämässä ja myöhemmin ihmiskunnan kokonaiskehityksessä.

Kun siis lapsi syntyy ruumiillisesti, on sekin aineellisuuden rakentumista läpi tasojen aina fyysillisen aineen tasolle asti. Tähän liittyy tajunnan herääminen ehkä noin kahden vuoden ikäisenä, tai vanhempana, jolloin lapsi alkaa puheessaan käyttää »minä» sanaa. Kun lapsia on paljon ja niitä jatkuvasti syntyy, tapahtuu tässä näinollen Jumalan jatkuva ja toistuva monistuminen minuutena.

Ihmisen ikäkausia suhteessa Logoksen kolminaisuuteen voidaan katsoa toisiltakin näkökannoilta, toisessakin järjestyksessä, mutta seuraamme tässä luomisen järjestystä. Voimme siis sanoa, että ihminen lapsena ja nuorena elää Pyhän Hengen voimavuodatuksessa, jolloin hän kehittyy sekä ruumiillisesti että tajunnallisesti.

Miehuudessa astuu esiin Pojan vuodatus, koossa pitävä rakkauden voima. Tämä saa aikaan, että ihmiset uhrautuvat avioliittoon lasta varten, joten ihmissuku — perheineen ja yhteiskuntineen — jatkuu ja pysyy koossa.

Vanhuudessa vaikuttaa Isän takaisin vetävä voima, joka ruumiillisesti päättyy kuolemassa ja jatkuu sielullisesti kuolemanjälkeisissä tiloissa.

— — —

Tämä oli siis pienen maailman eli ihmisen

ilmennyskausi ruumiillisesti katsottuna. Katsoimme samoja asioita tajunnan kannalta. Lap-suudessa ja nuoruudessa Jumala tahtoo tajun-nallisesti monistua siten, että nuorissa ihmisissä heräisi yhä suurempi tietoisuus itsenäisyydestään, siveellisestä vastuullisuudestaan. Jumalan Pyhä Henki valistaa järkeä ja herättää ihmistä pois laumaihmissen sokeasta uskosta ja henkisestä epäitsenäisyydestä. Niinhän puhutaankin henki-sestä heräämisestä ja sen tarpeellisuudesta.

Myöhemmässä henkisessä kehityksessä astuu esille Logoksen Pojan vuodatus, koossa pitävä rakkauden voima. Ei tietenkään vain sukupuol-linen lempi, vaan inhimillis-jamalallinen veljes-rakkaus. Rakkaus voittaa sellaiset hajoittavat voimat kuin kateus, mustasukkaisuus, suvaitse-mattomuus, itsekkyyys sen monissa vivahduksissa, joten tilalle tulee veljellisyys, yhtenäisyys.

Tähän liittyy Isän kutsu takaisin, ei vain van-huudessa ja ruumiin kuolemassa, vaan tuhlaja-pojan kaltaisessa palautumisessa. Yhä tietoisem-min ihminen pyrkii siihen Isän kotiin, siihen Jumalan valtakuntaan, ihmisyyden kuningaskun-taan, joka piilee hänen sisällään, joka ihmisessä ja ihmisten kautta pyrkii ilmenemään ihmisten keskuudessa maankin päällä.

— — —

Täydennyksenä edellisen luvun esitykseen pa-laamme vielä jälleensyntymisen mysteerioon täl-täkin kannalta. Sanoimme jo, että Kristus herät-

tää viimeisenä päivänä, siis kuolinhetkellä ihmisen mietiskelemään mennyttä elämäänsä. Kuoltuaan hän joutuu tuomiolle sen Mestarin eteen, jonka käytännölliseen siveysoppiin hän on uskonut. Kirkkojen uskovaiset siis Mooseksen kymmenien käskyjen tuomittavaksi. Oikeastaan ihminen itse arvostelee ja tuomitsee itsensä. Ihminen menee tavallaan kahtia, tuomioistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle. Korkeampi minä taivasmaailmaan, alempi tuonelaan, helvettiin, kiirastuleen, siis Jumalan rakkauden puhdistettavaksi. Sitten tulee persoonallisuuden kuolema ja aikanaan uusi jälleensyntyminen korkeamman minän kautta.

Sanoimme jo, että kuolemassa elämä herkiytyy tavattomasti. Mutta todellisuudessa, suhteessa lakiin eli vastuunalaisuuteen elämä on aina herkkää, vaikka emme sitä tässä aineellisuuden maailmassa huomaa yhtä herkästi kuin kuolemassa ja kuoleman jälkeen. Niinpä eräs ihminen koki kerran puoli unitajunnassa, kun eräs hänen aatetoverinsa, joka oli ollut mukana veljessodassa, sanoi, ja se ääni tuli kuin syvältä maan alta: »kiittäkää, ettette ole vielä ihmistä tappaneet.» Eikä tuo ihminen, joka yhä eli ruumiissaan, ollut valveilla ollessaan ollenkaan niin herkästi tietoinen tappamattomuuden arvosta ja merkityksestä. Mutta kuoltuaan, tavallaan suojelevan ruumiinsa menetettyään, vainajan tajunta on paljon herkempi, alastomampi, huomatakseen

vastuullisuutensa. Sanoohan Jeesuskin: »jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, on heidän tehtävä tili tuomiopäivänä.»

Niin, uskonnon uudistus on todella tärkeä ja välttämätön. Kirkoilla on vain kuin nurinpäinen varjo Kristuksen uskonnosta. On muodostunut seremoniallinen, sakramenttaalin, umpimähkäisesti totena pidettävä uskomus. Kristuksen uskonto ei ole ollenkaan sellaista. Kristuksen uskonto on Vuorisaarna, siinä esitetty käytännöllinen opetus. Kristuksen uskontoa elävät vain ne ihmiset, jotka vuorisaarnaan syventyvät, sen opetuksia mietiskelevät, niiden opetuksien mukaan itseään kasvattavat, kasvattavat sisäisesti, joka sitten ilmenee ulkoisestikin. Vasta tällöin ihminen kuoltuaankin voi tulla Kristuksen tuomioistuimen eteen. Sillä ihminen on tällöin jo eläessään tehnyt mahdolliseksi, että hänen karmansa on tullut Kristuksen käteen.

Tähän kaikkeen meillä on nyt paremmat opilliset edellytykset kuin nähtävästi milloinkaan ennen. Sillä teosofis-kristosofinen sanoma esittää meille nyt kaikkea entistä selkeyttävällä tavalla ihmisyyden ja elämän koulun ohjelmaa. Vuorisaarna käy meille täysin ymmärrettäväksi Pekka Ervastian Vuorisaarna kirjassa. Nyt emme enää tarvitse valittaa, ettei jumalallinen kaitselmus ole antanut meille täydellistä tietoa. Vika ei suinkaan ole ennenkään kaitselmuksessa ollut. Emmehän voi olettaa, etteikö Jeesus Kristus

olisi jo antanut meille täydellisesti valaisevaa opetusta, jos vaan olisimme kyenneet vastaanottamaan, tai jos häntä ei olisi ruvettu vainoamaan, ja ellei häntä olisi jo niin lyhyen ajan kuin kolmen vuoden kuluttua surmattu. Mutta sekä planetaarinen että ihmiskunnan kehitys on tehnyt mahdolliseksi, että meillä nyt on H. P. Blavatskyn valmistavasti ja Pekka Ervastian täydellisesti esittämä teosofis-kristosofinen sanoma. Nyt on meidän ihmisten vuoro yleensä syventyä jumalalliseen totuuden sanomaan, todelliseen Kristuksen ja Isän uskontoon.

— — —

Tästä onkin sopiva siirtyä tarkastelemaan elämänkoulun yleistä, planetaarista täydellistymistä. On huomattava, että vaikka vallitseva sivistys vieläkin elää ja toimii alemmassa valossa, yön valossa, jossa elämänhalu, himo, hallitsee järkeä, niin jotkut yksilöt kuitenkin ovat voittoon saakka kulkeneet henkisen elämän tietä, sitä tietä, mikä vuorisaarnassa viitoitettu on. Sillä tiellä kulkiessaan he ovat saavuttaneet taivaallisen Isän täydellisyyden. Heissä Jumala on päässyt täydellistyneenä esille luomistyön järjestyksessä, siis ensin Pyhänä Henkenä, sitten Poikana ja Isänä. Jumalan voimavuodatus Pyhänä Henkenä — jossa tietenkin oli läsnä Pojan ja Isän elämä — vaikutti miljoonia vuosia, kunnes yhdessä ihmisessä pääsi käytännöllistymään Jumalan luova ajatus: »minä tahdon monis-

tua.» Tämä yksi ihminen oli Buddha. Buddha oli ihminen, joka oli täydellisesti, tai vaadittavalla tavalla, voittavalla tavalla tietoinen yksilöllisestä vastuullisuudestaan. Buddha tuli siksi ihmiseksi jossa Jumala saattoi ensikerran täydellisesti esille luovan äänensä: »minä tahdon monistua.» Buddhan ja hänen seuraajainsa kautta tämä Pyhän Hengen yksilöittävä vaikutus on jatkuvasti ja lisääntyvästi päässyt vaikuttamaan ihmiskunnassa». Buddhassa Jumalan Pyhä Henki yhä inspiroi ihmisiä: älkää kieltäkö mitään umpimähkään, älkääkä uskoko mitään umpimähkään, sillä te olette kaikesta vastuussa. Mutta syventykää asioihin, etsikää totuutta. Järjestäkää elämänne niin, että olette tilaisuudessa etsimään. Luopukaa tietoisesti kuolevaisista asioista — niinkuin Buddha teki — ja etsikää Jumalaa, totuutta, Lakia, jotta sitten voisitte asennoitua Lain mukaiseen elämän järjestykseen.

Nyt voimme kysyä: kaivataanko tähän Buddhan huutoon vielä jotakin? Eikö tämä sellaisenaan ole jo riittävä? Eikö ole riittävä, että jokainen ihminen saavuttaa oman yksilöllisyytensä? — Itse luomisjärjestys jo antaa tähän kieltävän vastauksen. Sillä Jumala ei ilmene vain monistavana, yksilöittävänä Pyhänä Henkenä, vaan lisäksi koossa pitävänä rakkautena, Poikana, ja takaisin luokseen vetävänä Isänä. Ihmiset voisivat yksilöityä väärään, itsekkääseen, mielivaltaiseen suuntaan. Niinhän tapahtui — niinkuin

edellä oli puhetta — kolmannessa juurirodussa, kun joukko älykkäämpiä minuuksia otti itenäisyytensä siltä kannalta, että kieltäytyi ruumistumasta silloisissa olosuhteissa. Ainakin teoriassa voimme ymmärtää, että tuollainen yksilöityminen veisi aikanaan kaiken hajalle. Sitenhän meille käy ymmärrettäväksi sekin, mitä sanotaan mustan maagikon kohtalosta: hänen on joko kuljettava häviöön tai on liityttävä Jumalan rakkauden voimavirtaan.

Sanomme siis näin: järjeställis-siveellinen yksilöityminen on välttämätön, mutta välttämätöntä on edelleen, että yksilö samalla yhtyy Jumalan rakkauden voimavirtaan. Luonnollista on myöskin, että tämä yksilöllinen Jumalan rakkauden voimavirtaan yhtyminen tapahtuu ensin täydellisesti edes yhdessä ihmisessä. Tämä välttämätön Jumalan rakkauden voimavirtaan yhtyminen tapahtui ensikerran täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen, Jeesus Natsarenuksessa. Hänessä ruumistui, niinkuin Pekka Ervast sanoo, itse Elämänpuu, kosmellinen Kristus, Jumalan Poika. Jumala rakkautena yhtyi Jeesus Kristuksessa entistä syvemmälle ihmiskuntaan, ihmiskunnan sieluun. Jumala astui luovana, koossapitävänä voimana entistä syvemmälle ihmiskunnan tuskiin ja kärsimyksiin, henkiseen synnytystuskaan ja niihin kärsimyksiin, jotka johtuvat sekä yksilöitymisestä väärään suuntaan, että rakkausvoimien väärinkäyttämisestä. Ennen

järjellistä yksilöitymistä, ennen Buddhaa, pitää ihmisiä koossa himo, elämänhalu, Buddhan jälkeen alustavasti sääli, mutta Jeesus Kristuksen jälkeen rakkaus, veljesrakkaus.

Luomisjärjestykseen edelleen kuuluu, on alusta asti kuulunut, että tapahtuu kolmas eli Isän voimavuodatus, joka kutsuu jälleen kaiken takaisin luokseen.

On jo edellä esitetty, että tästä vuodatuksesta puhutaan Uudessa Testamentissa Jeesuksen ja opetuslasten välisissä keskusteluissa. Jeesus puhuu asiasta erittäin vakavasti, varoittavasti ja kehoittavasti. Tärkeätä on muistaa hänen sanovan, että tuo suuri tuleminen, vaikkakin se saa aikaan tärisyttäviä mullistuksia, tapahtuu kuitenkin kuin huomaamatta, yllättäen. Siksi Jeesuksen puheessa ilmeneekin ajatus: saattaa taas tapahtua kuin Atlantis-mantereella, Nooan päivinä, jolloin ihmiset heräsivät liian hitaasti, liian myöhään. Vain pieni joukko, liian pieni joukko, oli selvillä asiasta. Liian pieni siihen nähden, että atlantilainen sivistys olisi voitu pelastaa suoralta kädeltä, mutta kuitenkin riittävän suuri siihen tarkoitukseen, että uusi sivistys voitiin aloittaa jossain syrjemmässä. Jeesus sanookin nimenomaan, että niin tulee käymään seuraavassa tulemisessa. Tämä Jeesuksen lausunto antaaakin pontta ja tukea H. P. Blavatskyn varoitukselle, jonka hän kohdisti Euroopalle, ja Pekka Ervastian luottavaiselle lausunnolle,

jonka hän esitti Suomen Teosofisen Seuran vuosikokouksessa Viipurissa 1916; joista edellä oli puhetta. Sillä Pekka Ervast sanoo — niinkuin jo edellä olemme esittäneet — että Uudessa Testamentissa kuvailtu Kristuksen toinen tuleminen tapahtuu Vesimies-kulttuurin alkaessa, jonka hän sanoo alkaneen noin v. 1898 ja merkitsevän sitä, että Kristus ottaa Karman johdon käsiinsä jälleensyntymisen mysteerioissa. Mutta myöskin — niinkuin jo edellä olemme esittäneet — on samalla tapahtunut se luomistyöhön kuuluva kolmas vuodatus, jolloin Jumala Isänä vuodattautuu ja alkaa vaikuttaa takaisin vetävänä voimana. Planeettamme alkaa nyt tietoisesti nousta ylöspäiselle kaarelle, palautumisen tielle. Muistaakamme, että viidentenä luomispäivänä planeettamme tulee olemaan palautuneena pois nykyiseltä kemiallis-fyysilliseltä tasolta, joten se ilmenee eetteritasolla. Keskushenkilönä näissä kolmannen eli Isän vuodatuksen tapahtumissa oli ja on se historiallinen henkilö, jonka tunsimme Pekka Ervastian nimellä. Näiden tapahtumien kautta elämän koulu kokonaisuudessaan on täydellistynyt. *Ihmisyyden uskonto* kirjansa alussa P. E. sanookin, että tulee ilmenemään sellaista, »mitä kukaties ei vielä koskaan ole ollut».

— — —

Otamme tässä puheeksi pari erikoista seikkaa, joista on ollut puhetta Kristuksen toisen tulemisen yhteydessä.

On sanottu Kristuksen tulevan pilvissä. Onpa eräissä kirkollisissa piireissä arveltu, että kun Kristus tulee, tulee hän ensin pilviin, jonne tempaa omansa luokseen. Vasta joidenkin aikojen kuluttua Kristus omiensa kanssa laskeutuisi maan päälle ja ottaisi siinä johdon käsiinsä.

Onko nyt mitään perää tuollaisessa puheessa? Miten asian ottaa. Jos on ajateltu Kristuksen tulevan jollekin tavallisen pilven reunalle, tempaavan omansa sinne, niin turhaan saamme sellaista tulemistä odottaa. Muuten kirkot ymmärtävät tällaiset asiat pakostakin väärin, koska eivät ole ottaneet Kristusta opettajakseen, eivät ole ottaneet vastaan Jeesuksen esittämää uskontoa, sitä mikä vuorisaarnassa esitetään.

Katsokaamme asiaa henkisen, käytännöllisen kokemuksen yhteydessä. Pekka Ervast on antanut meille suuren aarteen siinäkin, että hän on useammissakin yhteyksissä kertonut omasta, valtavan suurenmoisesta uudestisyntymis-kokemuksestaan. Siinä hän mm. kertoo, kuinka »oli aivan kuin pilvet olisivat laskeutuneet hänen ylitseen». Sitten alkoi pilvien läpi aurinko paistaa ja hän näki äärettömyyteen. Hän näki Jumalan äärettömyyden. Suuri valo tuli häneen ja äärettömyyksien Jumala tunnusti hänet Pojaksi, jota rakasti.

Näin siis Kristus, Isä, tuli pilvissä, tempasi ihmisen tajunnan puoleensa, ja vasta myöhemmin, pian tämän tapauksen jälkeen, astui maan päälle

siten, että Pekka Ervast sai omiensa, ystäviensä kanssa panna alulle teosofisen työn Suomessa.

Katsokaamme asiaa edelleen kosmilliselta ja joukolliselta kannalta — niinkuin on tehtävä Jeesus Natsarenuksen ja Pekka Ervastin yhteydessä. Sillä nämä ovat koko ihmiskuntaamme, maapalloamme ja aurinkokuntaamme koskevia asioita.

Toistamme vielä, että Pekka Ervastissa kosmillinen Kristus ja Isä tuli ensin pilviin, ja sitten alkoi toimia maan päällä. Mutta vaikka näin on tapahtunut, on siinä aluksi vain yksi ihminen, Pekka Ervast, tietoisesti kokemassa. Voimme siis sanoa näin: muihin ihmisiin nähden Kristus on vasta tullut pilviin, ja he tuntevat sen vain kuin joko myrskyä uhkaavana tai virkistävää sadetta lupaavana pilvenä. Ja mikä on tuo pilvi? Ensiksikin se on uusi kosmillinen voima suorastaan fyysillisessäkin luonnossa, jollaisesta P. E. puhuukin. Mutta inhimillisesti, sivistyksellisesti se on P. E:n opetuksellisessa muodossa esittämä ja kirjallisessa muodossa jälkeensä jättämä teosofis-kristosofinen sanoma.

Sivistyksellisesti pilvi on siis Pekka Ervastin esittämä teosofis-kristosofinen sanoma. Siihen pilveen Kristus on tullut, siihen Isä on tullut. Kun kolmannelta luomisvoimasta sanotaan, että siinä Isä vetää takaisin luokseen, niin merkitsee se tässä, että Isä sisäisesti vetää puoleensa niitä ihmisiä, jotka ikävöivät ja etsivät Jumalaa, to-

tuutta. Mutta Isä ei vedä luokseen mekaanisella tavalla eikä väkisin. Isä voi varsinaisesti vetää luokseen niitä ihmisiä, jotka tahtovat tulla vedetyiksi. Ja vedetyiksi tahtovat varsinaisesti tulla ne ihmiset, jotka totuutta etsien ja vilpittömästi syventyvät teosofis-kristosofiseen sanomaan. Se on heidän älyllis-filosofinen tehtävänsä. Mutta varsinainen pilviin nouseminen tapahtuu vuorisaarnan siveysopin seuraamisella. Ja siinäkin on kaksi puolta: mietiskely ja käytäntö. Jooga eli mietiskely on välttämätön varsinaisessa henkisessä elämässä. Niinhän Jeesus opettaa oppilaitaan aamuisin vetäytymään kamariinsa, sulkemaan ovensa ja lähestymään Isää, mietiskelläkseen niitä totuuksia, joita Isä meidän rukouksessa esitetään. Viittaaan tässä Pekka Ervastian kirjaan *Jeesuksen salakoulu*. Samoin allekirjoittaneen esitykseen kirjassa *Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta II osa*.

Tällainen mietiskely on, niinkuin sanottu, välttämätön henkisessä elämässä. Mietiskelyssä ihminen nousee pilviin Isän luo, yhtyen hänen tajuntaansa. Käytännössä ihminen sitten laskeutuu pilvistä maan päälle ja toteuttaa siinä Isän tahtoa päivän ja päivien, päivien ja öitten kulussa.

— — —

Näin siis Jumala kolmannessa vuodatuksessaan Isänä on tullut planeettamme fyysilliseen tasoon uutena luonnonvoimana ihmiskunnan ruumiilli-

seen elämään ja tekojen maailmaan. Tapahtuma, Isän tuleminen, jatkuu. Se jatkuu niissä ihmisissä, jotka ensin nousevat pilviin Isän luo, niinkuin juuri puhe oli, ja sitten ryhtyvät maan päällä toteuttamaan Isän tahtoa, Pojan rakkautta ja Pyhän Hengen järjestystä totuutta.

Juuri tässä onkin jo alkanut tuo Uudessa Testamentissa kuvailtu tuomio, ihmisten erotaminen valtaistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle. Oikealle puolelle siirtyvät ne, jotka ryhtyvät seuraamaan taivaallisen Isän opetuksia, erikoisesti vuorisaarnan viittä käskyä. Ja näiden käskyjen kulmakivenä on — niinkuin Pekka Ervast opettaa — neljäs eli pahan vastustamattomuuden käsky, kuin myös siihen läheisesti liittyvä viides käsky, joka nimenomaan kieltää sodan. Mitään muuta tietä tai porttia ei ole valtaistuimen oikealle puolelle. Se on jumalallisen totuuden, rakkauden ja palvelevaisuudessa ilmenvän hyvyyden portti.

Niin, uskonto ei ole joku sakramenttaallinen dogmijärjestelmä, johon uskotaan, vaan käytännöllinen siveysoppi, jota seurataan — ensin pilviin ja sitten käytännöllisessä elämässä.

MAAPALLOMME TUNNUSMERKKI.

Tavallinen luonto kertaa työtään vuodesta toiseen neljine vuodenaikoinen: kevät, kesä, syksy ja talvi. Miksi? Selvästi siksi, että elämä siten pyrkii yhä täydellisempään ilmennykseen. Samaa kertailua ihminenkin tekee: ihminen kertaa työtään ruumistuksesta toiseen neljine ikäkausineen: lapsuus, nuoruus, miehuus ja vanhuus. Tämä selvästi myös siksi, että ihminenkin saavuttaisi ilmennyksessään yhä suuremman täydellisyyden.

Ihminen ja luonto kulkee käsi kädessä. Kun ihminen järjestää toimintansa sopusointuun luonnon kanssa — esim. maanviljelyksessä ja muussakin — silloin tulos on hyvä.

Näin pitkälle suhteemme luontoon on yleensä kaikille ja ilman muuta selvä. Mutta suhteemme luontoon jatkuu myös syvempänä ja salaperäisempänä. Eikä se ilman muuta ole kaikille selvä. Syvempää suhdettamme luontoon täytyy ymmärtää moraalin kannalta. Alhainen moraal, epäinhimillisuus, vaikuttaa räikeät, epäsuotuisat ilmastosuhteet, jopa maanjäristykset ja tulivuor-

ten purkaukset. Niinpä Pekka Ervast useasti puhui siitä, että näkymättömän maailman puolelta oli suunniteltu Suomen ilmastosuhteiden muuttumista lämpöisemmiksi, yleensä suotuisemmiksi. Mutta tämä edellyttää, että Suomen kansa ensin lämpenee, ihmistyy, veljistyy. Eräaseen aikaan näkyikin jo lupaavia oireita, mutta sitten sattui heilahteluja sinne tänne, milteipä takatalvia. Luonto kävi epävakaaaksi. Mutta niinpä P. E:n *Suuressa seikkailussa* professori Batory sanookin: »valakaa ennen kaikkea rauhaa ja hyvää tahtoa sen (Suomen) kansan sydämeen, sillä vaikka sen yksilöt ovat heränneitä ja ajattelevia, eivät he missään asiassa vielä ole yksimielisiä». Selvää on kuitenkin, että ihmisyydestä ja muista takatalvista huolimatta elämä suurin piirtein ja kokonaisuudessaan etenee. Mikä ei noudata kasvavia ihmisyyden vaatimuksia, se saa mennä, aikanaan.

— — —

Seuratkaamme vielä elämän täydellistymistä erään symbolin, ristin kannalta. Katsomme asiaa joltain erikoiselta puolelta.

Niinkuin muistamme, ihmiselämän käytännöllinen toteutuminen sisältyy suurin piirtein kahteen neuvoon eli käskyyn. Ensimmäinen niistä on suurin: rakkautemme henkemme Isään, ja toinen samanarvoinen: Kristuksen kaltainen rakkaus toisiin ihmisiin.

Näistä kahdesta käskystä, kahdesta ihanteesta

muodostuu kuin kaksi viivaa, jotka leikkaavat toisiaan ja siten muodostavat kuin ristin, sano-
kaamme valkoisen tai kultaisen ristin. Pysty-
suora viiva muodostuu suhteessamme Jumalaan,
vaakasuora viiva suhteessamme toisiin ihmisiin.
Kun ihminen seisoo suorana ja kädet ojennettuina
ulospäin, silloin hän on elävä risti. Pystysuora
viiva on ensimmäinen, ja se erottaa ihmisen
eläimestä. Eläin seisoo pitkin maata, ihminen
kohottautuu pystyyn. Mutta henkisesti ihminen
seisoo pystyssä vain mikäli hän seisoo suorassa
suhteessa Jumalaan. Vain tällä edellytyksellä
hän osaa tai oppii rakastamaan ihmisiä Kristus-
rakkaudella, muodostaen siten inhimillisen vaaka-
suoran viivan.

Mennäksemme eteenpäin on huomattava, että
voidaan puhua myös mustasta, ruskeasta tai
harmaasta rististä. Tällainen risti muodostuu,
kun ihminen rakastaa itseään yli kaiken ja muita
ihmisiä sikäli kuin ne palvelevat hänen itsek-
kyyttään. Tämä on musta risti, sanokaamme
mustan maagikon risti. Ruskea tai harmaa
risti ei ole aivan mustaa itsekkyyttä, mutta ei
valkoistakaan, ei Kristuksen seuraamisen risti.

Muuttuakseen harmaasta, ruskeasta tai mus-
tasta rististä valkoiseksi tai kultaiseksi ristiksi,
täytyy ihmisen ensiksi ottaa niin sanoaksemme
lepo- tai perusasento. Siis seisoa joko kädet
alhaalla, tai vedettyinä seläntaakse tai ristiin
rinnalle. Tämä on neutraaliasento, pahanteke-

mättömyyden asento, samalla kun se kuvaa lepoa. Käsien, sormien ristiin asettamistahan äidit opettavat lapsilleen. Kun lapsi esim. illalla nukku-
maan mennessään ristii kätensä, lausuen samalla pyhän nimen, uskotaan lapsen nukkuessaan olevan turvassa pahoilta vaikutuksilta.

Tämä käsien ristiminen on seremoniaa, symbolia, jonka takana on todellisuus. Ja se todellisuus on: pahantekemättömyys. Kuuleehan joskus ihmisten, jotka vielä uskovat väkivaltaan ja sotaan, sanovan: »kuinka me kehtaisimme elää vapaassa maassa, jos istuisimme kädet ristissä silloin, kun toiset taistelevat ja kuolevat rajoil-
lamme.» Tähän vuorisaarnan oppilas, todellinen kristitty, todellinen teosofi vastaa: »vain pahaan ja pahantekemiseen nähden me istumme kädet ristissä, mutta emme hyvään, emme Kristukseen, emme Isään ja Hänen viiteen käskyynsä nähden.» Todellinen teosofi, todellinen kristitty kuolee mieluummin kädet ristissä, antaa vaikka tappaa itsensä, kuin ryhtyisi murhatekoon, niinkuin Pekka Ervast sanoo.

Tätä me nimitämme perusasennoksi, sanokaamme passiiviseksi perusasennoksi. Tästä perusasennosta ihminen voi jälleen ojentaa kätensä sen merkiksi, että hän sulkee syliinsä, että hän rakastaa kaikkia ihmisiä. Siitä lähtee hänen valkoisen, kultaisen ristinsä tie.

Lisäämme vielä, että pystysuora viiva on ensin ja yli kaiken osattava järjestää ja pitää elävänä.

On osattava olla, sanoisimmeko, hierarkisessa suhteessa Jumalaan, Mestariin. Vasta tämän yhteydessä osaamme elää kultaista vaakasuoraa viivaa, osaamme järjestyä hierarkiseen, veljesrakkaudelliseen suhteeseen veljiimme, toisiin ihmisiin. Jos muutoin vaan haluamme seistä pää pystyssä, olla itsenäisiä, silloin kaikki muodostuu irvikuvaksi, ristimme harmaaksi, ruskeaksi tai mustaksi. Niinkuin on käynyt kirkkojen. Ymmärrettävä on, että mikäli kirkot, seurat tai järjestöt, niin kristilliset kuin teosofiset, ruusu-ristiläiset, eivät halua muodostaa valkoista ja kultaista, ensin valkoista (pahantekemättömyyden) ja sitten kultaista (rakkauden) pystysuoraa viivaa Mestarin, Kristuksen, Isän johdolla, sikäli ne eivät kykene muodostamaan valkoista (suvaitsevaisuuden) ja kultaista (veljesrakkauden) vaakasuoraakaan viivaa. Niinpä tuskin vielä onkaan mitään sellaista järjestöä, kirkkoa tai seuraa, joka olisi seurana kyennyt järjestymään ja pysymään valkoisena, kultaisena ristinä. Varmuuden vuoksi lienee kuitenkin lupa kysyä: tiedättekö jossain sellaisen seuran, kirkon tai järjestön, joka seurana, siis edes johdossaan, kulkisi vuorisaarnan Mestarin suoranaيسessa johdossa?

Mutta pelastuspa alkaakin — niinkuin edellä useasti on sanottu — yksilöistä. Emmekä syytä emmekä tuomitse enempää ihmisiä kuin seurojakaan siitä, että kannamme harmaata, ruskeata

tai mustaa ristiä. Kuulummehan kaikki tähän samaan ihmiskuntaan. Päämme voi joskus painua alas, joko häpeästä tai nöyryytyksestä, mutta sittenkin on yritettävä. Että ihmiskunta kuitenkin kulkee kirkastumisensa aamunsarastusta ja keskipäivää kohti, siitähän on jo todistuksena harvalukuisten yksilöiden, vihittyjen ja Mestareiden Salainen eli Valkoinen Veljeskunta. Ja onhan rohkaisevaa ja lupaavaa Pekka Ervastian lausunto, että uusi suuri maailmanuskonto — jonka hän pani alulle — alkaa vuorisaarnan viiden käskyn pohjalta. Jokaista meitä kutsutaan, itsestämme riippuu, tulemmeko valituiksi.

— — —

Edellisessä yritimme katsella elämän täydellistymistä inhimillisen pyrkimyksen kannalta. Todellisuudessa ponnistus on kaksipuolinen. Sillä myös Jumala, suuri elämän Isä, pyrkii päästäkseen esille ihmisissä ja maailmansa kokonaiskehityksessä. Tätä aurinkokunnan ja planeettojen kehitystä kuvataan myös jollain symbolisilla merkeillä. Niissä ovat ympyrä, piste ja viivat eri asennoissa. Aurinkoa kuvataan ympyrällä, jossa on piste keskellä. Joissain planeetoissa on risti ympyrän eli pallon päällä, jossain risti on pallon sisällä, jossain pallon alla. Maa-planeetta on kuvattu siten, että risti on pallon eli ympyrän sisällä.

Täten kuvataan kiertotähtien erilaisia kehitystiloja. Varhaisempina aikoina maapallossamme

ei ymmärrettävästi ollut ollenkaan ristiä näkyvissä. Risti oli jossain näkymättömissä maailmoissa. Se oli silloin, kun kosminen Kristus ei vielä ollut meidän planeetassamme. Rististä tiesivät vain vihityt, jotka näkymättömässä maailmassa olivat tulleet Kristuksen yhteyteen. Siksi risti oli kyllä tunnettu uskonnollinen symboli ennen historiallista Kristustakin. Mutta eksoteerisesti risti ei ollut näkyvissä. Missä seikassa tämä näkyy? Se paljastuu siinä siveellisessä näkökannassa, että vanhoina aikoina, aikoina ennen Buddhaa, risti ilmeni vain uhkaavan miehen muodossa. Sota, siinä tapahtuvan itsensä uhraamisen kautta, oli siveellisestikin ylevää. Ei katsottu olevan mitään siveellistä ristiriitaa siinä, että ihmiset sodassa tappoivat toisiaan. Oli vain aste-eroa kehityksessä, taistelun tarmossa, uljuudessa ja ritarillisuudessa.

Mutta mikäli kosminen Kristus läheni maapalloamme, sikäli myös läheni aavistuksen taipainen siveellinen ristiriita miehen ja yleensä aseitten käyttämisen suhteen. Voimme sanoa: Buddha oli se ihminen, jonka kautta risti alkoi tulla näkyviin maapallomme yläpuolella. Hän oli vanha vihitty jo syntyessään. Niinkuin muistamme Buddha ei nuoruudessaan saanut nähdä mitään ikävää, rumaa asiaa. Siten hänet estettiin näkemästä ristiä, siveellistä tai älyllistä ristiriitaa. Kuitenkin hän joutui näkemään neljä näkyä, jotka heti vetivät ristiriidan eli ristin

näkyviin. Buddhalle nimittäin, ei muille. Hän joutui näkemään ikälopun ukon, sairaan, joka voihki ja valitti, kuolleen, jota paareilla kannettiin, ja neljänneksi arvokkaan erakon. Nämä näyt nähtyään hän huomasi elävänsä tietämättömyydessä, ristiriidassa. Siksi eivät nuo kolme ensimmäistä näkyä sellaisinaan voineet häntä aktiivisesti inspiroida. Siihen kykeni aluksi vain tuo neljäs näky: arvokas erakko. Buddha lähti etsimään erakkoja, koska hän arveli heillä olevan tietoa. Hän lähti etsimään syvempää tietoa, ristiriidan avainta. Ja sen hän lopulta löysikin. Erakoilta hän oppi valmistavaa tree-nausta, mutta lopullisen tiedon hän saavutti keskittyneenä syvään mietiskelyyn. Hän saavutti valistuksen siten, että päivätajuisessa mietiskelyssä yhtyi kosmilliseen Kristukseen päässään, hengessään, järjessään. Hänessä ja hänen kauttaan risti tuli ensikerran päivätajuisesti voitetuksi ja siten julkisesti nähtäväksi maapallomme yläpuolelle. Valistuneessa järjessään hän ymmärsi syysuhteen lain, karman, ja sen toiminnan. Tietämättöminä, elämänhalun eli himon ajamina ihmiset eivät osaa vapautua pakollisen jälleensyntymisen pyörästä. Buddhan valtasi sääli tietämättömyydestä ihmiskuntaa kohtaan. Hän ryhtyi opettamaan vapautumisen tietä luopumalla himosta ja kaikesta valheellisuudesta, pahan tekemisestä. Hän kielsi sodan, kaiken tappamisen. Miekka muuttui jo Buddhan kädessä ristiksi,

ristiriidaksi, joka oli voitettava luopumalla siitä. Buddhan jälkeen sota on siveellisesti ristiriidassa jumalallisen elämän ja ihmisyyden kanssa. Jo eläessään Buddha osasi näyttää tämän ristin, ristiriidan, ja kykeni tekemään sen ymmärrettäväksi monille oppilailleen. Buddhalaisten uskonnosta onkin annettu se tunnustus, että sen puolesta ei ole tippaakaan verta vuodatettu. Sekä suuren saavutuksensa että suuren kieltämyksensä vuoksi Buddha sai aikaan, että kosmillisen Kristuksen risti tuli eksoteeriseksi planeettamme yläpuolella.

Mutta kosmillisen Kristuksen tulo ei pysähtynyt tähän, vaan se pyrki sisälle maapallomme elämään. Ja Jeesus Natsarenuksessa sille tarjoutui uuden askeleen mahdollisuus. Jos Buddhassa risti oli tullut planeettamme yläpuolelle ja ihmisten päähän, älyyn, niin Jeesus Natsarenuksessa kosmillinen Kristus ja risti ensikerran astui planeettamme sisään ja ihmisten rintaan, sydämeen, tunteeseen.

Tästä tuli ihmisille uusi siveellinen ristiriita, tuli sydämen ja tunteitten, rakkauden ja itsekyyden ristiriita. Jeesuksen jälkeen meidän ihmisten on opittava ratkaisemaan kaksi ristiriitaa: pään ja sydämen, älyn ja tunteen, totuuden ja rakkauden. Tämän me opimme huomaamaan käytännössä. Totuudenetsijöinä me ensin voimme saavuttaa rauhallisen suhteen elämään, ja myöskin ihmisiin, veljiimme, aatetovereihimme. Mutta

ristin painuessa päästä sydämeemme, rintaamme, tunteisiimme, silloin teemme sen hämmästyttävän kokemuksen, ettemme enää kykene olemaan yhtä rauhallisia suhteessamme elämään, emme käytäytymään yhtä herttaisen kepeästi suhteessa veljiimme. Saamme itsekin ihmetellä, miten paljon pimeätä, ärtyisyyttä, vaikeasti hillittävää meistä herää ja esille pursuaa. Teemme sen huomion, että tätä toista ristiä, tai ristiä toisessa asteessa, emme kykene menestyksellisesti voittamaan vain pelkillä älyllisillä ponnisteluilla ja tutkisteluilla.

Salaisuus paljastuu myöhemmin. Päästäksemme voitolle ristin kantamisessa tunteessamme, on meidän opittava rakastamaan. Ellemme halua oppia rakastamaan, jää risti sydämessämme pimeäksi, ilottomaksi, vaivaisen syntisen tunnoksi. Juuri tuollainen »vaivaisen syntisen» hurskas huokailuhan on niin ominaista sijaissovitusopin tunteilevassa dogmikristillisyydessä. Kun sensijaan todellisessa Kristuksen uskonnossa, Hänen opetustaan seuraamalla, vähitellen opimme rakastamaan, rakastamaan pyyteettömästi, rakastamaan sillä rakkaudella, jolla Kristus meitä rakastaa — niinkuin Mestari itse uudessa käskysään kehoittaa — silloin sydämemme ristiin puhkeaa ruusuja. Siksi Kristus sanookin: »minun ikeeni on suloinen, ja minun kuormanani on keveä». Sillä juuri kristus-rakkaus tekee ikeen keveäksi kantaa. Kuinka suloista esim. nuorten rakastu-

neiden on toisiaan palvelle. Sitä suloisempaa, mitä pyyteettömämpää heidän lempensä on. Mutta Kristus-rakkaus on itsekohtaista, sukupuolisuudesta riippumatonta. Ja siihen me ihmiset ihmisinä olemme kutsutut. Sukupuolinen lempi on tilapäistä. Edellä on jo puhuttu, että kuudennessa juurirodussa häviää kahteen sukupuoleen jakautuminen, jotavastoin rakkaus on ikuista.

Mutta kosmillisen Kristuksen tulo ei pysähtynyt planeettamme sisään, vaan sen oli läpäistävä pallo kokonaisuudessaan. Tämäkin on nyt tapahtunut. Pekka Ervastian suuressa saavutuksessa kosmillinen Kristus Isänä ensikerran läpäisi maapallon kokonaan, niin että risti tuli näkyviin maapallon alla. Tämä risti kuvaa tekoa, Isän voittavaa voimaa totuuden ja rakkauden mukaisessa teossa.

Jos nyt tämän jälkeen tahtoisimme kuvata planeettamme tilaa symbolisella merkillä, olisi

se jotenkin tällainen: . Siinä on kolme ristiä.

Päällä kieltäymyksessä voittavan älyn, totuuden tiedon, karman ja säälin risti. Keskellä tunteen, pyyteettömän ja kärsimyksissä kestävän rakkauden risti. Alla tahdon, totuudessa ja rakkaudessa voittavan teon risti.

Tämä on kosmillinen, planetaarinen saavutuksemme. Tämä saavutus, kaikki nämä kolme suurta saavutusta yhdessä tekevät planeettamme

nousemisen ylöspäiselle kaarelle mahdolliseksi. Ensimmäinen risti, risti pallon päällä, vaikuttaa jatkuvasti ihmisten tajunnallisen yksilöitymisen herättämiseksi, jotta he yksilöinä oppisivat kieltäytymään maailmasta. Toinen risti, risti pallon sisällä, pitää koossa veljesrakkauden voimalla. Kärsimyskin saattaisi vaikuttaa hajoittavasti, ellei rakkaus pitäisi koossa. Kolmas risti, risti pallon alla, kutsuu takaisin voittavan teon kautta.

— — —

Edellä esitettyyn planetaariseen saavutukseen ei tavallisella ihmiskunnalla vielä toistaiseksi ole tietoista osuutta. Kyllä he vaistomaisesti tajua-
vat, että heidän elämänsä on jollain tavoin risti-
riitaista, mutta he yrittävät tukahuttaa heräävän
ristiriidan sensijaan, että ryhtyisivät sitä selvit-
tämään. He katsovat olevansa jotenkin pakote-
tut tyytymään tietämättömyyteen, kaksinaisuu-
teen, väkivaltaan, sotaan, välittämättä edes Budd-
hankaan opista.

Kuitenkin on yhä lisääntyvä joukko yksilöitä,
jotka ovat ottaneet ristin kantaakseen. Buddhan
paljastamaa Pyhän Hengen ristiä kantavat ne,
jotka kieltäytyvät mammonasta, himosta, jotka
etsivät totuuden tietoa, luopuvat väkivallasta,
sodasta, verenvuodatuksista. Jeesuksen paljas-
tamaa Pojan ristiä kantavat ne, jotka edellisen
lisäksi rakkaudessa voittavat itsekkyyden, voitta-
vat eristävän epäveljeyden veljesrakkaudessa.
Pekka Ervastin paljastamaa Isän ristiä kantavat

ne, jotka edellisten lisäksi voittavat, voittavat ensin sisäisesti ja sitten ulkoisestikin. Heidän vortossaan ilmenee Isän tahto, Pojan rakkaus ja Pyhän Hengen totuus. Jokaisen ihmisen on omalta kohdaltaan aloitettava siitä missä on, sellaisena kuin on.

— — —

Syventykäämme vielä hiukan tarkastelemaan planeettamme alle ilmestynyttä voittamisen ristiä. Se edustaa Isän voimaa, joka vetää kaiken takaisin itseensä. Ei tietenkään yhtäkkiä, vaan elämän omassa järjestyksessä. Siksi se luonnollisesti lisää myös molempien edellisten ristien vaikutusta, niinkuin kyllä kaikki kolme lisäävät toistensa vaikutusta. Näinollen voittamisen ristin vaikutus lisää myös totuuden tiedon ja rakkauden vaikutusta. Ensiksi tietämättömyyden voittamisessa teoreettisesti siten, että me olemme Pekka Ervastian teosofis-kristosofisessa sanomassa saaneet täydellisimmän ja selvimmän tiedon elämän koulusta, ihmisestä ja kosmoksesta, mitä meille milloinkaan on annettu. Sama voima vaikuttaa auttavasti tiedon ja valistuksen saamiseksi niissä ihmisissä, jotka totuuden tietoa etsivät. Tietämisen alaan kuuluu myös tieto siitä, että sairauksien syvin syy on itsekkyyys, että itsekkyyys on syvin sairautemme. Sama voima lisää Pojan eli Kristuksen rakkautta meissä, joten itsekkyytemme, syvin sairautemme, senkautta on paremmin voitettavissa. Edelleen

kuuluu tietämisen alaan tieto siitä, että kuolema on suurin köyhyytemme, ja että Isän voima auttaa meitä asteettaisesti voittamaan kuoleman.

Planeetan alla olevan ristin takaisin vetävä voima näkyy myös siinä, että kaikki ne ihmisten aikaansaannokset: sivistykset, uskonnot, valtiot; ryhmät, seurat ja järjestöt, jotka rakennetaan ja pystyssä pidetään tietämättömyydessä, välittämättä totuuden tiedosta, jotka rakennetaan itsekkyydessä, välittämättä veljesrakkaudesta, jotka rakennetaan ja pidetään pystyssä kuolemalla, sodalla, verenvuodatuksella, väkivallalla, kostolla, että niiden kaikkien kestävyys käy yhä hatarammaksi, lyhytikäisemmäksi. Niiden sortuminen käy yhä suuremmaksi, romahdusmaisemmaksi. Sitävastoin apu on yhä lähempänä silloin, kun ihmiset vakavasti yrittävät rakentaa totuudessa, veljesrakkaudessa ja Jumalan voiman johdossa. Ihmisillä on nyt entistä suurempi menestymisen mahdollisuus liittyä ryhmiksi toteuttamaan Isän majesteettiuden johtoa.

Yksilöinä meidän siinä ohella on lyhyesti ja pienoiskoossa kerrattava ihmiskunnan henkinen historia. Niinhän sikiö äitinsä kohdussa kertoo lyhyessä ajassa ihmiskunnan pitkän muodollisen historian, ei-inhimillisiltä ajoilta asti. Kaikkien pyrkimystemme ohella meidän on käytännöllisesti lähdettävä Buddhan näystä. Meidän on osattava ymmärryksellämme ennakoida itsemme tutisevana vanhuksena ja oivallettava, että mei-

dän on lähdeittävä etsimään henkistä vanhuutta, viisautta. Meidän on osattava nähdä itsemme sairaana ja ymmärrettävä, ettemme sairautta voita ellemme rakkaudessa voita itsekkyyttämme. Meidän on osattava nähdä itsemme paareilla kuolleena ja ymmärrettävä, että siinä paljastuu meidän suurin köyhyytemme, jota emme voita muuten kuin sillä rikkaudella, mikä sisältyy Isän tahdon täyttymiseen teossa.

Kaiken tämän ohella meidän on osattava nähdä Buddhan neljäs näky, arvokas erakko, ja meidän on osattava etsiä kuolemattomien Veljien valkoista veljeskuntaa. Tie tähän kaikkeen on entistä selvemmin viitoitettu Pekka Ervastian teosofis-kristosofisessa sanomassa.

Koska kaikki olemme veljiä ja yhtä suuressa Isä-tajunnassa, siksi tunnussanaksemme sopii: *Mestari ja me*. Tällöin jatkuvasti toteutuvat itsenäisyys, veljeys ja ykseys — joiden toteutumisen takana on jatkuva vapaus, vapaus aloittamaan ja jatkamaan yhä vastuullisemmassa itenäisyydessä, syvenevässä rakkaudessa ja voimistuvassa palvelemisessa. Siten luova työ jatkuu yhdessä ihmisen ja vuorisaarnan Mestarin, Kristuksen ja Isän kanssa.

SISÄLLYS

I.

AJAN VAIHTEESSA

1. Ennen Kristusta	7
2. Kristuksen jälkeen	20
3. Teosofis-kristosofisena aikana	35

II.

MESTARI JA ME

1. Johdantoa	61
2. Pulmien selvittely	71
3. Yleinen veljeys	86
4. Saatana ja Kristus	102
5. Vahvuus vesien välillä	119
6. Vesien kalat ja taivaan linnut	134
7. Uudistuva järjestyminen	149
8. Elämänpuu	166
9. Kristus tulee pilviin	182
10. Maapallomme tunnusmerkki	197

J. R. HANNULAN JULKAISEMAT KIRJAT:

- Vallitseeko ihmiselämässä laki? 1914. Loppuunmyyty.
- Ryövärinä ristillä. 1915. Loppuunmyyty.
- Vaeltajana korvessa. 1915. Toinen painos 1922. Loppuunmyyty.
- Sisäisen opettajan seurassa. 1916. Toinen painos 1936. 10:—.
- Kavahtavat kai poikaani. 1916. Loppuunmyyty.
- Sana ja sakramentit. 1917. Loppuunmyyty.
- Ilmestyskirja teosofian valossa. 1918. Loppuunmyyty.
- Johanneksen evankeliumi teosofian valossa. 1919. 20:—.
- Luominen. Toinen painos 1923. 3:—.
- Tubal-Kain. 1923. 10:—.
- Vedenpaisumus. 1924. 9:—.
- Isä Abraham. 1925. 9:—. (Edelliset 4 sidottuina yksiin kansiin 40:—.)
- Jos Kristusta seuraisin. 1925. 12:—.
- Tietopuolinen ja käytännöllinen uskonto. 1925. 3:—.
- Ei vain leivästä. 1926. 10:—.
- Tulijärvi. 1928. 15:—.
- Kalevala, teosofia ja ritarius. 1937. 4:—.
- Pekka Ervastian asema. 1938. 7:—.
- Mitä olemme oppineet? 1938. 3:—.
- Sananen vielä Pekka Ervastian asemasta. 1939. 3:—.
- Uusi hengen vuodatus ja uusi usko. 1939. 3:—.
- Ettei tuntenut etsikköaikaasi. 1940. 3:—.

Tosi israeliitta. 1940. 5:—.

Ylentäkää Ihmisen poika. 1940. 4:—

(Edellä esitetyt 8 vihkosta sidottu yksiin kansiin nimellä

Pekka Ervastian asema. 40:—.)

Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I 1935 10:—

» » » II 1935 12:—

» » » III 1936 18:—

» » » IV 1937 20:—

» » » V 1938 15:—

(Edellä esitetyt 5 kirjaa yksissä kansissa 75:—.)

Ihminen, mitä mietit? 1939. 15:—.

Undestisyntyvä temppeli 1940. 10:—.

Elämänyömmäryksemme rakentuminen. 1940. 15:—.

Syntynyttä maailmanuskontoa. 1941. 20:—.

Mestari ja me. 1942. 45:—.

JOHANNES KOTIPELLON KIRJAT:

Miten tulini teosofiksi? 1938. 5:—.

Totuudenetsijä. 1939. 12:—.

P. E:n Kannatusliitto

Tampere,

Santalahdentie 7 E 13

J.R. Hannuta Mestari ja me 1942
Kopio 26.4.2015 Turku Jarmo Niemi

Kirjallisuutta

PEKKA ERVAST:

Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa 18:—

Kisausten koulussa 15:—

Valoa Pohjolasta 10:—

JOHANNES KOTIPELTO:

Miten tulin teosofiaksi 5:—

Totuudenetsijä 12:—

J. R. HANNULA:

Sisäisen opettajan seurassa 10:—

Pekka Ervastian asema (8 vihkoa kansissa) 40:—

Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V (yksissä kansissa)
75:—

Ihminen, mitä mietit 15:—

Uudestisyntyvä temppeli 10:—

Elämänytimärryksemme rakentuminen 15:—

Syntynyttä maailmanuskontoa 20:—

Mestari ja me 45:—

MARTTA JALAVA:

Kasvatustyö 25:—

SULHO KOSONEN:

Ylimenotilan näköaloja 35:—

P. E:n KANNATUSLIITTO

Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Pohjolan Valo. 10 n:o:a vuodessa. Hinta 50:— vuosikerta.

Toimitus: *Turku, Purokatu 39.*

Hinta nid. 45:—, sid. 60:—